

ZANE GREY

LOVCI ŠELEM

KNIHY ZANE GREYE:

Do posledního muže
Obránce osamělé hvězdy
Jezdci z purpurových stepí
Zálesák
Tajemný jezdec
Ocelový oř
Divý plamen
Hřmící stádo
Poslední rudého plémě
Poutník v pustinách
Ztracená řeka
Nevada
Děvče divočiny
Volání kaňonu
Bojující karavany
Poslední zálesák
Zlato pouště
Na pokraji civilisace
Tappanův mezek
Světla zapadajících hvězd
Lovci šelem
V džungli
Duch pohraničí

ZANE GREY

LOVCI ŠELEM

Z angličtiny přeložil

Karel Weinfurter.

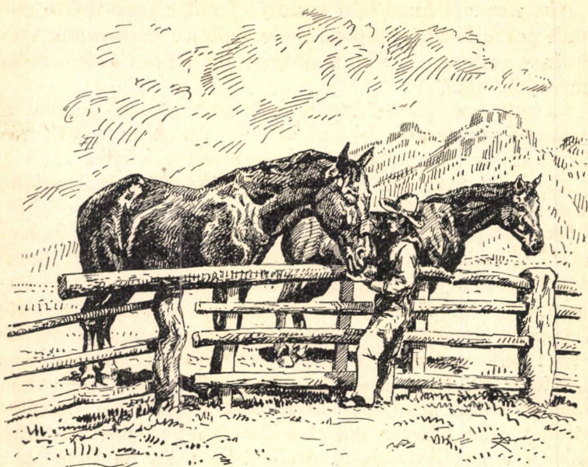
1930

ČESKOMORAVSKÉ PODNIKY TISKAŘSKÉ A VYDAVATELSKÉ

V PRAZE

Autorisované vydání

Tiskem vlastního závodu.

I. Příchod Kena Warda do Utahu.

„Dicku, budu opravdu velmi rád, až Kena uvidím," pravil Jim Williams svým lenivým, protahovaným způsobem. „Myslím, že ty budeš také rád?"

Chladný a nedbalý způsob, kterým někdy Jim mluvil, mě často podráždil. Zdali rád spatřím Kena Warda! Vždyť jsem byl po tom hochovi celý blázen.

„Jime, ty toho asi mnoho nevíš o tom, jak to jest, když někoho chceme rádi viděti," odpověděl jsem. „Po celý svůj život jsi byl na ranči v Texasu a já jsem v této divoké, Bohem zapomenuté krajině teprve tři roky. Ken Ward je z mého domova v Pensylvanii. Bezpochyby, že navštívil moji matku v den, kdy odcházel sem na západ... Zdali ho rád uvidím? Nemohu ani říci jak!"

„Nu, nemusíš hned býti mrzutý! Jestliže jsme dobře počítali podle Kenova dopisu, bude seděti v dostavníku, který dnes přijede. — Hle, tamhle se již kymácí kolem rohu Růžových Skal.“

Zvedl jsem chtivě oči a můj zrak přelétl pustinu a vystoupil na červené skalní hřbety, kde jsem spatřil valiti se oblak prachu podél úpatí obrovských stěn.

„U ďasa! Máš pravdu, Jime. Tamhle přijíždí. Doufám, že v něm Ken sedí.“

Jim a já jsme seděli na bedně před skladištěm v malém městě Kanabu v Utahu. Předešlého dne jsme přijeli z Buckskin Mountain, poněvadž jsme obdrželi od Kena Warda dopis, který nám přinesl jeden ze zřízenců správy státních lesů. V jednom domku jsme měli najatý pokoj, kde jsme uschovávali naše zavazadla a různé jiné potřeby, kterých jsme neužívali na lesní reservaci. Tam také bylo uschováno Kenovo sedlo, jeho kulovnice, laso, pokrývka — zkrátka všechny věci, kterých užíval v době svého pamětihodného pobytu v naší společnosti předešlého roku na Penetieru. Také jsme téhož jitra poslali na blízký ranč pro Kenova mustanga, jenž byl teď nedaleko v ohradě. Chtěli jsme tím Kena překvapiti, poněvadž jsme nemohli zapomenouti, jak tohoto mustanga miloval.“

A tak jsme čekali, dívajíce se na oblak prachu, který se valil dolů po svahu, až konečně jsme pod ním mohli spatřiti starý, šedivý dostavník, kývající se se strany na stranu.

„Možná, že v něm nesedí,“ řekl Jim.

Činil jsem si výtky, že jsem se zlobil na ledabylý způsob, jakým dříve Jim mluvil. Podle Jimova vzezření nebo jeho slov nebylo možno nikdy říci, co ve svém nitru cítí. Neměl jsem teď pochybnosti, že se těší na Kenovu návštěvu, právě tak velice jako já. Byli jsme dva osamělí dozorci státních lesů a přicházeli jsme velmi zřídka do vesnice a zabývali jsme se stále svými povinnostmi v širých pustinách lesní reservace Coconina, takže příchod bodrého a

společenského mladíka znamenal nám přímo slavnostní událost.

Dostavník rachotil přes poslední skalnaté výstupky svahu a zamířil do hlavní ulice městečka Kanabu. Čtyři zaprášení koně klusali mimo nás s rychlostí, která dokazovala, že věděli, že dospěli na konec své cesty.

„U vozky sedí nějaký zrzavý mladík," poznamenal Jim. „Leslie, to nemůže býti Ken."

„Ne, Ken má vlasy — plavé... Tamhle je, Jime... tamhle je Ken. Dívá se z okna!"

Koně se náhle zastavili s chřestěním a cinkáním postrojů a s vrzavým povzdechem starého dostavníku. Někdo ze sebe vyrazil hlasitý výkřik. Viděl jsem, jak vozka shodil poštovní pytel. Potom jakýsi mladík skočil přes kolo a běžel ke mně.

„Dicku Leslie!" zavolal. Poznal jsem ihned ty plavé vlasy, které mu vlály kolem hlavy a bystré oči, jako záblesky modrého ohně. Ale než jsem se nadál, byl již u mne, a sevřel mě do medvědího objetí, takže se mi zatajil dech. Pak jsem ovšem věděl jistě, že je to Ken Ward.

„Ach, Dicku, jakou mám radost, že tě vidím!" Po těchto slovech mě pustil, takže mi bylo možno pozdraviti ho. Přerušil mě s prudkou radostí a podával mi malý balík a několik dopisů. „Je to z domova, Dicku — od tvé matky a sestry — když jsem je opouštěl, byly obě zdravé a měly velikou radost z toho, že tě jedu navštívit... Avšak — haló, vždyť je tu Jim Williams."

„Kene, jak jsem rád, že se opět setkáváme," odpověděl Jim, tiskna Kenovu ruku. „Ale nebyl bych tě byl poznal. Jak jsi vyrostl! A když jsi loňského léta pošramotil toho Mexičana, byl jsi skoro hošíkem. Kene, teď bys mu mohl napráskati za minutu —"

„Nu, možná, že ne tak rychle," odpověděl Ken se smíchem. „Jime, přibral jsem na váze asi patnáct nebo dvacet liber od té doby, kdy jsem měl tu šarvátku s tím

umouněncem a po celou sezonu jsem trenoval za vedení nejlepšího footballového a baseballového instruktora."

„Dobrá, Kene! Těším se, že mi brzy budeš o tom všem vyprávěti," řekl Jim s velikým zájmem.

Pro mne se Ken Ward velice změnil a proto jsem si ho prohlížel se zvědavostí. Uplynulý rok působil na něj velice, neboť teď u něho nebylo ani stopy po nějaké nezralosti. Bývalý upřímný a chlapecký pohled byl sice tentýž, ale přece jen byl jaksi jiný. Ken pracoval studoval a trpěl. Avšak pokud se týkalo jeho těla, bylo snadno viděti změnu. Onen slib nádherné síly a křepkosti, který jsem v něm viděl již když byl ještě chlapcem, rozvinul se teď plně. Byl ohebný a rovný jako Indián, téměř vysoké postavy, široký v ramenech, úzký v pasu a v bocích a jeho svaly se napínaly při každém pohybu. Byl dojista nejnádhernější ukázkou mladého mužství, jakou jsem kdy viděl.

„Hej, chlapče, proč neslezeš dolů?" zavolal Ken na hocha, který seděl nahoře na dostavníku. „Zde je Dick Leslie — vždyť se naň pamatuješ."

Pohleděl jsem s chlapce na Kena.

„To je můj bratr Hal," odpověděl Ken na můj pohled. „Otec si přál, abych ho vzal s sebou, a Hall byl přímo nadšený Západem od té doby, kdy jsem byl loňského roku zde u vás. Musil jsem ho tedy přivésti, Dicku. Myslím, že se na mne budeš hněvati, ale nemohl jsem bez něho jeti. Sám jsem si také přál míti ho zde, Dicku, a jestliže ti to nebude vadit —"

„Dojista ne, Kene," přerušil jsem ho. „Jenomže se mi zdá býti ještě příliš chlapcem — Ale zdali pak má trochu odvahy?"

„On je vtělenou odvahou," odpověděl Ken tichým hlasem. „A v tom je právě obtíž — má až příliš mnoho odvahy."

Potom Ken zavolal nanovo na svého bratra a hoch váhavě slezl dolů. Bylo viděti zřejmě, že setkání s Ke-

novými přáteli bylo pro Hala jakousi zkouškou. Zdálo se mi, že se trochu pamatuji na jeho pihovatý obličej a jeho zrzavou hlavu, ale jenom málo. Potom seskočil přes kolo dostavníku a přicházel ke mně ochotně, podávaje mi ruku.

„Haló, Dicku, pamatuji se na vás velmi dobře," řekl.

Odpověděl jsem na jeho pozdrav a pak jsem si chlapce bedlivě prohlédl. Jeho stáří jsem odhadoval nejvýš na čtrnáct let. Byl krátké a zavalité postavy a vypadal jako chlapec, který se pohybuje většinou na volném vzduchu. Výraz jeho obličeje jevil veliký zájem, tak jako by chtěl každý okamžik svého života prožíti pokud možno nejvíce a k tomu měl tak zvláštní oči, že jsem podobných nikdy neviděl. Byly velmi veliké, jejich barva byla světle šedá a jejich pohled byl pronikavý. Zdálo se, že vše vnímají jakýmsi odvážným bleskem. V celku jsem si myslil, že mám před sebou neobyčejného chlapce, hocha s dřímajícími možnostmi a schopnostmi, takže jsem tím byl jaksi nejasně poplašen.

„Ty jsi tedy Kenovým bratrem," řekl Jim Williams. „Jsem opravdu velice rád, že jsem tě poznal. Byli jsme s Kenem loňského léta velmi dobrými soudruhy a já se domnívám, že to s tebou bude také tak."

Bylo jasno, že Jimovi se líbil chlapcův vzhled, neboť jinak by byl s ním takto nemluvil. Hal se přiblížil k lesníkovi a potřásl mu nesměle rukou. Nebyl bázlivý, ale trochu zdrženlivý. Viděl jsem, že si všeho všímá a viděl jsem, jak si prohlíží Jima od ostruh až k širokému okraji jeho klobouku s výrazem, který prozrazoval, jak porovnává skutečnost s obrazem, jaký již dávno nosil ve své mysli. Ken ovšem pověděl Halovi o Texasanovi vše možné a jaké to bylo asi vyprávění, to bylo viděti zřetelně z chlapcova chování. Byl zřejmě uspokojen Jimovou vysokou postavou, jeho sluncem opálenou tváří a jestřábíma očima, velikým modře kaleným Jimovým revolverem, který mu visel u pásu a vysokými botami a ostruhami.

„Kde je Hiram Bent?“ tázal se Ken vážně.

„Hiram je v lesích na koni se svými psy. Čeká na nás.“

„Vyprávěl mi o těch psech,“ odpověděl Ken. „Jsou to psi na lov dravců, nejlepší na západě,“ řekl Hiram. „Tak se mi zdá, že se ani nemohu dočkati až je uvidím... Dicku! A což můj mustang? Zapomněl jsem na něj. Co jsi s ním dělal? Víš, že loňského roku jsem ti ho svěřil v Holstonu.“

„Pokusíme se, abychom o něm něco zvěděli,“ odpověděl jsem vyhýbavě, poněvadž jsem chtěl, aby jeho zklamání bylo postupné. Jeho obličej se zasmušil, neřekl však o mustangovi již ani slova. „Kene, chci tě zapsati do služby jako dozorce — jako svého pomocníka. Hiram je hajným, jak víš, a já jsem vše zařídil tak, abychom mohli jíti s ním. Má teď zvláštní úkol, a sice musí se snažit, aby vyhubil kugary, jak se v tomto kraji říká pumám, čili americkým lvům. Těch bestií je tu tak mnoho jako žab na severních svazích naší reservace — a tak máme před sebou léto s velmi pilnou prací.“

„To zní velkolepě,“ odpověděl Ken. „Ale pověz mi, co míníš severním svahem?“

„Je to severní hřeben Kaňonu — Velkého Kaňonu — a je to nejdivočejší, nejpustší krajina na zemi. Ach ano, zapomněl jsem, že reservace Coconina objímá Kaňon. Zdali pak z té krajiny něco uvidíme?“

„Kene, za měsíc od dnešního dne budeš až příliš toužiti, abys mohl vylézt z té děsné rozsedliny.“

Místo odpovědi se Ken pochybovačně usmál. Potom jsem opustil Jima a Hala, kteří, jak se zdálo, se spolu již dobře spřátelili, a vzal jsem s sebou Kena naproti do kanceláře pana Bircha vrchního správce lesní národní reservace Coconiny. Bylo známou věcí, že tento dosti mocný muž měl se mnou vždycky jakési neshody. Měl jistý sklon ke hrubosti a jen málo lesníků ho mělo rádo. Já jsem se s ním však musil nějak snésti, poněvadž jsem byl vrchním lesníkem a proto jsem musil držeti jazyk na

úzdě a býti opatrný. Když jsem Kena představil a řekl jsem, že ho chci zapsati jako svého pomocníka, učinil vrchní správce mrzutý obličej, jako by tomu chtěl odporovati a řekl, že mám tolik pomocníků, kolik jich potřebuji.

„A co je to vlastně za člověka, Leslie?" tázal se mne. „Nepřeji si, aby někdo z vašich přátel z východu se honil po reservaci a při tom snad založil lesní požár nebo střílel jeleny. Tato vaše myšlenka o nějakém pomocníkovi je pouhou záminkou. Nepřijmu žádných dalších lesníků, rozumíte?"

Hryzl jsem se do rtů, abych nevybuchl a zatím, co jsem se pokoušel vymysliti si nějakou vhodnou odpověď, přistoupil k němu sám Ken.

„Pane vrchní správče," řekl prostě, „přišel jsem sem pouze proto, abych užil poněkud prázdnin a abych získal nějakých praktických zkušeností v lesnictví. Buďte tak laskav a podívejte se na moje ověřující listiny."

Pak mu Ken podal listiny, na nichž bylo razítko z Washingtonu a Birch vyvaloval oči. Ba, co více ještě, když četl listiny, změnilo se značně jeho chování, takže i mě si prohlížel s jistým zákmitem překvapení.

„Ach — ano — pane Warde, bude to vše v pořádku. Hleďte — já — já pouze — musím býti velmi přísný na lesníky a na vše co spadá do mého oboru. Cokoliv pro vás mohu učiniti, učiním velmi rád."

Kenovy doporučující listiny musily býti od velmi vlivných osob a já jsem se potají těšil, když jsem viděl starého Bircha trochu pokropeného. Výsledkem toho všeho bylo, že Ken obdržel povolení volného pohybu na reservaci Coconina, choditi, kde mu libo, a zdržovati se ve společnosti kterýchkoliv lesníků i když byli ve službě. Odešli jsme z kanceláře velmi potěšeni.

„Teď se podíváme naproti do ohrady na některé mustangy," řekl jsem.

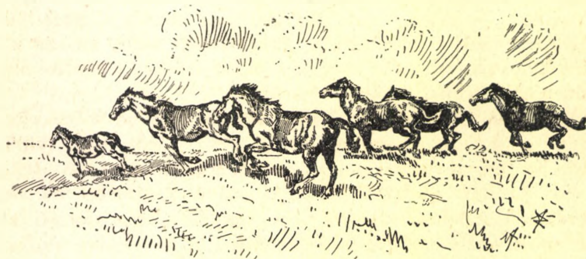
Podle Kenova obličeje jsem věděl, že jeho myšlenky

se zase zabývaly mustangem, který si dovedl proklestiti cestu do jeho srdce. Avšak neřekl jsem nic. Chtěl jsem, aby jeho překvapení bylo dokonalé. Jim a Hal se k nám přidružili a tak jsme společně kráčeli po ulici. Kanab bylo vlastně jen malou vesnicí s několika domky, krámy, kostelem a školou. Můj byt byl v jednom domku právě na konci ulice a tam také, za stodolou byla ohrada pro koně. Když jsme obešli roh stodoly, viděli jsme jednoho černého mustanga, který se všecek leskl jako hedvábí, měl dlouhou a vlající hřívu a lesklá kopyta, která se blýskala jak se vzpínal a poskakoval. Vypadal dojista jako vtělená hrdost. Byl jsem jist, že to bylo proto, že jsem ho řádně vyhřebelcoval a vykartáčoval.

Ken zůstal státi jako zkamenělý a jeho oči div mu nevystoupily z důlků. A pokud se týká mustanga, snažil se opravdu přelézti ohradu. Poznal Kena dříve než Ken jeho.

„Ach, Dicku Leslie!“ zvolal Ken.

Potom položil obě ruce na vrchní kládu a s nádherným skokem přeletěl vrata.

II. Hal si vybral mustanga.

Těšilo mě velice, když jsem viděl, jak Ken Ward se mazlí s malým, černým mustangem. Jest přirozeno, že lesník chová v sobě jisté vřelé city pro koně. Bylo skoro jisto, že Kenův mustang se na svého jezdce pamatoval, nebo, jestliže se nepamatoval, byl dojista nejlstivějším koníkem na světě.

„Je krásný a vykrmený — a je ve výtečném stavu," pravil Ken a hladil mustanga po celém těle. „Je vidět, že nemusil příliš mnoho pracovati."

„Byl dole na našem zimním ranči po šest měsíců," odpověděl jsem. „Dnes ráno jsem ho sem přivedl a když mu kovář upravil kopyta a okoval ho, sám jsem ho vykartáčoval."

„Kene, já chci míti také mustanga,“ zvolal Hal. Seděl na plotě ohrady a byl všecek zaujat zjevem a svižností Kenova koně.

„Ale, Kide, jen se nerozčiluj,“ pravil Ken. „Také jednoho dostaneš. Vždyť jsi sem přišel teprve před půl hodinou.“

„To je již dosti dlouho. Myslíš, že zde budu zevlovati a dívati se, jak máš takového poníka a že sám nebudu míti žádného?“

„Je to mustang a nikoliv poník,“ pravil Ken.

V této chvíli přijel Purcell, majitel domku a ohrady a já jsem se s ním dal do hovoru stran nějakého koně pro chlapce, jakož i stran nákladních koní, kterých budeme potřebovati na naši výpravě.

„Nu, několik mustangů je na druhé straně v ohradě, kde napájíme. Někteří jsou velmi dobří, ale dosti divocí. Pokud se však týká koní pro nošení nákladu — to mě uvádí do rozpaků,“ řekl Purcell s pochybností. Musím jeti do Lundu pro obilí a zásoby a svých vlastních nákladních koní potřebuji. Ale půjčím vám jednoho a potom toho velikého, hnědého hřebce.“

„Nemyslíte tím snad ono veliké zvíře, Marka?“ tázal jsem se.

„Zajisté. Vždyť on je zcela dobrý, jestliže s ním budete dobře zacházeti. Nevím, zdali by snesl nákladní sedlo — nebo vůbec nějakého sedla — ale něco na něj naložiti můžete.“

„Nemáte-li nic lepšího pro nás, musíme ho vzíti,“ odvětil jsem. „Také potřebuji nějakého dobrého muže, který by se staral o koně.“

„Najměte si Indiána. Je teď právě zde a je to nejlepší člověk, který dovede najíti trávu a vodu v této poušti.“

„Myslíte Navvyho? Ano, byli bychom šťastni, kdybychom ho dostali, jenomže Jim a Hiram Bent nenávidí Indiánů.“

„Hm, avšak neznám v celé vesnici nikoho jiného, Leslie. Je teď doba jehňat a je málo lidí k dostání. Nejlépe bude, když si vezmete onoho Indiána, neboť vám ušetří velmi mnoho zbytečných pochodů."

„Učiním to, Purcelli. Připravíme si zavazadla časně ráno a záhy vyrazíme. Ale teď vezměte tohoto chlapce do ohrady a vyhledejte mu nějakého koně."

„Pojď se mnou, hochu," pravil Purcell k Halovi. „Pojď se mnou, abych viděl, jaké máš oko pro koně."

Hal seskočil s plotu a šel s Purcellem do druhých ohrad. Jim se hnul, chtěl jíti s nimi, ale Ken ho zadržel.

„Hoši," pravil Ken, „než půjdeme dále, chci vám něco říci o svém bratrovi. On je prostě tak divoký, jako zajíc březňák. Nejsem si tím jist, ale mám podezření, že četl velmi mnoho knih o divokém Západu. Domnívám se také, že rodina doma ho v tom podporovala a že ho pokazili. Otec je na Hala příliš hrdý. Chlapec je bystrý a rychlý jako ocelová past a při tom jest nejlepším a nejupřímnějším hochem na světě. Ale má jakýsi pekelný sklon vyvolávati nesnáze a tím upadá často do bryndy. To by bylo již dosti povážlivé, kdyby zůstal doma, že ano, ale teď ke všemu jsem ho musil s sebou vzíti na Západ!"

„Jsem tomu rád, že jsi ho vzal s sebou," odpověděl Jim.

„Já jsem tomu také rád, Jime, dokud nepomyslím na jeho zvláštní sklony, ale pak se počínám obávati. Tenhle chlapec dovede vyvolati nejnemožnější a nejneslýchanější situace jako žádný jiný chlapec na světě. Hal se totiž domnívá, že vše dovede. A co jest ještě horší — on se o to odvážně pokouší a abych vám řekl pravdu, neobjevil jsem dosud nic, co by nedovedl."

„Umí jezditi na koni?" tázal jsem se.

„Jezditi? Řekni, zdali umí jezditi a státi při tom na koni na hlavě. — Nuže, Dicku a Jime, chtěl bych, abyste

učinili vše možné a bděli nad Halem, rozumějte mi, však zodpovědnost za jeho zdraví a bezpečnost na vás nespočívá. Já se o něj budu starati, pokud jen bude možno, neboť tato zodpovědnost je na mých bedrech. Ačkoliv jsem si tolik přál, aby šel Hal se mnou, přece jen jsem se snažil otce přemluviti, aby ho neposílal. Ale tatínek se domnívá, že ten chlapec dovede vše mnohem lépe než já sám. Odpověděl mi, že kam mohu jíti já, může jíti také Hal. Musíme se tedy snažiti být po celou dobu tohoto výletu bdělými a při tom nechť zůstane."

Naše pozornost byla přivábena voláním z druhé ohrady.

„Sem, Leslie, pojďte sem!" volal Purcell.

Přeběhli jsme na druhou stranu a proklouzli jsme několika brankami a když jsme oběhli oblak prachu, spatřili jsme Hala uprostřed ohrady, jak držel krásného mustanga za hřívu.

„Leslie, ten chlapec si vybral Křídlo, nejhoršího koníka, který kdy přišel s Buckskin Mountain," prohlašoval Purcell. „A říká, že si nechce vzíti žádného jiného mustanga."

„Nu tak! Co jsem ti řekl, Dicku? Zde již začíná sklouzavka. Haha!" zasmál se Ken.

„A co je na tom zlého, Purcelle? Vždyť ten pinto vypadá krásně a ušlechtile," řekl jsem.

„Je to kůň švihák," odpověděl Purcell. „Dovede výborně lézti a předhoní každého koně na ranči. Ale není možno na něm jezditi, leda když s tím sám souhlasí. A nelze nikdy říci, kdy se rozhodne vyváděti ty nejnemožnější kousky. Ne snad, že by vyhazoval a skákal — není to žádný míšenec. Ale když se mu zlíbí, splaší se a pak to musí býti některý Navaja, aby se na něm udržel Pravím vám, že to není kůň pro choulostivého chlapce."

Při této Purcellově řeči díval jsem se bedlivě na Hala a viděl jsem, že ačkoliv byl zaměstnán lesklou hřívou Křídla, slyšel přece každé slovo, a když zvedl hlavu,

byl jsem přesvědčen, že to, co Purcell řekl, ho naprosto utvrdilo v jeho rozhodnutí. Chlapec se díval na mne bystře očima hlubokýma jako moře. Ale nebyl nikterak dotěrný nebo drzý a přes svoje obavy počal jsem ho míti rád."

„Hochu, chceš si vzíti mého mustanga?" tázal se Ken.

„Ani mi nenapadne," odpověděl Hal. „Chci jezditi na Křídle a překonati tebe i tvého mustanga."

Poslal jsem Purcella pro sedlo a on je ihned přinesl a osedlal Křídlo.

„Hochu, když jsi do toho koně tak posedlý, budiž," řekl Purcell když utahoval popruhy sedla. Potom se Hal podíval přímo na lesníka.

„Pane Purcelle," pravil, „doma jsem měl poníky a dovedl jsem na nich jezditi. Ale tohle bude pro mne něco nového. Chtěl byste mi dáti několik pokynů?"

To mne velice potěšilo. Ať byl Hal jakýmkoliv chlapcem, nebyl dojista pošetilcem. Pozoroval jsem také na tváři Jima Williamse výraz, který byl tak blízký rozčilení, jak jen bylo možno u takového chladného texaského lesníka. Možná, že v jeho mysli, právě tak jako v mé, bylo důrazně uvažováno o chlapcových schopnostech. Také Purcell, jak bylo viděti, měl již teď zálibu v hochovi a jeho upřímnosti.

„Nevím, zdali ti mohu dáti mnoho pokynů," řekl. „Nejdůležitější věcí jest, aby ses držel pevně v sedle — to je vše. Drž jen konce svých prstů u nohou ve třmenech tak, abys je mohl rychle vytáhnouti. A pak ho tiskni koleny, pokud ti stačí síla.... Počkej! Dej si pozor kam pojedeš.... Tak!"

Hal seděl pevně v sedle. Křídlo hryzl udidlo a obbracel hlavu, pak jí potřásl a náhle zvednuv svoje zadní kopyta, vyhodil rozpustile. Rozběhli jsme se a vylezli jsme na plot ohrady. Když jsme se obrátili, viděli jsme, že pinto se postavil na všechny čtyry nohy a že se vzpírá. S hlavou skloněnou počal skákati na všech čtyřech no-

hách, hrbě při tom hřbet a činil to tak rychle, že shodil Hala jako pírko. Hoch dopadl na zem až to bouchlo a zvolna vstával, jsa značně roztřesen. Pak přikročil k mustangovi, který teď stál zcela klidně.

Celý zástup vesničanů, hlavně hochů, se shromáždil, aby viděl tuto švandu a někteří z poslednějších počali dělati poznámky na Halův účet. Jeden z nich, o němž jsem věděl, že je to kluk uličník, prostrčil hlavu mezi tyče vrátek a volal na Hala urážlivě, k nesmírné radosti ostatních hochů. Hal se na něj chvilku díval ale neříkal nic. To učinilo onoho chlapce ještě smělejším, neboť si vylezl na plot a odtud vykřikoval další poznámky.

„Pane Purcelle," řekl Hal k rančerovi, „tentokráte jsem nebyl připraven. Neočekával jsem toho. Jak s ním mám zacházeti? Doma jsem to s poníkem dělal vždycky tak, že jsem ho dovedl uchlácholiti a jednal jsem s ním mírně."

„Nakonec se to vždycky vyplatí, když jsme mírní na koně," odpověděl Purcell. „Jednej laskavě, ale pevně a užij ostruh."

„Nemám žádných ostruh. Nikdy jsem jich nepoužíval."

„Ale zde jich budeš potřebovat."

Hal vyskočil znovu na koně. Křídlo se zatočil, vzepjal, vztýčil se, kopaje předními nohami do vzduchu, zaržál a pak, spustiv se k zemi, počal běžeti okolo ohrady. Činil křivolaké náběhy ku plotu a pak uvolňoval zase běh a činil krátké skoky, při čemž zároveň vyhazoval. Potom se zase vzepřel a skláněl hlavu.

„Pozor, hochu!" vykřikl Ken.

Všichni jsme volali výstrahy. Hal byl připraven a na dobu několika vteřin, zatím kdy vzpínající se kůň zvedal v ohradě prach, jak běžel v kruhu, udržel se v sedle. Ale nový pohyb koně, jakýsi skok stranou, shodil jej tak, že padl ke plotu a zůstal ležeti okamžik na hromadě. Byl to pád tvrdý, ale hoch přece vstal. Na jeho bradě se počínala objevovati boule a také krev. Rovněž

jeho kotníky byly zakrvácené.

„Tak vidíš, Zrzoune," vykřikl drzý hoch, který již prve bavil svoje kamarády tím, že si tropil žerty z Hala. „Neumíš jezditi o nic lépe? Hehehe! Neumíš jezditi a neumíš vůbec nic! Zrzi, Zrzi!"

„Pověz mi, Johnny, dovedeš *ty* na něm jezditi?" tázal se Hal chladně.

„Ano, na to můžeš vsadit."

„Pojď dolů a ukaž mi to. Nevěřím ti."

Johnny se díval na Hala poněkud pochybovačně. Hal se díval s velikým zájmem a vypadal velmi přívětivě, ale jeho oči byly chladné a tvrdé. Chlapec ze Západu váhal, ale konečně, jsa k tomu dohnán posměchem ostatních hochů, spustil se s plotu. Vyskočil do sedla — jel na Křídle kolem ohrady, udržel se snadno v sedle, zatím co kůň prováděl svoje kousky a vůbec dal najevo takovou dovednost v jízdě, že většina chlapců s východu by byla sezelenala závistí.

„Jel jsi na něm. Mýlil jsem se. Myslil jsem, že toho nedovedeš," řekl Hal, kráčeje zvolna k Johnnymu, když poslednější s koně seskočil. „Jsi výborným jezdcem."

Náhle skočil však Hal na chlapce a v témž okamžiku Ken vykřikl a seskočil s plotu. Já sám jsem byl příliš překvapen, abych se mohl hnouti. Jim Williams stál s otevřenými ústy a zíral, nejsa schopen slova, pln radosti, na to co se dělo.

Hal mrštil hochem na plot a bušil do něho.

„Nazval jsi mě Zrzkem a panáčkem a nemotorným jezdcem!" křičel Hal, mávaje svými pěstmi.

Potom k nim Ken doběhl, odtrhl Hala a zachránil tak zmateného hocha, který již krvácel z nosu.

„Dicku, věděl jsem to, věděl jsem to," řekl Ken vyváděje hocha brankou. Ve chvíli, kdy Hal požádal toho chlapce, aby jel na mustangovi, věděl jsem, co přijde. Ale nemohl jsem říci slova. Hal mě vždycky zbaví řeči."

Williams se otřásal smíchem tak, že vrchní tyč o-

hrady se zachvívala a Purcell se přímo prohýbal smíchem. Kdyby nebylo bývalo hanby a smutku na tváři Kenově, byl bych se smál také. Onen prostořeký hoch sklidil již dávno moji nepřízeň a já jsem byl rád, když jsem viděl, jak dostal alespoň část toho, co zasluhoval.

Pak jsem viděl Hala dívati se skrze plot na ostatní cizí chlapce. Byl dojista nejsmělejší ukázkou odvážnosti, jaké jsem kdy viděl.

„Nenarodil jsem se v sedle, víte," pravil, „ale přece chci se s vámi vsaditi, že za měsíc budu jezditi s vámi se všemi. Ale jednu věc dovedu již teď docela dobře — proto se mějte na pozoru a neříkejte mi žádný z vás Zrzku."

„Hale, mlč již a pojď sem," zavolal na něj Ken.

„Ani ne za celý svět," odpověděl Hal krátce. „Buď pojedu na tomto mustangovi, který má železné čelisti, nebo — nebo —"

Hal nedokončil této věty, ale jeho výraz byl dosti výmluvný.

Jim Williams se zvolna spustil s plotu do ohrady. Zatím kdy si odpínal ostruhy, díval se na Kena a jeho oči mrkaly.

„Hleď, Kene, provádíš s tímto svým malým bratrem příliš mnoho štráchů. Přenech ho mně."

Tato Williamsova slova vyvolala u mne nesmírnou úlevu a ačkoliv Ken se díval dosti pochybně, bylo přece v jeho překvapeném obličeji mnoho radosti a vděčnosti.

Jim kráčel kolísavě do středu ohrady, mávaje svými ostruhami.

„Chlapče, myslím, že ty a já se musíme sdružiti v jízdě na koních, jakož i ve všech takových drobných věcech, týkajících se ranče. Bude to tak nejlépe."

Jim změnil délku řemínků na svých ostruhách a podal je Halovi.

„Připni si je," řekl. „Myslím však, že jsou pro tebe příliš dlouhé a možná, že si na ně budeš při chůzi šlapati. Ale na tomto koni jich potřebuješ."

Hal si připjal ostruhy a učinil několik nemotorných kroků, vyhrabávaje zemi velikými jejich kolečky.

„Budou mi právě tak vaditi jako koni," řekl.

Jim chytil Křídlo a upevnil popruhy pod sedlem, zkrátil třmeny a pak sejmuv mu uzdu, pustil koně.

„Nuže, hochu, poslyš. Tito západní koně a mustangové dovedou člověka odhadnouti a dovedou toho využíti. Musíš se sám státi polovičním koněm, abys poznal veškeré jejich kousky. Tvoje nesnáze vznikly teď z toho, že Křídlo viděl, že se ho bojíš. Nesmíš dopustiti, aby kůň něco podobného vycítil. Musíš býti přirozený, chladný a pevný. Musíš býti pánem. Vezmi uzdu a jdi ke Křídlu s levé strany. Nikdy se již nepokoušej vsednouti na koně se strany pravé. Nepřemlouvej ho a nekřič na něj. Jestliže něco řekneš, musíš to také vykonati. Když ho dostaneš do kouta, jdi k němu přímo, ne příliš rychle a ne příliš pomalu a vztáhni ruce k jeho hlavě s uzdou v jedné z nich a přikládej mu ohlávku s uzdou tak jako bys to činil po celý život. Když jsi to učinil, přehoď mu otěže přes hlavu na krk a mírně je přitáhni a drž je levou rukou a zároveň se pevně chopíš jeho hřívy. Obrať třmen a vklouzni tam špičkou levé nohy, chop se hrušky na sedle pravou rukou a vyšvihni se do výše. Pak ho popožeň a ukaž mu, kdo je pánem. Když bude chtít jít na jednu stranu, donuť ho, aby šel na druhou. Neboj se použíti ostruh. Zacházíš s koněm příliš mírně. V této zemi by ti to nikdy neposloužilo. Tito prerijní koně nejsou jako koně východní. Rozhodni se teď pevně, že na něm pojedeš. On to pozná. A jestliže se bude vzpínati, trestej ho ostruhami, dokud toho nenechá, nebo dokud tě neshodí. A když by tě shodil, vstaň a jdi za ním znovu."

„Dobrá," odpověděl Hal střízlivě. Pak se chopil uzdy a blížil se ke Křídlu.

Kůň se otočil a díval se na Hala tak zvědavě, jako by skutečně slyšel rady, které mu uděloval Texasan. Bezpochyby, že slyšel cinkání ostruh a věděl, co to znamená.

Se zařehtáním vyskočil a počal běžeti kolem ohrady. Hal se k němu volně blížil a konečně ho dostal do kouta. Tam chlapec ukázal, že dovede uposlechnouti rad tak dobře jako Ken. Přikročil přímo ke koni, přiložil mu uzdu a rychle a rozhodně na něj vsedl.

Potom Křídlo pobodl ostruhami. Kůň se vzepjal a při tom vyhazoval oblázky a prach. Poněvadž se mu ostruhy nelíbily počal běžeti. Hal byl teď v sedle klidnější. Ale nebyla to tak mnoho jeho důvěra v sebe jako spíše zoufalství. Možná, že zkrácené třmeny pomáhaly mu k pevnějšímu držení v nohách. Buď jak buď, jel zcela dobře a zdálo se, že má dobré držení těla. Poháněl Křídlo a když ohnivý kůň frkal a házel hlavou a když chtěl jíti svojí cestou, tu dotyk ostruh ho donutil, aby se obrátil. Tímto způsobem jel Hal na Křídle okolo ohrady, pak zase napříč sem a tam a s úspěchem ho obracel podle své vůle. Potom když koni trochu povolil, zvíře se otočilo a roztáhlo nohy a snažilo se skloniti hlavu mezi přední nohy.

„Drž mu hlavu vzhůru!“ vykřikl Purcell.

„Teď nadešla chvíle, hochu!“ dodával Jim Williams. „Potrestej ho ostruhami!“

Hal nedovedl zdržeti koně, aby neskláněl hlavy, nebo aby se nepočínal hrbiti a skákati, ale podařilo se mu užíti ostruh. To bylo teď jiné! Zlomilo to pohyby Křídla. Zdálo se, že se nemůže dostati ke svým úmyslům. Musil toho nechati a vzpínal se a pak se zase postavil na všecky čtyři a pokoušel se vyskakovati všemi čtyřmi najednou.

„Drž se, Hale!“ volal jsem. „Jestliže teď na něm vydržíš, přemohl jsi ho!“

Všichni jsme křičeli a Ken Ward tančil kolem, jsa v nebezpečí, že bude rozlíceným koněm pošlapán. Ale Hal se držel jako klíště. Byly okamžiky, kdy se kymácel v sedle, a byl zmítán na jednu a zas na druhou stranu a pak zase vyletěl do výše. V jedné chvíli jsme byli jisti, že kůň zvítězí, ale Hal šťastně a podivuhodně se udržel

v sedle. A potom postupně se zdálo, že se stává jistějším a pružnějším, zatím kdy Křídlo se unavoval vyhazováním a ještě více mu nechutnalo bodání ostruhami.

Purcell skočil do ohrady a počal odtahovati závory brány.

„Hochu, projeď se s ním teď!“ vykřikl Jim. „Žeň ho dobře a prudce! Nechť vidí, kdo je pánem!“

Křídlo nechtěl vyběhnouti z ohrady a Hal, přitahuje mu uzdu, zvedl ho na zadní nohy. Nový dotyk ostruhami donutil koně proletěti branou. Hal ho popohnal dolů na silnici.

Dívali jsme se na Křídlo, jak běží rychleji a rychleji, jak se postupně jeho běh vyrovnává, až konečně pádil úžasně.

„Ten pinto má opravdu křídla,“ poznamenal Jim. „Purcell ho pojmenoval zcela správně. A mezi námi — onen chlapec není v sedle nemotorný. Nedovede sice toho malého ohnivého koně zkrotiti za minutu nadobro, ale bude na něm moci alespoň jezdit. A proto se můžeme vydati na cestu.“

III. Do Coconiny.

Indián z kmene Navaja, kterého jsem prostřednictvím Purcella najal, neukázal se, až když jsme následujícího jitra připravovali zavazadla. Byl to divoch z pouště s pletí měděnou, s havraními vlasy a s očima jako černé kuličky. Když Ken a Hal dokončili snídani, zavolal jsem je z venku, aby se s ním seznámili.

„Nastupte, hoši a podejte ruku Navvymu. Pojďte sem, Navvy, podejte ruku vzácnému velkému bratrovi — a vzácnému malému bratrovi."

„Rozumím," pravil Indián, napřahuje ruku Kenovi. „Jak se máte?"

Potom se obrátil k Halovi a řekl znovu: „Jak se máte?"

Hal, řídě se podle Kena, jaksi nerad potřásl Navvymu rukou. Podle svého výrazu byl chlapec úplně nejistý a bylo zřejmo, že je zklamán. Nebylo pochybnosti,

že nosil ve své mysli obrazy a představy malebných Indiánů, ozdobených péry, jak si je vytvořil z povídek o Západu. Ale vpravdě, Navvy byl by zklamal i naprosto neromantického hocha, neřku-li chlapce, tak plného obraznosti a divokých představ, jako byl Hal. Navvyho měkký, zmačkaný klobouk, roztrhaná košile a modré spodky, což vše dohromady tvořilo odhozený oděv nějakého bělocha, to byly věci, které Hala zbavily veškeré romantiky. Viděl jsem, jak se zase obrátil ke svému koni. Nové sedlo a uzda, ostruhy, kožený přehoz na nohavice s třásněmi, bičík, laso, polní láhev, kulovnice v pochvě a nepromokavý plášť — to vše spolu se švižným Křídlem ho nadobro uspokojovalo a vracelo mu jeho okouzlení.

„Na kterém koni pojede Indián?" tázal se Purcell.

„Nu, muže si vyskočiti na hřebce," odpověděl jsem.

Purcellův hřebec Marek byl velkolepým zvířetem, byl to hnědák velmi těžký a se silnou kostrou. Připjali jsme mu na hřbet pokrývku a přes ní jsme přivázali několik pytlů ovsa. Ostatní nákladní koně byli obtíženi vším, co mohli unésti.

„Domnívám se, že se na něj dostane, ale myslím, že zase bude rychle dole," poznamenal Purcell suše.

„Pak by musil Indián jíti pěšky," odpověděl jsem.

„To bude nejlépe," řekl Purcell s velikým ulehčením. „Leslie, mějte pozor na Marka. V kaňonu se dostanete na několik nesmírně špatných cest, kde mnohý kůň již sklouzl a sletěl dolů. Nepopohánějte Marka a také ho netahejte. Zacházejte s ním laskavě."

„Výborně, Purcelle. Budeme opatrni... Nuže, chlapci! Dáváme se na cestu pozdě a nejbližší voda je ve vzdálenosti třiceti mil."

Já jsem výpravu vedl, žena před sebou koně s nákladem. Za mnou šel Navvy, který bdělýma očima pozoroval Hala a jeho koně, byl poslední.

Těch několik mil dobré cesty mezi Kanalem a Fredonií, což jest jiná menší víska, jsme urazili lehkým klusem, tak-

že jsme tuto vzdálenost projeli asi za hodinu. Za Fredonií jsme se dostali na stezky a jeli jsme dolů a dolů do červených výmolů a přes roviny, pokryté tu a tam šalvějí. Cesta byla zaprášená a k tomu počalo vedro. Asi o polednách jsme dospěli na první nízké vlny stoupajícího hřbetu a odtud pak nastalo stoupání. Více než jednou jsem se ohlédl a více než jednou jsem viděl Hala, který měl nějaké nesnáze se svým koněm. Jednou Křídlo jako by měl opravdu křídla, letěl přes rovinu a shodil Hala do křoví. Indián byl unaven chůzí a vylezl si na pytle, které byly naloženy na Markovi, jenže tam dlouho nevydržel. Potom zase jeden z mých nákladních koní mně činil obtíže, poněvadž se polekal chřestýše a sběhl se stezky. Čas ubíhal rychle, jako ubíhal vždycky když jsme byli na pochodu a tak jsme se dostali k prvním cedrovým stromům asi o třetí hodině. Tam jsem viděl, že naše řada se roztáhla na délku jedné míle. Navvy jel chvílemi na Markovi, ale Ken kulhal vedle svého mustanga a Hal přesedal se strany na stranu s nohy na nohu v sedle. Chlapci počínali jeviti únavu po celodenní jízdě v sedle.

Slunce zapadlo, když jsme se dostali na vrchol Nail Gulch. Tam nás očekával pramen a chata a také trochu trávy pro koně.

„Já jsem si pochroumal koleno," poznamenal Ken, „a myslil jsem, že jsem v dobré kondici."

„Nezáleží na tom, jak jste otužilý, bude přece třeba tří dnů nebo i více než si zvyknete," řekl jsem.

Pak se přiblížil Hal, kulhaje za Jimem. Spadl se svého koně a narazil na strom.

„Panečku, ale je to velkolepé! Kene, podívej se na ta skaliska!"

„Ještě počkej asi dva dny, Hale. Pak ti teprve ukáži skály," řekl jsem.

Potřebovali jsme s Jimem jenom krátké doby k rozbalení potřebných věcí, k rozdělání ohně v chatě, k upečení vdolků a k přípravě dobré večeře. Indián dovedl

koně k vodě, svázal jim pak přední nohy a pustil je na pastvu. Poté jsme jedli. Ken a Hal byli nejvýš šťastni, ale při tom byli příliš unaveni, aby mohli býti veselí. Když se setmělo, spali již oba a Hal sebou zmítal, jako by měl divoké sny.

Při rozednění mě Navvy probudil svým příchodem s koňmi. Bylo teď zjevno, že tento Indián bude velmi užitečným naší výpravě. Nalézti koně ráno bylo vždy mou prací, která někdy trvala velmi dlouho a byla namáhavou. A Jim, převaluje se na pokrývce a mrkaje ospale očima, řekl protahovaně:

„Ano, to je velmi hezké od toho Indiána, velmi hezké!"

Hoši nás slyšeli a probudili se také svěží a nedočkaví, ačkoliv měli údy tak ztuhlé, že sotva mohli přímo státi. Za hodinu jsme byli již po snídani, vše bylo zabaleno a byli jsme na koních. Tohoto jitra se nezdálo, že by byl Křídlo tak bujný.

„Hoši, dnešní den bude námahou, v tom se neklamte," řekl jsem jim. „Jeďte tak daleko, pokud vydržíte a pak kousek jděte pěšky... Pojďte sem! Podívejte se na druhou stranu rokliny. Vidíte tam tu černě lemovanou čáru se skvrnami sněhu? To je hora Buckskin. Dnes večer budeme tábořiti pod smrky. A Kene, na Buckskinu jsou smrky, proti nimž jsou stromy v Penetieru trpaslíky."

Pak jsme se dali na cestu a poté nastala dlouhá, únavná a nezajímavá jízda. Nail Gulch byl úzký a zabraňoval rozhledu. Nízké, holé, skalní stěny a cedrové svahy se táhly na míle a míle daleko. Po celou cestu byl nenáhlý vzestup, ale nebylo to příliš pozorovatelné, až asi o polednách. Musil jsem se smáti, když jsem viděl Kena a Hala klesati se sedel, kulhati se dále na chvíli, potom zase únavně vystupovati na koně, aby ihned potom vše to znovu opakovali. Vzduch se stával chladnější, takže bylo příjemné míti na rukou rukavice. Asi o třetí hodině počala roklina ztráceti svoje stěny a my jsme dospěli k prvním smrkům. Nebyly příliš veliké a byly roztroušeny po šíří-

cí se rokline, ale když jsme se dostali výše, bylo jich čím dále tím více. První noční stíny nás zahalovaly, když jsme vyjeli z rokliny do rovného lesa.

Tu a tam probleskovaly sněhové skvrny ve tmě. To rozřešilo otázku vody a my jsme rozbili tábor ihned. U planoucího ohně jsme se brzy ohřáli. Pak jsme se řádně najedli slaniny, horkých vdolků, kávy a zeleniny z konservy. Ken a Hal byli tak unaveni, a tak je bolely nohy, že se mohli sotva hnouti, ale to nijak nepůsobilo na jejich chuť k jídlu. Pak jsme se rozsadili kolem táborového ohně. —

Tou dobou byl již les černý a vítr burácel mezi stromy. Pro Kena to nebylo ničím novým, ale Hal dával najevo, jak to na něj působí. Domníval jsem se, že je ještě citlivější vůči dojmům než Ken, jenomže neprojevoval tak snadno svoje pocity. Opravdu, Hal se zdál býti mlčelivým mladíkem, anebo si snad na nás dosud nezvykl a proto mnoho nemluvil. Věděl jsem, že báječné myšlenky se mu hrnou do duše. Jeho veliké oči planuly. Díval se do táborového ohně a pak se zase díval do temných stínů lesa, aby se potom zase obrátily jeho oči k Jimovi a pak k netečnému Indiánovi. Naslouchal větru a zvonkům koní.

„Kde je náš stan?" tázal se náhle.

„Nepoužíváme stanů," odpověděl Jim. „Roztáhneme plátno —"

„Co je to?"

„Nu, dehtované plátno, rozumíš — veliký kus. Takové plátno rozprostřeme na zem, na něm se zabalíme do pokrývek a pak přes sebe přetáhneme druhý konec plátna."

Za malou chvíli potom přerušil Hal nanovo ticho.

„Něco slyším, co je to?" tázal se bez dechu a trhl sebou.

Naslouchali jsme všichni, zatím kdy oheň praskal. Burácení větru ve stromech na chvíli přestalo a pak bylo slyšeti vzdálené divoké a vysoké zaječení v lese.

„Hochu, to je kojot," odpověděl Ken, klepnuv Hala na koleno. „Nepamatuješ se, jak jsem ti vypravoval o kojotech?... Slyš!"

Hal toho večera neřekl již nic, ale když jsem byl již sám ospalý a chtěl jsem se odebrati na odpočinek, seděl dosud bděle a bystře a pozoroval zvláštnosti a divokost lesa. Bylo zajímavým viděti ho, když Navvy se zabalil do pokrývky, obraceje se nohama k ohni.

„Ospalý — já," řekl Indián.

To znamenalo pro nás jeho ‚dobrou noc'.

Ken sdílel moje pokrývky a nepromokavou plachtu této noci a spal, aniž se jednou obrátil. Když nastávalo rozednění, byl jsem již vzhůru a rozdělával jsem oheň. Jim zíval ve svém pelechu a oba hoši spali dále. Jitro bylo chladné. Šedý mráz postříbřil řídkou trávu. Vtom jsem slyšel kdesi daleko zvonce. Zvuky se zrychlovaly a byly hlasitější. Brzy potom se objevili koně s Indiánem, který na jednom jel a přišli řadou do tábora, dupajíce kopyty a cinkajíce zvonky.

Tím se hoši probudili.

„Rychle teď, hochu," řekl Jim k Halovi. „Jestliže si nepospíšíš, promeškáš něco."

„Ach, jsem celý ztrnulý!" zvolal Ken. „Hm, vzduch je tak chladný! Jak je tobě, Hale?"

„Velkolepě," odpověděl jeho bratr. Viděli jsme všichni, že Hal může sotva vylézti z lůžka a když tak konečně učinil, bylo pro něho zoufalou prací obouti si boty.

„Kde je trochu vody, abych se mohl umýt?" tázal se.

„Nabeř si zde ze sněhové závěje."

Chtěl jsem tím říci, aby si hoch nabral sněhu do pánvice a rozpustil jej nad ohněm, ale on mi nerozuměl. Nabíral sníh holýma rukama. Ale byla na něm zmrzlá kora, které nemohl prolomiti a tak vykopl v ní otvor a pak nabrav si hrst sněhu, počal se jím mýti. To byla operace, která vyžadovala veliké otužilosti. Avšak Hal ani jednou nezareptal, ale spěchal pak k ohni takovým

způsobem, že Jim na mne potměšile zamrkal.

Když vyšlo slunce, byli jsme již zase na cestě. Přešli jsme pásmo stříbrných konifer, projeli jsme dlouhou úžlabinou, plnou osyk a pak jsme vyjeli pod hnědé klenby velikých smrků lesa u Hory Buckskinu.

„Ach, Kene, nikdy před tímhle jsem neviděl veliký les!" zněla Halova chvalořeč.

„Hoši, rozhlížejte se bystře po vysoké a kojotech," poznamenal jsem.

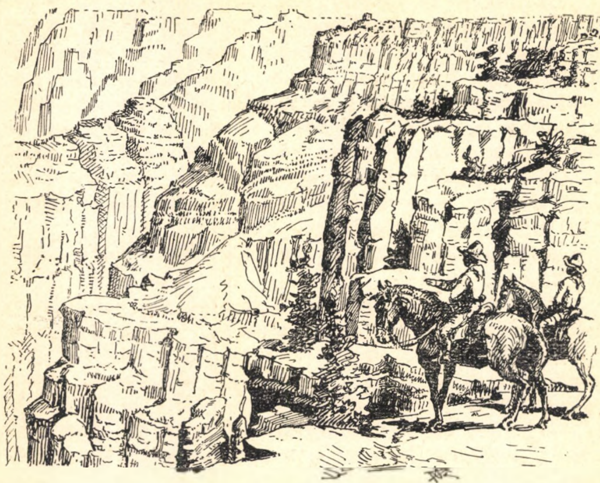
Mým úmyslem bylo přivésti Kena a Hala k okraji Velikého Kaňonu bez jakékoliv výstrahy. Chtěl jsem, aby veliké to divadlo na ně zapůsobilo neočekávaně, jako se to stalo kdysi mně. Proto jsem se o tom ani nezmínil. Ken byl jako ve snu, možná, že prožíval nanovo svá dobrodružství v Penetieru. Hal trpěl bolavýma nohama a klouby, ale byl u vytržení nad obrovskými, sukovitými smrky a nad pustými mýtinami. Oba hoši zapomněli na kaňon. Jel jsem tedy dále, jsa potěšen myšlenkou, co vše znamená pro ně toto okolí. Slunce svým teplem zapudilo mráz, takže modré zvonky počaly vztyčovati své květy nad trávu.

„Tamhle je černá veverka s bílým ohonem," vykřikl Hal.

„Chlapče, nekřič nikdy v lese, pokud toho není třeba," řekl Ken.

V nějaké malé roklince jsme vyplašili modré tetřívky, ale po vysoké nebylo ani stopy. Cesta byla snadná a ubíhala rychle. Asi o polednách bylo třeba trochu zchytralosti, poněvadž jsem chtěl odvrátiti pozornost hochů od cesty vpředu. Řekl jsem jim tedy, aby se dívali po obou stranách, zdali nespatří nějakou vysokou zvěř. Tímto způsobem, odchýliv se s cesty a drže se za hustými skupinami smrků, podařilo se mi přiblížit se ke kaňonu, aniž tušili jeho blízkost. Potom jsem obejel jalovcovou houštinu asi na dvacet kroků od okraje a zavolal jsem:

„Hoši, pohlédněte!"

IV. Cesta pralesem.

Je známo, že silní muži když náhle stanuli před divadlem, jaké poskytuje Velký Kaňon, vykřikli radostí nebo strachem, nebo se dali do pláče, nebo padli na kolena, anebo zůstali němí, jako by zkameněli. Jsou známí velmi vážní muži, kteří se počali nemístně smáti. Pohled na tento Kaňon nepůsobí ani na dva lidi stejně, není však člověka, na kterého by nepůsobil velmi mocně. Zaplatil jsem na okamžik svoji vlastní daň posvátnou hrůzou a pak jsem se podíval na hochy.

Ken se díval ohromen a bledý a jeho hrdlo se dmulo pohnutím. Obličej Hala svítil velikou září z prudké radosti a na okamžik se zakoktal a když pak Ken vybuchl ve výkřiky, upadl Hal v kamenné mlčení.

„Podivuhodné! Čarokrásné! Je to — je to.“ To bylo vše, co dovedl Ken říci.

„Dojista je to takové," odpověděl Jim.

Potom jsem pověděl hochům, že Velký Kaňon arizonský je přes dvě stě mil dlouhý, dvanáct až dvacet mil široký a půl druhé míle hluboký. Jest to obrovská rozsedlina zemská, ve které hory, náhorní planiny, propasti a skaliska, spočívají pochovány ve fialové mlze, jest to věc podivuhodná a tajemná, která, jako žádné jiné místo na světě, dovede uchvátiti srdce člověka. Toto místo má podivuhodnou moc, učiní člověka okamžitě velmi pokorným a pak zase probudí jeho odvážného ducha.

„Svět zde pukl!" zvolal Hal. „Co učinilo tento — tento obrovský otvor?"

„O tom budeme mluviti a pozorně vše uvážíme až uvidíte něco z jeho výšek a hloubek," odpověděl jsem.

U našich nohou zela modrá roklina se slabými rysy svahů pokrytých cedry a lesknoucími se skalisky, která byla viditelna polední mlhou. O něco dále se vinul temně purpurový kaňon v nepravidelné, rozervané cestě, aby mizel v prostoru. Ještě dále se zvedaly holé štíty pohoří, kopulovitá temena hor a vysoko položené skalní útesy a vše to spalo ve slunečním světle. Za tím se tyčila obrovská rovina, rozervaná a smělá ve svých obrysech a její žulové stěny byly ve slunci jako zlaté a její lesy lemovaly ji černými pruhy.

Tato vysočina rozprostírala se neodvisle od ostatních horských štítů a útesů; byla oddělena od světa skal a byla příšerná ve své osamělosti a divočině.

„Hoši, tam jest ona rovina, na které se zdržují pumy," řekl jsem. „Vidíte tam daleko dole nalevo pod stěnou místo, kde kus země spojuje onu rovinu s ostatním okolním krajem? Tam je Sedlo. Tam čeká Hiram Bent na nás se svými loveckými psy."

„Ale jak se tam probůh dostaneme?" tázal se Ken.

„Vedou tam dvě stezky. Jedna jde dolů zde přes okraj a druhá jde okolo lesem. My se budeme ubírati lesní stezkou, neboť ta dolní není bezpečná pro chlapce,

jako jste vy, dokud si zde nezvyknete. A teď pojďte, můžeme se dostati na Sedlo před setměním, jestliže si pospíšíme."

Po těch slovech jsem se ubíral napřed do lesa a poněvadž jsem měl dosti práce, abych nalezl zřídka užívané stezky a abych na ni udržel nákladní koně, neměl jsem kdy všímati si, jak se vede hochům, nebo co činili. Věděl jsem, že pro oba je jízda na koni nejvýš bolestná, ale že přece se oba nesmírně baví.

Byla to dlouhá zacházka dostati se tudy na Sedlo. Většinou vedla tato stezka vzhůru a dolů přes mnohé prohlubeniny. Svahy byly tak příkré, že jsme musili jeti dolů i nahoru serpentinami. Potom také houštiny trnovníku a nízkých doubků a černého šalvěje byly překážkami rychlého postupu. Jednu věc jsem objevil, a sice to, že hřebec Marek je nejlepším koněm, jakého jsem kdy viděl na cestách. Nechtěl se sice nechat Indiánem jeti, ale šel napřed a klestil nám cestu houštinami. Slunce bylo ještě asi hodinu nad jihozápadním okrajem, když jsem dospěl na počátek proláklíny, kde se cesta obracela dolů k Sedlu. Z mělké úžlabiny, ve které byly travnaté a keřnaté svahy, prohloubila se a šířila se, až se stala sama kaňonem s tyčícími se, žlutými stěnami. Byla stále hlubší a hlubší, ale pak se obracela nalevo, a rozšířila se náhle v široký prostor pod nádhernou stěnou zmíněné roviny. Tam jsem ucítil oheň, ihned pak jsem spatřil lesk bílého stanu a pak sloupec modrého kouře. Ozvalo se krátké, ostré zaštěknutí psa. Zastavil jsem se a čekal jsem na Kena, aby se přiblížil se mnou. Přišel pěšky, kulhaje a veda svého mustanga.

„Jen vesele, Kene," řekl jsem, „jsme již skoro na místě."

„Jsem veselý, Dicku. Jsem nejvýš šťastný, ale jsem unaven. A pokud se týká Hala, musil jsem ho s Jimem zvedati do sedla vícekráte než ti mohu říci, Dicku. Co to s námi vůbec provádíš?"

„Budete v pořádku ve dvou dnech. Chtěl jsem s vámi doraziti na místo. Tamhle je Hal. Pojď jen dále, Hale, jde ti to. Skoro jsme již u našeho tábora.“

„Dicku, slyším nějakého psa,“ řekl Ken dychtivě. „Pospěšme si! Tamhle je také kouř... Ach! Již vidím Hirama!“

První pohled na starého lovce medvědů, jak krmil svoje psy pod stromem, naplnil Kena Warda radostí. Viděl jsem ji v jeho jiskřících se očích a slyšel jsem ji v jeho jásavém hlase. Brzy jsme projeli poslední houštinou křovím do ležení. Psi štěkali zuřivě, dokud je Hiram neupokojil. Přes to, že Ken byl v tak bídném stavu, pospíchal rychle k lovci a oba se vzájemně vřele pozdravili.

„Hochu, Bůh je dobrý. Již po léta jsem neměl takové radosti, jako teď, když tě vidím... Nu, velmi jsi zmužněl.“

Hal se potom přiblížil s týmž pátravým zářícím pohledem, s jakým si poprvé prohlížel Indiána. Ale tentokráte nebyl chlapec zklamán. Každý hoch by byl upoután nádhernou osobou starého lovce. A Hal byl více než okouzlen. Bylo zřejmo, že Hiramova veliká postava, jeho lesklé šedé oči a přísný, počasím ošlehaný obličej, jeho kabátec ze srnčí kůže a vše co s ním souviselo, uskutečňovalo představu Halovu, jakou si utvořil ve svých dětských myšlenkách.

„Nuže, ať mne vezme rohatý,“ řekl Hiram, nabízeje Halovi svoji ohromnou ruku. „To je tedy Kenův bratr! Slyšel jsem o tobě vyprávět, to víš. Velmi mne těší, že se s tebou setkávám.“

Stín náhorní planiny připlazil se k nám a zahalil naše ležení. Slunce zapadalo. Byli jsme tisíc stop pod okrajem roviny, takže jsme se dívali k ní vzhůru a rovněž tak na štíty pohoří a skalní útesy na západě. Vše to bylo na vrcholcích malováno růžově, zlatě, červeně a každým okamžikem se tyto barvy měnily.

Zatím kdy jsem vybaloval naše věci, slyšel jsem Hirama, jak se tázal Jima, proč jsme s sebou probůh brali toho „proklatého rudocha“ a Jimova odpověď byla zajisté

taková, že nebylo pochybnosti o jeho názorech o Indiánech. Stejně Hiram jako Jim nosili s sebou někde ve svých tělech olověné kulky, které jim někdy bolestně připomínaly, že měli kdysi s Indiány jisté rozpory.

Po západu slunce se rychle stmívalo pod okrajem kaňonu a byla již dlouho noc než jsme povečeřeli. Potom nadešla klidná, veselá hodina okolo táborového ohně, která, jak jsem předvídal, byla pramenem nezkalené zábavy pro Kena a Hala.

Zdálo se, že Hiram nespěchá příliš, aby mluvil o pumách, ale zajímal se velice o Kena a jeho studie na universitě a zvláště o to, jak se Ken vyznamenával v baseballovém mužstvu. Kladl mu nesčetné otázky a radoval se, když zvěděl, že měl Ken úspěchy a že byl zvolen kapitánem. Pak začal se vzpomínkami a mluvil o Kenových dobrodružstvích v Penetieru loňského léta. Konečně, když uspokojil svoje nápady, volal psy jednoho po druhém a hravě, ačkoliv vážně, je hochům představoval.

„Zde je Princ, nejlepší pes na lvy, jakého jsem kdy vycvičil, žádného nevyjímaje. Má dokonalý čich, je rychlý a dravý, a jestliže měl někdy některý pes rozum, má ho Princ."

A opravdu, veliký pes potvrzoval svým vzezřením Hiramova slova. Byl silného těla, štíhlých kyčlí a dlouhých údů, měl tmavohnědou barvu, a k tomu ušlechtilou hlavu s velikýma, vážnýma očima.

„Zde je Curley, který je pomalým stopařem, a neustále štěká. Oboje jsou u psa znamenité vlastnosti. Princ jde příliš rychle a šetří svůj dech, není to však jeho vinou, když se mu na honbě nemohu držeti v patách."

„A zde je Mux-Mux, který však není dobrý."

Nehezký, černý a bílý pes, takto jmenovaný, vrtěl krátkým ohonem a podával tlapu svému pánovi. Zdálo se, že tím chce dokazovati, že není tak špatný.

„Dobře, Muxi, trochu toho odvolám. Jsi dobrý při žrádle a pak jsem nikdy neviděl kugara, kterého by ses

bál — a to je zlé, neboť jednoho dne budeš roztrhán."

„Zde je Queen, matka štěňat, je spolehlivá, ačkoliv trochu pomalá, poněvadž má chromou nohu. Zde je Tan, dobrý pes a zde je veliké, černé chlapisko a jmenuje se Ringer. Bude časem tak dobrý, jako Princ — jestliže se mi podaří si ho zachovati."

Potom Hiram přivázal každého psa ke blízkým, mladým stromkům a když si zapálil dýmku, vyhledal si pohodlné místo u táborového ohně.

„Nuže, hoši, je to opravdu dobré, viděti vás seděti v mém táboře u ohně. Zítra půjdeme nahoru na vysočinu a rozbijeme tam trvalé ležení. Je tam tráva a v roklích je sníh a jest tam vysoká a divocí koně mustangové."

„Jsou tam také nějací horští lvi, kugarové?" tázal se Ken s napětím.

„Právě jsem chtěl o nich mluviti. Ano, nikdy ve svém životě jsem neviděl tak hustou síť křižujících se stop pum jako na této planině. A to jsem byl jenom na jednom jejím konci. Domnívám se, že obklíčíme největší doupě kugarů na západě. Hleďte, nikdy nikdo dosud nelovil na této vysočině, kromě Indiánů Navajů, ale ti pum nezabíjejí. Tážete se proč? Poněvadž puma jest jedním z jejich božstev. Ano, jak jsem již řekl, jest možno, že tam nahoře narazíme na celé jejich hnízdo. A hoši, co říkáte tomu, kdybychom některé chytili živé?"

„To by bylo velkolepé!" zvolal Ken.

Hiram obrátil tázavý pohled na Hala. Veliké oči chlapcovy neobyčejně jasné se rozšířily a zasvítily.

„Jak je to možno?" tázal se a jeho hlas zněl jasně.

„Lze je chytiti lasem a pak svázati," odpověděl Hiram. V jeho dobráckém a jasném pohledu nemohlo býti klamu.

„Tedy Ken přece jenom — nelhal?" vyrazil ze sebe Hal.

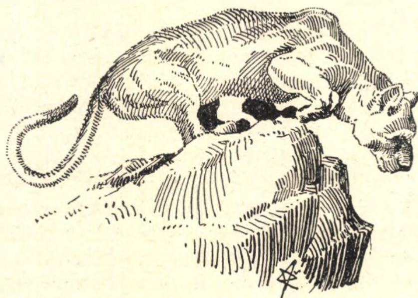
„Můj bratr nechtěl nikdy věřiti, že jsem vám pomá-

hal chytiti lasem medvěda a že jsme zde chtěli učiniti totéž s kugary," zvolal Ken.

„Je to zcela pravda, hochu," dokládal Hiram. „Ovšem záleží na tom, jak to chcete míti. Většina mladíků ráda zvěř střílí. Možná, že v tom najdete mnoho zábavy zaháněti pumy na stromy a pak je střileti. Ale trochu více rozčilení poskytuje lov, při kterém je chytáme lasem. Člověk se musí při tom velmi čile pohybovati. Co se vám tedy lépe líbí — střileti nebo chytati?"

„Mně by se líbilo nejlépe — chytati je živé," odpověděl Hal velmi tichým hlasem.

„Tomu jsem rád. Hleďte, není to snad rozčilení, které bych zde očekával, ačkoliv neříkám, že nemiluji chytání zvěře lasem, nýbrž musím vám říci, že obdržím deset dolarů za každou kůži pumy a tři sta dolarů za zvíře živé. A tak vy hoši budete míti zábavu a já budu vydělávat peníze — a zároveň zbavíme reservaci Coconinu špatných hostů. Ale teď se zabalme do pokrývek, neboť jste unaveni a musíme všichni časně vstávati."

V. Na horské planině.

Ráno nás Hiram všechny probudil, když byly stíny ještě šedé. V táboře nastal ihned ruch. Když jsme byli připraveni a seděli jsme na svých koních pohotově k výstupu na planinu, byly svahy a smrky dosud zahaleny hustým soumrakem. Hiram nás vedl po cestě zarostlé křovinami. Náhle jsme počali stoupati po tak příkrém svahu, že jsme se musili křečovitě držeti vpředu za sedlo.

Horské sedlo, o kterém jsem se zmínil, bylo jakýmsi úzkým mostem ze skal, stoupajícím na vysočinu a stezka po něm byla křivolaká. Po pravé straně byla rozloha hustě zarostlé prohlubně, ze které byla vyhlídka do dálky, kde se objevovaly již vrcholy skal a útesy. Po levé straně byla veliká propast, naplněná bělavou mlhou. Nebylo možno viděti ani na několik kroků dolů do těchto hlubin, ale přece jen jsem měl bezpečný pocit, že je tam kaňon. Tento výstup byl těžkou úlohou pro koně, neboť stezka byla

vyšlapána vysokou zvěří. Přesto však za méně než hodinu byli jsme nahoře. V témž okamžiku proniklo slunce spoustami válejících se mraků páry. Pak jsme viděli za sebou a nad sebou dlouhou, smělou a černou čáru Buckskinu.

Hiram se dal přímo zpět od okraje skrze nádherný smrkový les. Asi dvě míle dále počal starý lovec objížděti krajinu v půlkruhu, takže se zdálo, že hledá jisté místo. Náhle se zastavil na krásné mýtině, která byla nad propadlinou, kde ležely spousty sněhu. Na stráních byla tráva ještě sporá, ale na mýtině byla hustá. Zde tedy sněhem a travou byla rozřešena naše otázka, pokud se týkalo vody a píce pro koně.

„Zde tedy jsme," zvolal Hiram bodře. „Rozbijeme ležení na této mýtině, ale poněkud dále od smrků na severozápadní straně. Někdy se totiž stává, že prudký vítr některý strom porazí."

Všichni jsme se vrhli k našim frkajícím a vzpínajícím se koním.

„Hoši, dívejte se dobře! Ať vám nic neujde! Stojí to za to!" zvolal Hiram.

„Držte koně!" vykřikl Hiram. „Každý se chop jednoho koně!"

Všichni jsme se pilně zaměstnávali rozbalováním různých věcí, když náhle byla naše pozornost odvrácena prudkým dusotem kopyt na trávě.

Zdálo se, že zvuk dupajících kopyt přichází přímo do ležení. Viděl jsem řadu divokých koní, jak se řítí kolem. Černý hřebec je vedl a když běžel nádherným cvalem kolem nás, obrátil svoji krásnou hlavu, aby se na nás podíval a zafrkal, jakoby divokou výzvou. Záhy však zmizel on i jeho soudruzi v lesních stínech.

„Nejkrásnější pohled, který jsem kdy viděl v životě!" zvolal Ken. „Hale, nebylo to přímo velkolepé?"

„Nic mi na tom nezáleží, co ještě přijde, neboť jsem

již odměněn za námahu než jsme se sem dostali," odpověděl Hal.

Sotva uběhlo několik minut a již náš Indián dával najevo jakési vzrušení a ukazoval nahoru do skalní rozsedliny. Stádo velikých jelenů s bílými špígly postupovalo dolů k nám a zastavilo se od nás asi na sto metrů. Tak tu stáli bez hnutí, vztyčujíce dlouhé uši.

„Střelte! Střelte!" zvolal Navvy.

„Ani jediný výstřel, Navvy," odpověděl Hiram.

Indián vypadal ohromeně a díval se na ručnice, pak na nás a pak na jeleny.

„Ach!" zvolal Hal, „vždyť jsou to krotcí jeleni! Jaká jsou to krásná, veliká zvířata! Nemohl bych na ně vystřeliti."

„Nikoliv, mladíku, nejsou to krotcí jeleni. Jsou tak divocí, že se člověka ani nebojí, poněvadž mu nejsou zvyklí. Dosud nikdo na ně nevystřelil. A pak, mladíku, tito jeleni jsou míšenci a musí míti krev losa v žilách. To vysvětluje jejich značnou velikost. Ale nejsou krásní?"

Naši psi spatřili stádo a dali se do divokého štěkotu. Tím byli jeleni poděšeni, takže prchali dlouhými, vlnitými skoky, jež jsou pro ně tak charakteristické.

„Vypadají, jako by skákali na gumových chůdách," poznamenal Hal.

„Ale teď každý do práce, abychom rozbili ležení," řekl Hiram. „Nejdříve vztyčíme můj stan. Ujišťuji vás, hoši, že stan může býti velmi užitečným, když by přišla bouře. A v této výši — jsme totiž více než sedm tisíc stop vysoko — můžeme míti chumelenici každého dne."

Netrvalo dlouho a měli jsme pohodlné a hezké ležení. Na vzdálenější straně mýtiny stála skupina malých smrčků, asi tři metry vysokých, o nichž se Ken zmínil, že s nimi učiní několik lesnických pokusů. Tyto smrčky byly ubohé a měly jehličí jenom na vrcholcích. Ken prohlásil, že tuto skupinu probere.

„Ano, to je dobrá myšlenka," poznamenal Hiram. „Vy-

sekejte je tak, že ponecháte asi dvanáct smrčků od sebe asi po deseti stopách. Použijeme jich k tomu, že k nim připoutáme kugary."

Po těchto slovech měly obličeje obou hochů záhadný výraz. Zvláště Hal vypadal jako by snil o nějakém velmi divokém a skutečném dobrodružství.

Když byla práce dokonána, lehli si hoši na hnědou pokrývku do smrkového jehličí a odpočívali. Ale Hiram jim nepopřál příliš mnoho nečinnosti.

„Osedlejte koně, hoši," zavolal, „ledaže byste byli příliš unaveni a nemohli byste jít s námi."

Po těchto slovech oživli chlapci tolik, pokud jim to dovolily bolící kosti a svaly.

„Leslie, ponechte Indiána v ležení, aby bděl nad našimi věcmi a my se půjdeme podívati na krajinu."

„A on nám zatím vyjí celé ležení," zamumlal Jim Williams. „Nenahlížím opravdu, proč jsme ho brali s sebou."

Po celé odpůldne jsme projížděli planinou. Byli jsme úplně zmateni hlubokými dojmy a překvapeni množstvím divokých koní a mustangů, jelenů, kojotů, lišek, tetřívků a jiného ptactva a měli jsme nesmírnou radost, když jsme nalezli nesčetné stopy pum. Když jsme se vrátili do ležení, nakreslil jsem hrubou mapu vysočiny, kterou Hiram rozložil na zemi a pak nás k ní svolal.

„Nuže, hoši, teď dejme hlavy dohromady."

Vysočina se podobala svým tvarem křížovému esu. Střední postranní ramena leží vysoko a jsou zarostlá velikými smrky. Prostřední křídlo bylo nejdelší, sklánělo se na západ a nebylo tam smrků, byl tam však zato hustý les cedrový. Bezpočetné průrvy a kaňony přetínaly toto střední křídlo. Ústřední kaňon, který byl nejdelší a nejhlubší, rozděloval vysočinu na dvě poloviny, vyúsťoval blíže našeho ležení a táhl se rovnoběžně se dvěma menšími, které jsme nazvali Pravým a Levým kaňonem. Tyto tři rozsedliny byly lovištěm kugarů a sta jeleních koster

lemovala v nich houštiny. Severní propadlina byla jedinou sníženinou, jakož i cestou na severozápadním okraji. Západní výběžek tvořil nejzazší cíp vysočiny na západní straně. Vlevo od Západního výběžku byla hluboká strž okrajové stěny, která slula Zátokou. Tři hlavní kaňony do ní ústily. Od zátoky byl jižní okraj pravidelný a po celé délce nepřekročitelný až k úzkému Sedlu, kterým byla vysočina spojena s ostatní krajinou.

„Nuže," řekl Hiram, „teď vidíte výhodu, kterou máme nad těmi kletými dravci. Náhorní planina jest asi deset mil dlouhá a šest mil široká na nejširším místě. Proto se žádný z nás nemůže na dlouho ztratiti. To jest znamenitá věc, která jest v náš prospěch. Také víme, kde kugarové přecházejí přes okraj a tam je právě zaskočíme a nadběhneme, což je v honbě na pumy něčím zcela novým. Kromě místa, kde jsme přešli Sedlo, nemohou kugarové přelézti přes druhou skalní stěnu. Prvá obruba, jak jsem vám chtěl říci již dříve, jest možná tisíc stop vysoká a místy je přervaná. Pak je tam cedry a piniemi porostlý svah, jsou tam strže, rozervané skály a balvany a štěrbiny a pak je druhá skalní stěna. A když uvážíme, mnoho-li je zde stop kugarů — tu opravdu sotva věřím svým zrakům. Tato vysočina jest panenskou půdou a my jsme se náhodou dostali do plemeniště mnoha set pum, které se hemží na severní obrubě vysočiny."

Hiram udeřil svou obrovskou pěstí do dlaně levé ruky. Díval se na Jima a na mne a pak na hochy. Nebylo třeba příliš dobrého pozorovatele, aby viděl, že starý lovec medvědů byl skutečně rozčilen. Jim si vjel rukou do vlasů a drbal se na hlavě, což bylo u něho zvykem, když jeho mozek se neobyčejně namáhal.

„Nu tak jsme je tedy zahradili, tak jistě, jako že jste se narodil!"

Záblesk v jasných očích Hiramových se proměnil v pohled starostlivý, který se obracel od Kena a Hala k našim koním.

„Domnívám se, že trochu zdravého rozumu a opatrnosti zabezpečí nám jistotu hochů," řekl, „ale někteří koně a také někteří psi budou možná poraněni a třeba i usmrceni"

Tato poznámka od takového muže, jakým byl Hiram, dotkla se mne více svým podloženým významem, než cokoliv jiného. Starý lovec miloval koně a psy a viděl, že jim hrozí nebezpečí.

„Hoši, slyšte," pokračoval vážně, „budeme míti znamenitý lov. Přeji si, abyste nejdříve pomýšleli na bezpečnost vlastní a pak na bezpečnost koní, na kterých jezdíte. Nesahejte příliš často ke zbrani. Buďte chladni. Ponechte svým koním, aby si hledali cestu podle svého rozumu. Mějte bedlivý pozor na vyčnívající větve stromů a na balvany a jiná nebezpečná místa. Kene, držte se pokud možno nejblíže za Lesliem a vy, Hale se zase držte Jima. Samo sebou se rozumí, že se někdy vzájemně ztratíme a že rovněž ztratíme psy, a bude jistě spojeno se značnou námahou, abychom se vzájemně opět našli. Hlavní věcí však jest, zachovati chladnokrevnost a postupovati zvolna, když vidíte, že není bezpečno jíti rychle."

Při večeři jsme velmi mnoho hovořili a později jsme ještě pokračovali v rozhovoru u táborového ohně. Hal byl jediný, který mlčel, poněvadž byl příliš zahloubán do toho, co slyšel, aby se mohl ozvati.

Avšak jednou, když hovor na chvíli umlkl, otázal se náhle:

„Chtěl bych věděti, proč naši koně byli tak nepokojní dnes ráno, když onen divoký hřebec běžel se svou smečkou koní přes les?"

„To je velmi prosté, Hale," odpověděl jsem. „Naši koně se chtěli utrhnouti a utéci za koni divokými. A také to možná učiní, než se odtud dostaneme. My lesníci máme veliké nesnáze, abychom svoje koně udrželi. Horstvo se jen hemží mustangy a takovými divokými hejny koní,

jako jste viděli dnes. Když některého ze svých koní ztratíme, je téměř nemožné zase ho chytiti."

Zatím nastával soumrak a stíny se počaly kupiti pod smrky. Noční vítr se zdvihl a počal lkáti v korunách stromů.

„Cítím, že nastane vichřice," řekl Jim, zapaluje si dýmku žhavým uhlem. „Pohleďte, jak je Princ neklidný."

Lovecký pes zvedl svoji tmavou hlavu, čichal do chladného větru a přebíhal sem a tam jako by střežil svoji smečku. Mux-Mux drtil zuby nějakou kost a vrčel po jednom štěněti. Curley spal. Ringer pozoroval Prince s jakýmsi podezřením. Ostatní psi leželi nataženi u ohně.

„Princi, dnešní noci nepůjdeme stopovati zvěř," řekl Hiram. „Kene, částí vaší služby v ležení bude pomáhati mi, abychom udrželi v pořádku smečku našich psů. Teď je přivažte a půjdeme spat."

VI. Po stopách zvěře.

Když jsem se následujícího jitra probudil, ozýval se ostře praskot Hiramovy sekery, a světlo táborového ohně si pohrávalo na Kenově obličeji, který dosud spal. Viděl jsem, jak starý Mux se zvedl a jak se natahoval. Zvonění z nedalekého lesa mi oznámilo, že nemusíme dlouho na koně čekati.

„Náš Indián jest dobrý," slyšel jsem říci Hirama.

„A teď všichni ke snídani," zvolal Jim. „Kene!.... Hale!"

Hoši se vybalili z pokrývek a ačkoliv jejich obličeje byly svěží a jejich oči jasné, přece jen jevily jakousi ochablost a ochromení.

„Hola! Kene! Slyš, jak koně přicházejí!" zvolal Hal. „Ale jak je náš Navvy jen vždycky může najíti? Vždyť je sotva šero."

„To je tajemství, o němž se domnívám, že by je každý lesník chtěl znáti," odpověděl Ken.

„Já mám toho Indiána rád a — teď více než na poprvé," pokračoval Hal.

Pak jsme jedli v pološeru, když se šedé stíny počaly mezi stromy zvedati. Jakmile jsme osedlali koně, rozednilo se. Mladí psi běhali sem a tam na řetězích a čichali do vzduchu. Staří psi stáli klidně a čekali.

„Pojď, Navvy, pojď, budeme honiti kugary," řekl Hiram.

Indián učinil podivný pohyb buď nelibosti nebo strachu. Nemohl jsem poznati, co z obého znamenal.

„Nechte ho zde střežiti ležení," navrhl jsem.

„To nám dojista sní všechny naše zásoby potravin," řekl Jim.

„Kupředu, hoši," nařizoval Hiram. „A pamatujte na vše, co jsem vám řekl stran opatrnosti... Avšak mám s sebou veškeré své potřeby — provaz, řetězy, obojky, dráty a kleště? Vše v pořádku. Ke mně, vy leniví psi — kupředu! A ty jdi napřed, Princi."

Jeli jsme vedle sebe lesem a já jsem nemohl neviděti radost v Kenově obličeji a rozníceného ducha v Halových očích. Psi sledovali Prince ve spořádaném klusu. Ze smrčin jsme vyrazili o půl šesté. Splývající mlhy zakrývaly spodní konec vysočiny, ale cedrové stromy se počaly ukazovati zeleně před měkkou šedí prériové trávy. Jitro bylo dosti chladné, ačkoliv nebylo mrazu. Ubírajíce se křivolakou cestou, překročili jsme Ústřední Kaňon a blížili jsme se k temné čáře cedrového lesa, když Hiram, který byl napřed, zvedl paži na výstrahu.

„Ach Kene! Pohlédni na Prince," zašeptal Hal ke svému bratrovi.

Pes zůstal ztrnule státi s hlavou zdviženou s čenichem pohybujícím se a srst na zádech se mu ježila. Všichni ostatní psi zakňučeli a drželi se mu nablízku.

„Princ vyčenichal stopu," pravil Hiram. „Někde zde nablízku byla puma. Nepamatuji se, že by se Princ dal oklamati. Pach dravce je ve vzduchu. Za ní, Princi! Rozběhněte se, psi!"

Smečka počala čenichati vpředu i vzadu podél ma-

lého skalního hřebenu. Blížili jsme se k jedné úžlabině, kde Princ chtivě štěkal. Gurley mu odpovídal a stejně také Queen. Muxův krátký, hněvivý štěkot dokazoval, že je s nimi v jedné čáře.

„Ringer zmizel," vykřikl Jim. „Byl nejvíce vpředu. Je jistě na stopě zvířete."

„To je pravděpodobné," odpověděl Hiram, „ale Ringer neštěká... Ale tamhle Princ něco má. Buďte bdělí, hoši a připravte se rychle k jízdě. Jsme již blízko!"

Psi běželi kvapem přes trávu, hledali úsilovněji a úsilovněji, volali se a odpovídali si a neustále postupovali dolů do Padolu. Náhle Princ počal hafati. Jako žlutý šíp letěl mezi cedry s hlavou vztýčenou. Curley vyrážel svůj hluboký, plný štěkot a vedl ostatní část smečky vzhůru po svahu. Všichni psi štěkali pohněvaně.

„Již běží po stopě!" vykřikl Hiram a pobodl svého velikého koně.

„Držte se u mne, hochu!" zvolal Jim přes rameno na Hala. Chlapcův kůň se dal do rychlého cvalu. Oba zmizeli mezi cedry v kratší době než jest okamžik. Slyšel jsem Kena blízko za sebou a zavolal jsem naň, aby si pospíšil. Praskot mezi cedry vpředu, dusot kopyt a výkřiky mi pomáhaly, že jsem se udržel ve směru s ostatními. Divoké štěkání psů mě překvapilo. Taková honba byla pro mne právě tak něčím novým jako pro chlapce a podle jistého chvění v žilách jsem počal pozorovati, že je také rozčilující. Pamatuji se, že Jim říkal, že se asi Hiram se svým koněm udrží na dohled u smečky, ale my ostatní že to nebudeme moci asi dokázati.

Můj kůň mě nesl rychlým klusem ve stopách koně jiného a zdálo se, že ví, že když se bude držeti této cesty, bude již část práce, spojená s prorážením křovin hotova. Kenův kůň uháněl za mnou. Ostré, cedrové větvičky mě šlehaly a bodaly a slyšel jsem, jak také šlehají Kena. Jeli jsme vzhůru roklinou, kde cedrový les řídl a pak jsme přišli na volné paseky. Když jsme přijeli k jed-

nomu svahu, jenž byl pokrytý stepní travou, viděl jsem Hirama na jeho velikém koni.

„A teď jeď!" zvolal jsem na Kena.

„Budu se držet za tebou! Jeď jen!" vykřikl, odpovídaje mi.

Jeli jsme přes trsy šalvěje, skákali jsme střemhlav přes křoviny, balvany a rozsedliny velkou rychlostí. Slyšel jsem pouze, jak mi v uších fičí vítr. Hiramova stopa, která byla ve žluté půdě zcela zřetelná, ukazovala mi cestu. Když jsme zase vjeli do cedrového lesa, ztratili jsme ji. Zarazil jsem svého koně a vykřikl jsem na Kena. Pak jsem zavolal na ostatní. Slyšel jsem štěkot psů, nikdo však neodpovídal na mé volání.

„Snad jsme neztratili Hirama a psy?" vykřikl jsem.

„Jeďme dále! Psi jsou nablízku."

Proráželi jsme houštiny, jeli jsme bludištěm cedrů a pádili jsme přes travnaté plochy, když konečně jsme se musili obrátiti, poněvadž jsme zaslechli ostrý výkřik vpravo, který nám byl znamením.

Odpověděl jsem a výměna dalších znamení vedla nás na otevřenou mýtinu, kde jsme nalezli Hirama, Jima a Hala, ale nebylo tam ani stopy po psech.

„Nu tak, tu jste," pravil Hiram. „Teď zadržte a naslouchejte psům."

Poněvadž naši koně těžce oddychovali a tyto zvuky nám plnily sluch, nemohli jsme slyšeti nic jiného. Seskočiv s koně, odešel jsem kousek stranou a obrátil jsem ucho směrem po větru.

„Slyším Prince," zvolal jsem okamžitě.

„Kterým směrem?" tázali se oba muži.

„Západně."

„Podivno," pravil Hiram.

„Snad se psi naposled nerozdělili?" tázal se Jim.

„Aby Princ zanechal čerstvé stopy? Nemožno. Stopuje však dnešního jitra nějak podivně."

„Tamhle! Slyšte teď!" přerušil jsem je. „Tam je Princ

a ještě jiný pes s hlubokým hlasem."

„To je Curley. Teď je slyším také. Běží k nám, a sice prudce. Každou minutou můžeme spatřiti nějakého kugara. Hoši, držte uzdu krátce. Pamatujte, že kůň se strašně bojí kugara."

Štěkot se více a více blížil. Naši koně vztyčili uši. Halův kůň se vzepjal a zafrkal. Avšak hoch s ním zacházel dobře. Potom po rychlém výkřiku Jimově viděli jsme Prince běžeti přes spodní konec plochého úseku kde jsme stáli.

Nebylo třeba pobodnouti koňů. Povolení uzdy postačilo a pak jsme pádili odtud. Princ zmizel v okamžiku a za ním vyrazil Curley Mux a Queen z cedrového lesa za plného štěkotu. Také oni velmi brzy zmizeli.

„Psi honí na slepo," vykřikl Hiram.

Vpád starého lovce a jeho koně probudil ve mně strach, který zadržoval obdiv. Viděl jsem, jak zeleň nízkého cedru se otřásla a jak se rozdělila, aby jí mohl proniknouti obrovský štíhlý kůň, jehož jezdec byl v sedle skloněný. Potom se ozval praskot lámajících se křovin a hlučný dupot kopyt směrem, kudy běželi psi. My jsme sledovali po stopě, kterou Hiram za sebou zanechával a skláněli jsme se nízko nad hrušky sedel. Ačkoliv jsme ho sledovali jen poloviční rychlostí, přece drásání a šlehání cedrového jehličí bylo dosti prudké.

Asi několik set kroků v lese jsme narazili neočekávaně na Hirama, který seskočil s koně a prohlížel půdu. Mux a Curley byli u něho a jak se zdálo, byli zklamáni. Náhle Mux odběhl z malé mýtinky a s mrzutým rychlým štěkotem zmizel pod stromy. Curley seděl a štěkal.

„Jistě je tu něco chybného," pravil Jim seskočiv se sedla. „Hirame, vidím stopu pumy."

„Sem, hoši, vidím jednu. Ale není to ta, na kterou se díváte," dodával jsem.

„Nač myslíte, že se tu vlastně dívám, ne-li na stopy," tázal se Hiram. „Zde jest jedna kugarova stopa a tuhle je jiná. Seskočte s koní, hoši a dobře se na ně po-

dívejte. Zde je stopa, kterou jsme sledovali a tuhle jest jiná, která přes ní vede v pravém úhlu. Obě jsou čerstvé a zvířata šla po nich před málo minutami. Princ a Queen běželi jednou stranou a Mux druhou. Curley, poněvadž je to starý, moudrý pes, čekal na mne. Ale kde je, probůh Ringer? Není pravděpodobno, že by se ztratil, když má před sebou takovouto práci."

„Co teď?" tázal se Jim a vyskočil na koně.

„Poštvu Curleye na čerstvější stopu," odvětil Hiram, „a vy všichni musíte hleděti, abyste se udrželi na ním v doslechu... Sem, Curleyi!... Hej! Hej!"

Curley vyrazil po stopě, kterou sledoval Mux. Pak se počala prudká jízda. Hal na svém koni byl přímo přede mou a já jsem viděl, že hoch jede jako o život. Někdy se skrčil pod cedrové větve a jindy se mu to zase dosti rychle nepodařilo. Byly chvíle, kdy jsem si myslil, že bude sražen se sedla, ale on zůstal seděti, zatím kdy jeho kůň se dral křovinou. Více než jednou ztratil Hal třmeny. Vždycky, když jsem se na něj díval, nebo když jsem se obrátil, zdali se Kenovi vede dobře, dostal jsem ránu některou cedrovou větví. Ale cítil jsem jenom šlehání nejprudší. Co chvíli Hiram volal. Podařilo se nám držeti se v doslechu za Curleyem a záhy jsme se dostali do jednoho kaňonu, který, soudě podle jeho hloubky, musil býti Ústředním Kaňonem. V tomto místě se nám stal překážkou našeho postupu, ale na štěstí Curley nešplhal po opáčném svahu vzhůru a tak jsme sledovali okraj kaňonu a dohonili jsme jej. Záhy jsme slyšeli také Muxa. Curley ho dohonil. Přijeli jsme na jedno místo, kde kaňon nebyl tak hluboký, ale byl širší, a svahy zde byly méně rozervané. Curley štěkal nepřetržitě. Mux ze sebe vyrážel chraptivé skřeky a oba psi, na něž bylo dobře viděti, počali se pohybovati v kruhu. Hiram zadržel svého koně a seskočil a my ostatní, když jsme dojeli, zarazili jsme také.

„A teď s koní, hoši," řekl Hiram prudce. „Přivažte

pevně koně. Kugar někam vylezl do výše. Běžte podél svahu a dívejte se bedlivě na každý cedr, na každý smrk a do každé skalní rozsedliny."

Hal seskočil, ale nepřivázal svého koně a byl bledý, rozčilený a těžce oddychoval. Ken odešel od svého mustanga a spěchal přede mnou podél skalní hrany. Po každých několika krocích se zastavoval a opatrně se okolo sebe rozhlížel. Náhle se vypjal, jako by ho udeřil a jeho hlas se rozlehl:

„Kugar! Kugar! Zde jest! Vidím ho!... Hale, pospěš!"

Běžel jsem ke Kenovi, ale pumy jsem neviděl. Pak jsem stanul, abych pozoroval Muxa. Pes běžel k nízké, kamenné zdi přes kaňon, díval se přes ni a divoce štěkal. Když jsem pak viděl, že sklouzl dolů po příkrém svahu, a že běží k úpatí kamenné zdi, a že skáče do větví jednoho cedru, viděl jsem, kde mám pumu hledati. Pak jsem postřehl jakousi žlutavou kouli, chytře stočenou ve spoustě větví. Bezpochyby, že kugar skočil do onoho stromu s oné zdi.

„Na stromě! Na stromě!" zvolal jsem. „Mux ho nalezl."

Vtom se objevil Hiram, pádě s třeskem dolů po zvětralém svahu.

„Všichni sem," zavolal. „Pospěšte dolů a křičte a dělejte rámus. Nesmíte ho nechati seskočit."

VII. Dvě pumy.

Hiram a Jim sjeli dolů a při tom uvolnili mnoho kamení. Volal jsem na hochy, aby přišli také. Hal nepohnul ani svalem a Ken, jak se zdálo, byl jako přimrazený. Hiram se obrátil a spatřil je.

„Hej, hoši, jste polekáni?“ zvolal na ně.

„Ano, ale již jdu,“ odpověděl Ken. Přece však jevil jakési podivné váhání. Ale pak byl přemožen buď hněvem nebo studem a sjel po stráni a nezastavil se, až byl pod vrčícím kugarem.

„Zpátky, Kene, zpátky, jsi příliš blízko!“ varoval ho Hiram. „Mohl by skočiti a kdyby to učinil, neutíkej, nýbrž vrhni se ploše na zem. Je to samec — dvouletý, a je podrážděný.“

„Nedbám o to — zdali — skočí či ne,“ odpověděl Ken těžce oddychuje a poskakoval kolem. „Musím se — vyléčiti — z toho — z toho —“

Ken sice neřekl z čeho se chce vyléčiti, ale já jsem nepochyboval, že to byl strach. Já sám jsem se necítil úplně klidným a chladným a byl jsem značně rozčilen. Planoucí oči pumy, její otevřená tlama s bílými tesáky, její nepřetržité, syčivé vrčení, její pohybující se svaly, jako by chtěla skočiti na psy — to vše byly okolnosti, za kterých dojista nikdo nemohl zůstati klidným.

„Podívejte se na Muxe!" zvolal Ken.

Starý pes vylezl již na strom asi do jedné třetiny vzdálenosti mezi zemí a pumou.

„Sem, Muxi, ty neposlušný štváči!" volal Hiram. „Dolů a sem pojď!" Pak házel na psa kameny a větve. Mux odpověděl svým mrzutým štěkotem a šplhal neustále výše.

„Musím ho sám stáhnouti dolů, sice bude za chvilku po něm," řekl Hiram. „Dívejte se bedlivě, Jime, a povězte mi, když by chtěl kugar seskočiti. Já tam nevidím pro husté větve. Než zvíře seskočí, stane se nesmírně nervosním."

Když Hiram vylezl do prvních větví cedru, vyrazila puma zlověstné vrčení a svinula se do klubka, které se celé chvělo.

„Teď chce jistě dolů," křičel Jim.

Puma hněvivě vrčíc, počala sestupovati a Hiram opatrně ustupoval. Byl to napínavý okamžik pro nás všechny, zvláště však pro Hirama. Pokud se týkalo mne, jenž jsem jedním okem musil pozorovati pumu a druhým hochy, měl jsem plné ruce práce. Hal si počínal podivně. Běhal nahoru a dolů po svahu, mával rukama a vyrážel ze sebe indiánské skřeky. Jeho bratr poskakoval neustále sem a tam, jako by stál na žhavém uhlí. Nikdy před tím jsem neviděl očí tak blýskavých, jako ve tváři Kena Warda. Zatím puma vylezla zase do výše na cedr, Mux šplhal namáhavě za ní a Hiram ho následoval.

„Hoši, možná, že nás chce oklamati," pravil Hiram. „Musíme ho vyzkoušeti. Teď se všichni chopte nějakých

holí a běžte najednou ke stromu, jako byste ho chtěli zabíti. Při tom hodně křičte."

Tlučení a křik, který jsme tropili pod oním cedrem, byl by vyplašil i afrického lva. Puma se třásla po celém těle, cenila svoje bílé tesáky a vylezla tak vysoko, že větve, kterých se držela, se povážlivě prohýbaly.

„Pozor, sežeňte tím Muxe dolů," pravil Jim, podávaje do výše dlouhou tyč.

Starý pes se držel stromu, takže nebylo snadno sehnati ho, ale konečně se to Hiramovi podařilo. Spadl dolů těžce, ale pak se dal ihned do svého hlubokého válečného vytí a pokoušel se šplhati na strom znovu.

„Ty starý válečníku! Jdeš dolů!" volal na něj Hiram. „Co probůh si počneme s takovýmto psem? Přivažte ho někdo!"

Jim chytil Muxe a přivázal ho lasem, kterým byl již předtím přivázán také Curley.

„Hoši, odtud ho nemohu dosáhnouti. Musím lézti výše," pravil starý lovec.

„Ale pospěšte si," volal Jim.

Viděl jsem, že to má Hiram opravdu v úmyslu. Šplhal rychle. Bylo to tak rozčilující, že se člověku při tom tajil dech, když ho pozoroval, a já jsem slyšel jak Ken těžce oddychuje. Hiram dospěl na prostřední větev cedru, postavil se tam zpříma a strkal na konci tyče rozevřenou smyčku svého lasa směrem ke kugarovi. Puma se syčením a chňapáním bila po tyči divoce tlapou. Druhý pokus svedl pumu k tomu, že se chopila smyčky zuby. Jako bleskem stáhl Hiram tyč a hodil smyčku lasa pumě přes uši. Druhý konec lasa hodil dolů Jimovi.

„Táhněte!" vykřikl.

Jim se pustil do práce celou vahou svého těla, strhl pumu s třeskem, takže se cedr tak hrozně otřásl, že Hiram ztratil rovnováhu. Hleděl se sice zachytiti větví, nepodařilo se mu to však a padl zdánlivě přímo na pumu.

Zvedl se vířivý oblak prachu, ze kterého Hiram šťastně vyskočil.

„*Pozor!*" zařval.

Jeho dlouhé skoky beze slov byly by působily dostatečně jako povzbuzení. Když jsem běžel k jedné straně, viděl jsem, že puma právě minula Hirama. Potom skokem, který způsobil chrastění kamenů, vrhla se na Kena. Hoch skočil přímo dolů do houštiny. Když pak zuřivý kugar se obrátil na Jima, tu tento výtečník pustil laso a dal se na útěk. V tomto okamžiku důvtipný Hiram se chopil volného konce vlekoucího se lasa a přivázal jej k jednomu mladému stromu. Zápasící kugar zmizel pak v hustém oblaku prachu.

„Neměli jsme štěstí!" volal Hiram, zvedaje Jimovo laso. „Nechtěl jsem, abyste ho strhl se stromu. Teď se buď zabije, anebo se vyprostí."

Když se prach učistil, viděl jsem, že naše kořist je natažena na zemi a že jí jde pěna z tlamy. Když se Hiram blížil, mávaje druhým lasem, počal kugar prováděti řadu takových pohybů, že se podobal kolu ze žluté srsti a prachu. Pak bylo slyšeti bouchnutí a zvíře leželo nehybně.

Hiram se k němu vrhl a povolil mu laso kolem krku.

„Obávám se, že je hotov. Ale možná, že není. Tahle zvířata mají tuhý život. Dosud dýchá. Sem, Leslie, pomozte mi spoutati jeho tlapy k sobě... Buďte opatrný!"

Když jsem přišel blíže, pohnula se puma a zvedla hlavu. Hiram ovinul smyčku druhého lasa kolem jeho zadních tlap a natáhl kugara. V tomto bezmocném postavení, když zvíře nemělo síly a sotva dýchalo, byla s ním snadná rada. Hiram, kterému pomáhal Jim a také já, řídíce se přesně jeho rozkazy, ustřihal mu ostré spáry, svázal mu všechny čtyry tlapy dohromady, sňal mu s hrdla laso a nahradil je obojkem a řetězem.

„Nechte ho, aby si teď trochu oddychl. Vzpamatuje se brzy," pravil Hiram. „Avšak — měli jsme štěstí. Jime,

již nikdy nestrhujte kugara přímo se stromu. Stáhněte ho jenom na nějakou nízkou větev a nechte ho tam, zatím kdy někdo druhý zdola spoutá jeho zadní tlapy. To jest jediný možný způsob. Kdybychom se podle toho neřídili, byl by někdo pokousán."

Pak se objevil Ken všecek poškrábaný a potrhaný po svém odvážném skoku do trnité houštiny. Když se podíval na našeho zajatce, ohlížel se po Halovi. Chlapec se spouštěl po svahu a blížil se k nám chtivě. Nevěděl naprosto, že se mu smějeme. Jeho obličej byl zardělý, čelo bylo mokré potem a jeho výrazné oči mu vystupovaly z důlků. Ať znamenalo oněch několik rozčilujících okamžiků pro nás cokoliv, musily býti velmi krotké u porovnání s tím, čím byly Halovi.

„Nuže, chlapče, kde jsi byl, když k tomu došlo?" tázal se Hiram s úsměvem.

„Dostali jsme ho — opravdu?" šeptal Hal.

„Dojista, chlapče. Teď je to zcela hodný kugar," odpověděl Jim.

„Pojď se mnou a dívej se, jak mu dám košík," pravil Hiram.

Hiramova metoda při provádění této věci byla ze všeho nejnebezpečnější. Vstrčil pumě do otevřených čelistí hůl a když ji puma rozdrtila na třísky, opakoval to s jinou a ještě s jinou, až konečně nalezl jednu, která se nezlomila. Zatím kdy puma do ní dále kousala, hodil Hiram drátěné oko na nos zvířete a zvolna je utahoval, až konečně hůl nemohla vyklouznouti přes tesáky kočkovitého dravce.

„Tak, to jest jeden, kterého můžeme dopraviti do ležení. Ale zanecháme ho zde a půjdeme hledati Prince a Queen. Domnívám se, že v této chvíli již zahnali druhého kugara na nějaký strom."

Když Jim odvázal Muxe a Curleye, pozorovali jsme s údivem, jaký malý zájem měli teď oba psi o bezmocného kugara. Mux vrčel, ale pak šel za Curleyem nahoru na

svah. Všichni jsme pak vylezli též a vsedli jsme na koně.

„Slyšíte-li!“ zvolal náhle Hiram. „Támhle štěká Princ! Kupředu!“

Od cedrů za skalním hřbetem ozýval se rozčilený štěkot několika psů. Hiram pobodl svého koně a pustil se po oněch zvucích. Přejeli jsme krátkou rozlohu, pokrytou šalvějí a když Hiram seskočil s koně, na pokraji nepronikuntelného cedrového lesa, byli jsme mu již v patách. Pak zmizel a Jim a Ken ho následovali. Slyšel jsem, jak se před nimi lámají suché větve a záhy se hluboké volání smísilo s výkřiky a se štěkotem psů. Zdržel jsem se, abych přivázal Kenova mustanga a tutéž službu jsem musil prokázati také Halovi, jehož ruce se chvěly tak, že toho nemohl učiniti. Hoch vytáhl z pochvy na sedle svoji kulovnici.

„Ne, ne, Hale, toho nebudeš potřebovati. Jen ji tam zase ulož. V rozčilení bys mohl někoho zastřeliti. Pojď se mnou. Buď jen klidný. Můžeš buď vylézti na strom, anebo utéci a schovati se, právě tak jako já.“

Pak jsem ho vlekl do temné houštiny cedrů, odkud se ozýval povyk. Nejdříve jsem viděl Kena, který lezl rychle na strom. Potom Muxe, který šplhal na strom jiný a pak ostatní psi s čenichy obrácenými k nebi. A konečně jsem spatřil nahoře ve vysokých uschlých větvích velikého hnědého kugara.

„Hu!“ vykřikl jsem ze všech sil. Také jinak klidný Jim křičel z plných plic. Ken rozdíral svým voláním sluch a Hiram vyrážel ze svých obrovských plic dunivý řev, který nás ostatní téměř přehlušoval.

Zvedl jsem Hala a donutil jsem ho vylézti na jeden cedr a pak jsem se obrátil, abych spatřil, co se děje. Hiramův první pokus patřil Muxovi, kterého chtěl strhnouti se stromu.

„Pojďte, Leslie, chopte se ho! Má sílu jako kůň.“

Kdyby byl býval Mux jen o něco silnější, byl by se mi vyrval. Jim protáhl provaz pod obojky všech psů a

pak jsme oba odtáhli od stromu, na kterém byla puma.

„Musí býti přivázáni na klouzavý uzel," pravil Jim, když jsme se pachtili s provazem. „Je jisto, že kdyby kugar skočil, musili bychom psy ihned pustiti za ním."

Zatím kdy Hiram lezl do výše, Jim i já jsme čekali.

Viděl jsem Kena na vrchu jednoho cedru ve stejné výši s pumou. Hal objímal jednu větev a napínal zrak a soudě podle jeho vzezření, měl zase dosti strachu. Hiramův šedý klobouk se pohyboval mezi suchými větvemi a pak se objevila jeho mohutná ramena. Chvějící se svaly kugara se napjaly a jeho křepké tělo se skrčilo. Chtěl skočiti. Pěna, která mu vycházela z čelistí, jeho divoké oči, hledající nějaký prostředek k uniknutí, jeho huňatý ohon, mrskající větvičky a ulamující je — vše to projevovalo jeho strach a nejvyšší napětí. Lovec lezl výše s provazem mezi zuby a dlouhou tyčí v ruce.

„Připravte si tam dole provazy!" zahučel Hiram.

Můj provaz byl nový a nebylo s ním snadné zacházení. Když jsem na něm připravil řádnou kličku, slyšel jsem praskot větví. Pohlédnuv do výše, viděl jsem, jak puma kouše prudce do provazu, který byl ovinut kolem jejího hrdla. Jim přiběhl přímo pod strom s rozpjatou smyčkou v rukou. Potom Hiram táhl a táhl, ale puma se držela pevně. Když Hiram viděl, že nic nesvede, hodil konec svého provazu dolů ke mně.

„Tak, Leslie pomozte —"

Oba jsme táhli mohutně a prudce, ale kugar byl příliš silný. Náhle se větev ulomila, takže puma padala, rozhazujíc šíleně všemi čtyřmi tlapami. Jim chopil se jedné přední tlapy a dovedně na ní utáhl oko. Ale jenom o vlas uskočil, aby se vyhnul tlapě druhé.

„Pusťte, Leslie," vykřikl Hiram.

Uposlechl jsem a provaz, který držel Hiram a já, vyletěl přes větve, jak puma padala a pak klesl na zem. Hiram odskočil od stromu, chopil se bleskurychle provazu, zadržel jej a nepustil.

„Natáhněte ho, Jime," zaječel Hiram. „A vy, Leslie, připravte se, abyste hodil druhý provaz."

Vše to se dělo velmi rychle, ale bylo to pomalé u porovnání s tím, co se pak počalo. Ukázalo se, že jest nemožné dvěma silným mužům, z nichž jeden byl přímo obrem, natáhnouti zápasícího kugara. Prach vyletoval, větve se lámaly a kamení pršelo, dopadajíc na kmeny cedrů. Jim padl na kolena a Hiramova mohutná postava se skláněla napětím. Potom Jim byl vlečen po zemi, leže na břiše. Běžel jsem mu ku pomoci a chopil jsem se provazu, který držel teď jenom jednou rukou. Jim vstal a pak jsme spojili svoji sílu a společně jsme mocným trhnutím pumu natáhli. Ačkoliv to byl jen krátký okamžik, přece jenom Hiram připevnil svoje laso k jednomu cedru. Potom jsme všichni tři napjali zvíře od stromu ke stromu, načež Hiram hodil třetí laso na jeho přední tlapy.

„Je to pořádná samice," pravil Hiram, když náš zajatec ležel bezmocně se dmoucími se boky a planoucíma očima. „Je skoro osm stop od hlavy ke konci ohonu, ale není příliš těžká. Samice nikdy neztloustnou. Podejte mi ještě jeden provaz."

Když byla ke zvířeti připevněna čtyři lasa podle rady Hiramovy, nemohla se puma hnouti. Potom jí počal svazovati tlapy, ustříhal jí drápy, sevřel jí tlamu a dal ji na řetěz.

„Myslím, že vy veverky můžete teď dolů," poznamenal Hiram suše k oběma bratřím. „Hleďte, někdy by se mohlo státi, až se rozdělíme na dvě party, že nezbude nikdo kdo by mi pomáhal, než některý z vás mladíků. Co pak?"

Halovi a Kenovi, kteří teď lezli se stromů, naznačovala slova starého lovce zřejmě něco strašného, ale zároveň krásného.

„Takového něco stane se docela jistě, tak jako že jste se narodil," dodával Jim, utíraje si s obličeje pot a prach.

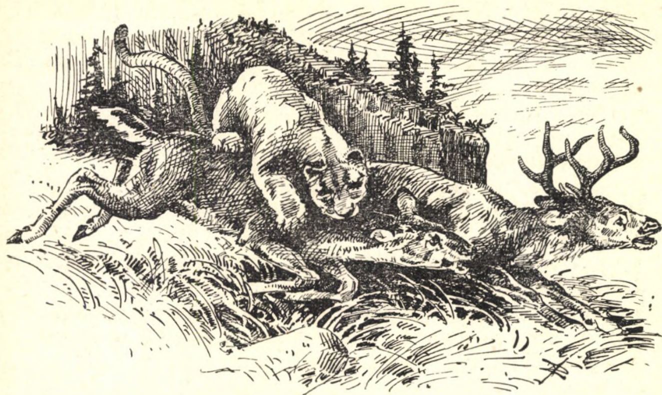
„Nikdy jsem nepocítil něco podobného — v celém svém životě," pravil Hal s chvějícím se hlasem. „Veškeré moje vnitřnosti se pohybovaly jako bláznivé hodiny když praskne péro... Potom mě mrazilo — byl jsem tak postrašen, že jsem až ztuhl!"

Jeho naivní doznání posílilo všechny příznivé dojmy, které již snad dříve učinil.

Ken se zasmál. „Chlapče, neřekl jsem, že to na tebe přijde?"

Hal k tomu neodpověděl. Obracel svoji pozornost zase ke psům. Jim je odvazoval od provazu. Přestali štěkati a já jsem byl zvědav na to, jak se budou chovati k našemu zajatci.

Princ přišel na tři stopy od samice kugara, s pohrdáním si jí ani nevšiml a položil se na zem. Curley vrtěl ohonem; Queen si počala lízati svoji bolavou nohu; Tan se unaveně natáhl, aby si zdříml a jenom Mux, tento nenapravitelný pes, ponechal si jakousi nenávist k našemu svázanému zajatci a jednou zavrčel hluboce a tiše a obracel svoje krví podlité oči na pumu, jako by jí chtěl připomenouti, že to byl on, který ji přivedl k tomuto konci. V témž okamžiku přiklusal na mýtinu Ringer, znavený a zaprášený dalekým během a pohlédnuv na pumu, vyrazil ze sebe jediné mrzuté zamručení a položil se na zem.

VIII. V ležení.

Ale jak dostaneme svoje zajatce do ležení? To byl nejbližší úkol, který jsme měli před sebou. Poslali jsme Kena zpět, aby přivedl nákladní koně. Zdržel se velmi dlouho a když konečně se objevil na rovině, bylo zřejmo, že nám nastaly nějaké nesnáze. Mark, hnědý hřebec, upadl v zuřivost.

„Proč nevzal s sebou Indiána?“ bručel Hiram, který ztrácel trpělivost jenom tehdy, když se něco stalo s koňmi. „Rozejděte se, hoši a nadběhněte mu.“

Pak se nám podařilo obklopiti hřebce a Hiram na něj hodil dovedně laso. Pak mu připevnil uzdu. Kenův obličej byl zarudlý, vlasy měl splihlé a jeho vzezření prozrazovalo, že ztrávil asi dvě hodiny v práci velmi zodpovědné.

„Nechtěl jsem s sebou hřebce vzíti,“ vysvětloval. „Ale bez něho jsem nemohl ostatní koně hnáti. A pomyslete

si! Když jsem řekl Indiánovi, že máme dva kugary, utekl do lesů. Ale kdybych se byl rozmyslil, možná, že bych byl neměl takových nesnází s tímto hřebcem. Domnívám se, že jeti na něm jest jediný způsob někam ho vůbec dostati. A to také na příště učiním."

„Ano. Ale první věcí, kterou vykonám až přijdeme do ležení, bude, že skalpuji toho rudokožce," řekl Jim.

„Hochu, nemusíš se tak rozčilovati," poznamenal Hiram. „Myslím, že jsi dobře učinil, když jsi sem Marka přivedl."

Při této rozmluvě stáli na volném místě při vstupu do hustého cedrového lesa. Obě pumy ležely právě ve stínu. Hiram a Jim použivše tyče, přinesli našeho prvního zajatce, kterého jsme nazvali Tomem, nahoru z kaňonu, na místo, kde jsme svázali samici.

Ken, jak mu bylo nařízeno, přinesl nákladní sedlo a dva dlouhé, plátěné pytle. Když Hiram chtěl vésti koně, který tyto věci nesl, počalo se zvíře chvěti a ustupovalo nazad.

„Odepněte mu někdo řemení," vykřikl Hiram.

Bylo štěstí, že jsem mohl rychle sejmouti s onoho koně pytle a sedlo, neboť třemi skoky se Hiramovi vymknul a prchal přes rovinu, porostlou šalvějem.

„Dojista se přidruží k tlupě divokých koní," poznamenal Jim.

Přivedl jsem jiného koně a snažil jsem se ho držeti, zatím kdy Jim a Hiram mu připevňovali nákladní sedlo. Ale bylo to marné. Byli bychom ho musili držeti všichni tři.

„Oni cítí kugáry," pravil Hiram. „Obával jsem se, že tomu tak bude. Nemáme štěstí! Měl jsem dosud jen jediného koně, který dal na sebe naložiti pumy."

„Zkuste to s Ryzákem," navrhoval jsem. „Vypadá zcela klidně."

Ale podle slov Hiramových stalo se to po prvé, že

tento Ryzák za celý svůj život kdy sloužil, přetrhl oprátku a kopal jako mezek z plantáže.

„Jsou dojista poděšeni," pravil Jim. „Ale Mark se nebojí. Pokuste se o to s ním."

Hiram se podíval na Jima, jako by byl dobře neslyšel.

„Jděte, Hirame, zkuste to s hřebcem," dodával jsem. „Podívejte se, jak se dívá — jeho pohled se mi líbí."

„Naložiti kugary na tohoto koně?" zvolal užaslý Hiram.

„Dojista," odpověděl Jim.

Obrovský hřebec vypadal jako král koní — a byl by jím dojista býval, kdyby ho byl Purcell nechytil, když byl ještě hříbětem a neoddělil od jeho divokých bratří, žijících v pustinách. Cítil pumy, neboť držel svoji pyšnou hlavu do výše, uši měl vztýčené a jeho veliké temné oči svítily jako oheň.

„Pokusím se přivésti ho blíže, aby se mohl na kugary podívati. Oklamati ho nemůžeme," řekl Hiram.

Mark nejevil žádné váhavosti a vůbec nic z toho, co jsme očekávali. Stál jako s nohama ztrnulýma a vypadal, jako by chtěl bojovati.

„Jest jisto, že dovolí, aby na něj byly naloženy," prohlásil Jim.

Když bylo nákladní sedlo připevněno a když byly po obou stranách přivázány k němu pytle, zvedli Hiram a Jim kugara Toma, zatím kdy jsem já držel hřebce a vsunuli ho do levého pytle. Rozzuřenějšího kugara nad Toma nebylo na světě. Bylo již dosti nesnesitelné býti takto spoután lasem a bylo již dosti ponižující býti spoután ‚jako vepř', jak to Jim pojmenoval, ale když ještě měl býti vložen do pytle a naložen na koně, to bylo více než takový kugar, který má ještě v sobě trochu sebeúcty, může snésti. Proto mu šla pěna z úst a on se zdál býti syčícím torpedem, které chce vybuchnout.

Poněvadž samice byla mnohem větší, dostali ji jenom

s námahou do druhého pytle a její hlava a přední tlapy visely ven.

„Obávám se, že Mark nám uteče přes okraj skal," pravil Hiram. „A přece jsem slíbil Purcellovi, že dám na tohoto koně pozor."

Hiramovy obavy zastřely trochu jeho úsudek, neboť se mýlil. Mark donesl oba kugary do ležení za krátkou dobu a jak řekl Jim, „nezvedl se mu ani jediný chlup."

Viděli jsme hlavu Navaja vyčnívati za jedním stromem.

„Pojďte sem, Navvy," zavolal jsem.

Hiram a Jim vykřikli vyhrůžně, načež černá hlava zmizela a již se neobjevila.

Potom odepjali jeden pytel a vyklopili z něj pumu samici. Hiram připevnil její řetěz k jednomu malému smrku a když ležela bez vlády, vyňal z její tlamy klacek. To způsobilo, že drátěný košík spadl. Puma uvítala tolik volnosti se řvaním. Poslední výkony při odepínání jejích pout prováděl Hiram s velikou dovedností a opatrností. Smekl kličku, která poutala jednu její tlapu a tím jí uvolnil provaz a v okamžiku měla puma všechny tlapy volné. Vyskočila s rozevřenou tlamou, s položenýma ušima a se svítícíma očima.

Než ostatní muži vyklopili Toma z druhého pytle, přistoupil jsem blíže, přiblížil jsem svůj obličej na šest palců k jeho hlavě. Ihned na mě vyprskl. Chtěl jsem totiž viděti oči divoké pumy zblízka. Byly krásné. Byly to polokoule jako z hnědého jantaru, čárkované jemnými černými pruhy a uprostřed byly zorničky, které svítily jako purpurový oheň.

„Hoši, pojďte sem," zavolal jsem na Kena a Hala. „Nepromeškejte této příležitosti. Nakloňte se ke kugarovi a podívejte se mu do očí."

Oba hoši uskočili když Tom prskal a syčel, ale ihned potom zocelili svoje nervy a přiblížili se k němu.

„Tak ... copak vidíte?"

„Je to krásné. Jsou v nich obrazy!" zvolal Ken.

„Chtěl bych ho pustiti," odpověděl Hal okamžitě.

Těšilo mě, že oba bratři viděli v očích pumy skoro totéž jako já.

Opravdu, obrazy svítily v jeho očích a mizely zase ve žlutavém světle — zrcadlily se tam temné smrky a mlhavé kaňony, žluté skály a rozsedliny a rovina lemovaná křovinami. Hluboko v těchto živých zorničkách, které se měnily a hořely tisícerými záchvěvy, chvěla se duše tohoto divokého zvířete, nejdivějšího z celé volné přírody, s nepotlačitelnou láskou k životu a volnosti a s plamenem nenávisti a vzdoru.

Hiram provedl s Tomem totéž, jako se samicí a připoutal ho na řetěz k blízkému malému smrku, kde potom kugar poskakoval a namáhal se uniknouti.

„Dicku, pohleď! Tamhle přichází Jim s Indiánem," pravil Ken.

Viděl jsem Jima, vedoucího a vlekoucího Navvyho do ležení. Bylo mi Indiána líto, neboť jsem se domníval, že jeho strach není tak tělesný jako spíše duševní. Poněvadž puma jest Indiánům z kmene Navaja bohem, je ovšem předmětem jejich úcty a proto se nezdálo býti podivné, že Navvy se vzdaloval zneuctívajícího zacházení se svým bohem. Jsa veden Jimem násilím, vlekl Navaja za sebou nohy a odvracel obličej stranou. Jim ho přivlekl až na patnáct stop k pumám a tam ho držel, zatím kdy Hiram hleděl pověděti a ukázati ubohému muži, že mu zvířata neublíží. Navvy se díval vyjeveně a něco k sobě mumlal. Zdálo se, že Jim má na mysli nějakou čertovinu, neboť se stále tlačil blíže ke zvířatům, ale vtom Hiram ukázal na odvázané koně a řekl Indiánovi:

„Chineago!" (nakrmit).

Ale jakmile Jim Indiána pustil, již prchl a volání za ním zaznívající způsobilo, že utíkal ještě rychleji.

„Však on se vrátí, až bude mít hlad," řekl Hiram. „Kene, zažeňte koně dolů do padolu, kde je dobrá tráva."

Svižným skokem se Ken vyšvihl na široký hřbet hřebce.

„Mladíku, seskoč!“ zvolal Hiram. „Ať mě vezme ďas!“

Zdálo se, že náš veliký hřebec odložil svoji ušlechtilou náladu a že se stal zase starým zarputilcem. Ještě dříve než Ken seděl řádně rozkročmo na jeho hřbetě, sklonil Mark hlavu, vypjal plece, posunul nohy k sobě a počal vyskakovati všemi čtyřmi najednou jako koza. Na západě se takové akci koně říká všeobecně bokování. Zdálo se mi, že Mark dovede lépe vyhazovati než nejdivější kůň, který se kdy proháněl po prérii. Hřebec byl totiž neobyčejně těžký a silný a přitom nejvýš křepký. Viděl jsem ho váleti se v prachu třikráte za sebou na obou bocích a to prováděl velmi snadno! Neviděl jsem nikdy něco podobného u jiného koně!

Ken byl prudce vymršťován. Držel se křečovitě silnýma rukama hřívy Markovy a nepustil se. Bylo viděti, že se v Kenovi probudila krev. A pak my všichni, vidouce, že již sedí na koni bezpečněji, počali jsme ho voláním povzbuzovati.

„Krásně se držíš!“ volal Jim. Ale mně se zdálo, že tomu Jim doopravdy nevěří. Hiramova starostlivost se proměnila ve veselost a on přímo řval smíchem. Bylo to právě tak komické, viděti teď Kena, jako dříve viděti Hala v podobné situaci. Mladší hoch byl zcela bez sebe rozčilením a veselostí. Běhal kolem Marka a vyrážel ze sebe pronikavé skřeky.

„Drž se ho, Kene — Drž se! — Stiskni ho pevně! — Pozor!“

Z Marka se stal ďábel. Přímo rozorával půdu kopyty. Pak zase vyskočil na pět stop vysoko. Dříve byl Ken lehce vymršťován, ale teď byl skoro stále ve vzduchu. Než mladík byl velmi silný a nedal se tak snadno shoditi. Výše a výše byl vyhazován a když naposledy stál již skoro na rukách na krku hřebce, byl vymrštěn znovu tak, že

se mu napjaly paže v celé délce a jakmile padl zase na hřbet koně, povolila jeho síla a on se pustil.

Zatočil se kolem své osy na širokém hřbetě hřebce a padl střemhlav na zem. Ale měkká pokrývka ze smrkového jehličí ho zachránila, že si neublížil. Posadil se. „Jemine!" zvolal, „není divu, že na něm Navvy nechtěl jeti."

Když jsme se vzpamatovali ze svého smíchu, pravil Jim protahovaně.

„Kene, to bylo nejlepší bokování, jaké jsem kdy u koně viděl. Je jisto, že Marek by dovedl shoditi připjaté sedlo."

„Kene, myslím, že se budete musit Marka vzdáti," pravil Hiram, „a nejlépe bude, když pojedete na vlastním koni."

„Nemějte starostí," odpověděl Ken. „Vím dobře, kdy mám dosti." Potom vyskočil na svého mustanga a vehnal Marka a ostatní koně do padolů. Když se vrátil, viděli jsme všichni, jak Navvy se za ním přikradl do ležení. Indián se zastavil u jednoho blízkého smrku, ale když viděl, že si ho zdánlivě nevšímáme, objevil se velmi brzy.

Všichni jsme se zaměstnávali pracemi u táborového ohně a já jsem pomáhal Kenovi nakrmiti psy. Krmiti obyčejné psy jest velmi snadné — hodíme jim prostě několik kostí. Ale naši psi nebyli obyčejní. K jejich krmení bylo třeba času a také velmi mnoho masa. Vzali jsme s sebou množství masa z divokého koně, které bylo rozřezáno na malé kusy a sušeno na větvích menšího doubku.

Princ musil býti krmen rukou. Slyšel jsem, jak Hiram řekl, že tento pes by pošel hlady, kdyby maso bylo jen házeno nerozdílně celé smečce. Curley uplatňoval svoje práva a dával přednost po každé větším kusům. Queen prosila s vážnýma očima, ale přes veškerou svoji jemnost žrala více než ostatní. Na Tana bylo třeba dohlížeti a Ringer, poněvadž měl nedokonale vyvinuty zuby, musil

dostávati svoji porci rozřezanou na malé kusy. A pokud se týkalo Mux-Muxe, víme všichni, že velcí psi mají svoje vady — neměl nikdy dosti masa. Byl by bojoval s ubohou Queen a kradl i mladým psům a když dostal vše, co mu Ken dával a vše, co mohl urvati, odplížil se snadutými boky a vypadal jako stará, holandská válečná loď.

„Budou žráti naši kugarové?“ tázal se Hal.

„Po několik dní nikoliv,“ odpověděl Hiram. „Možná, že se dají svésti, aby žrali čerstvé králíky, ale asi tak za týden. Ale již dnes v noci budou píti.“

Poté jsme se řádně najedli a pak jsme vyšli s Hiramem a Kenem přes les k okraji planiny. Žluté předhoří obrovské a lesknoucí se zvalo nás na západ a po zacházce asi půl míle jsme tam dospěli. Okraje vyvýšeniny, táhnoucí se do obrovské prázdnoty, vždycky mě neodolatelně vábily. Shledali jsme, že vyhlídka s této skály je úžasně nádherná. Rozervaná stěna prostředního křídla táhla se na západ a zdálo se mi v tomto okamžiku, že dosahuje až k zapadajícímu slunci. Zlaté světlo, třpytící se na milionech plošek kamení jakoby otesaného, tvořilo barvy a skvělost příliš nádhernou a velikou pro pohled člověka. A když jsme se dívali dolů, bylo to, jako bychom pohlíželi do nehybné, modré a bezedné hlubiny Tichého Oceánu.

„Pojďte sem, pomozte mi odvaliti tento kámen,“ řekl jsem. Opřeli jsme se do velikého kulatého kamene a když jsme cítili, že se hýbe, bylo nám to při práci povzbuzením. Na štěstí byl před námi malý svah. Balvan zasténal, zakýval se a počal se kutáleti dolů. Právě když se převalil přes okraj, pohleděl jsem na vteřinovou ručičku svých hodinek. Pak jsme čekali s očima upřenýma přes okraj. Ticho, které pak nastalo, bylo tichem kaňonu, bylo mrtvé a obrovské a zvětšovalo se naším bezdechým napínáním sluchu. Deset dlouhých chvějících se vteřin a ani zvuku! Vzdal jsem se toho. Vzdálenost byla příliš veliká, aby k nám zvuk mohl doletěti. Patnáct vteřin — sedmnáct — osmnáct —

Pak se zdálo, jako by se vznesla vlna vzduchu, přinášející s sebou ohlušující zahřmění. Vypjalo se do výše a rozšířilo se, umlklo, aby se ozvalo s výbuchem znovu a valilo se hlasitěji a pak pomalu, jako by se pohybovaly hory na kolách a dunělo pod okrajem stěn, pohybujíc se dále, ozvalo se řevem ozvěnou od skal protějších. Řev a dunění — řev a dunění! Dvě dlouhé chvíle se k nám valila tupá a dutá echa, aby zvolna umlkala v dálce u posledních nesmírně vzdálených kaňonů.

„To je náramně hluboká propast," poznamenal Hiram.

Soumrak nás přistihl, prodlévající tam nečinně a mlčky. Pozorovali jsme, jak rudá záře mizí s vrcholů a skal. Ozáření okolní krajiny stále temnělo a stíny klesaly vždy níže, až se setkávaly s ebenovou temnotou noci, která postupňovala vzhůru jako temný příboj.

Při návratu do ležení chtěli jsme si nadejíti a tak jsme přišli k hluboké rozsedlině, která měla kamenné stěny. Zdálo se býti lepší obejíti ji. Ale rozsedlina byla velmi dlouhá a proto jsme se ihned rozhodli, že ji překročíme. Slezli jsme malý kousek dolů, když náhle starý lovec mne zadržel svojí velikou paží.

„Slyšte," zašeptal.

V lesích bylo klidno a jenom slabý větřík pohyboval jehličím. Příšerná šedá temnota zdála se blížiti se pod stromy.

Slyšel jsem cupání lehkých tvrdých kopyt na kamenitých bocích strže.

„Jeleni?" tázal jsem se potichu.

„„Ano, hleďte," odpověděl, ukazuje prstem vpřed, „jsou právě tam pod onou rozervanou skalní stěnou, na této straně. Je jich několik a jdou dolů."

Rozeznával jsem několik šedých předmětů, které měly barvu jako skála a pohybovaly se dolů jako stíny.

„Zvětřili nás?"

„Sotva. Vítr jde proti nám. Možná, že slyšeli, jak jsme

zlomili nějakou větvičku. Zastavili se, ale nedívali se směrem k nám. Rád bych věděl — —"

Náhle bylo slyšeti rachocení kamenů, po němž následovalo neurčité bouchnutí, tak jako by se srazila dvě měkká těžká těla a pak bylo slyšeti dole v rokli zvuky zápasu.

„Puma skočila na jelena," vykřikl Hiram. „Přímo před našima očima. Rychle. Kene, zastřelte toho dravce. Pospěšte si! Rychle! Rychle!"

Hiram běžel po svahu a neustále křičel a já jsem mu byl v patách. Blízko dna zabraňovala nám houština další postup, takže jsme se musili prodírati. Ale Ken nás předhonil. Ozval se jeho výkřik a pak bylo slyšeti praskání jeho šestiranného revolveru. Viděl jsem nějaký šedý, rychle skákající předmět, příliš dlouhý a příliš nízký, aby to mohl býti jelen. Spěšně jsem vytáhl revolver, a mačkal jsem spoušť jak nejrychleji jsem mohl. Ken také střílel a rány se spojovaly v jediný řev, který se odrážel od skal. Ale přes veškerou naši střelbu kugar unikl.

„Pojďte sem — tudy, rychle," volal Ken.

Hiram a já jsme s praskotem prorazili křovinu a v následujícím okamžiku jsme se skláněli nad jakousi šedou hmotou, ležící u Kenových nohou. Byl to jelen, který těžce oddychoval a dusil se."

„Je to roční laň," pravil Hiram. „Pohleďte sem na její hrdlo, kam se ta prokletá kočkovitá šelma zakousla. Slyšíte to hrčení? To je krev v jejím hrdle. Kene, máte-li ještě nějakou nábojnici v revolveru, zbavte ji bolestí."

Ale ani Ken ani já jsme neměli s sebou jiných nábojnic a Hiram také neměl svého tesáku a tak jsme musili státi mlčky, dokud laň s posledním zachvěním nezašla.

Náhle bylo slyšeti shora výkřik, který byl znamením.

„To jest Jim," řekl Hiram. „Dlouho to netrvalo a již jest u nás."

Pak bylo slyšeti praskající křoví, rychlý dupot po-

hybujících se nohou a Jim se objevil v přibývající tmě. Měl s sebou v každé ruce kulovnici a pohyboval se tak opatrně a vyhlížel tak nebezpečně v onom přítmí, že jsem si pomyslil, jaká by to byla posila v době skutečného nebezpečí.

„Jime, dožil jsem se mnohých podivných věcí," pravil Hiram, „ale teď se stalo po prvé, že jsem viděl kugara, který utekl od své kořisti jelena."

„Nu, stříleli jste dosti, a myslil jsem si, že se něco stalo," odpověděl Jim.

Pak jsme se záhy vrátili do ležení, bohatší o čerstvou zvěřinu.

Hal seděl blízko u ohně a byl dosti bledý. Pozoroval jsem, že má v ruce svoji kulovnici. Nepromluvil slova, dokud Ken nevyprávěl o našem malém dobrodružství.

„Právě před celým tím popraskem a výstřely jsem se náhodou díval na Prince," pravil Hal. „Byl neklidný, nechtěl ulehnouti, větřil ve vzduchu a vrčel. Myslil jsem si, že na blízku musí býti nějaký kugar."

„Přál bych si opravdu, aby ho byl Ken střelil," řekl Jim.

Byl jsem přesvědčen, že Jimovo přání se shledalo s ozvěnou ve všech našich srdcích. Buď jak buď, když jsem slyšel Jima a Hirama vyjadřovati lítost nad zhynutím laně, cítil jsem, že jsou do jistého stupně ospravedlněny moje vlastní pocity. Tragedie, kterou jsme přerušili, děla se každé noci, možná často i ve dne a bezpochyby zároveň na různých místech. Hiram nám pověděl, jak nalezl čtrnáct hromad vybílených kostí a uschlé srsti v houštinách, které byli sotva míli vzdáleny od úžlabiny, ve které jsme tábořili.

„Hoši, buď ty kočkovité, nebezpečné šelmy chytíme živé, anebo je postřílíme! Ale začíná být proklatě chladno. Hej, Navvy, Koko! Koko!"

Indián odložil opatrně svoji cigaretu, rozkopl oheň a přihodil více dříví.

„Diskass," (chladno) řekl ke Kenovi. „Koko weyno," (oheň dobrý).

Ken odpověděl: „Mi savvy" (já vím) — ano."

„Slép-ie" (ospalý)?" tázal se.

„Mucha" (to bych řekl)," odpověděl Ken.

Zatím kdy jsme takto vedli jakýsi zcela neobvyklý rozhovor ze sloučené indiánštiny Navaja, angličtiny, španělštiny a pohybu rukama, nastala okolo nás naprostá tma. Viděl jsem, jak hvězdy mizejí. Vítr přešel na sever a ochladl a přinesl s sebou sněhový poprašek. Severní vítr jsem měl nejraději — totiž pod teplými pokrývkami, poněvadž s ním přichází burácení a ticho a ticho a burácení ve výšinách smrků. Vklouznuv ihned nato do svého lůžka, ležel jsem tiše a naslouchal jsem dlouho probouzející se vichřici. Někdy se vzedmula a duněla jako zvuky příbojových vln na pobřeží, ale většinou z tichého nepřetržitého lkání se vznesla a naplnila okolí mohutným návalem, aby náhle zase umlkala. A toto umlkání svádělo ke spánku.

IX. Návštěva.

Navaja nás probudil svým zpěvem. Ken vyhlédl lenivě z pod svých pokrývek a pak se zase přikryl. Vzduch byl chladný a bílé vločky se hnaly skrze naši zástěnu, udělanou proti větru ze smrkových větví.

„Sníh!" zvolal Ken.

„To jest veliké štěstí," odpověděl jsem. „Hiram si přál sníh více než co jiného."

„Proč?" tázal se Ken.

„Poněvadž pak můžeme lépe stopovati kugary. A také budeme míti ze sněhu dosti vody. A teď vstaňte, Kene."

„Óh-h-h! Všechno mne bolí," zaúpěl Ken, když namáhavě vstal a počal si obouvati boty. „Trenování v baseballu není nic u porovnání s touto prací."

„Nesedejte na zlé koně," odpověděl jsem.

Došli jsme k praskajícímu ohni. Všichni ostatní byli již vzhůru, ba i Hal se již probudil a pustil se do prá-

ce. Hiramovy suchary, pěkně hnědé a značné velikosti byly právě položeny doprostřed našeho stolu, totiž rozprostřeného kusu nepromokavé plachty. Hrnec s kávou vypouštěl vonící páru a na velké pánvi se smažily řízky jeleního masa.

„Hoši, slyšeli jste Indiána?“ tázal se Hiram přihrabuje žhavé uhlí na hromádku kolem kotlíku.

„Jeho zpěv mě probudil,“ odpověděl Ken.

„To nebyl zpěv, je to ranní modlitba Navajů — chorál. Avšak —“

Vrčení a řvaní lvů ho přerušilo. Zvedl jsem hlavu a viděl jsem Hala, který se potuloval kolem našich zajatců. Byli mokří, zablácení a ucouraní. Hiram uřízl malý smrček a udělal z něho přístřeší pro pumy, ale jim se ani nezdálo schovávati se před sněhem.

„Nech je na pokoji, mladíku,“ pravil Hiram k Halovi. „Oni se nedají do přístřeší zahnati. Možná, že tam za nějakou dobu vlezou sami... Měli jsme štěstí a zase neštěstí. Sníh jsme potřebovali. Ale teď nenajdeme stopy kugara, který usmrtil laň.“

„Čineago!“ zvolal Jim, který jako my všichni ostatní počal již poněkud vnímati řeč Indiánů Navajů. Potom jsme se pustili do jídla s chutí, kterou nezná nikdo kromě lovců. Jakousi shodou okolností byl Indián váben k Halovi, zvláště v době jídla a teď seděl zase se zkříženýma nohama vedle něho, napřahuje talíř a vypadaje jako hladový Mux. S počátku žádal o vše, co náhodou viděl na Halově talíři a když byl prázdný, vzdal se všech úskoků a žádal o vše, co mohl dostati. Indián měl podivuhodnou chuť k jídlu. Miloval sladké věci a nejvíce cukr. Bylo osudnou chybou dovoliti mu, aby vložil ruce na nádobu se zavařeným ovocem. Ačkoliv Hiram proti němu cítil nechuť a Jim ještě něco horšího, býval přece oběma mladíkům podnětem k mnohým žertům.

„Co podnikneme dnes?“ tázal se Ken.

„Dnes se můžeme trochu projíti okolo ležení, aby

si psi odpočinuli," odpověděl Hiram. „Měl jsem v úmyslu pronásledovati pumu, která usmrtila laň, ale tento sníh zahladil stopy."

„Ale brzy přestane sněžiti," řekl Jim.

Padající sníh řídl a vypadal teď jako poletující prášek. Olověné mraky valící se nízko nad vrcholy stromů, se více a více jasnily a kousky azurové oblohy se objevovaly v jejich trhlinách.

Navvy odběhl, aby hledal koně a nedlouho po jeho odchodu jsme slyšeli cinkání zvonků. Pak se Indián objevil, sedě na Halově mustangu a žena ostatní koně do ležení.

Ken a já jsme se pustili do práce a stavěli jsme pro psy přístřešek. Když jsme jej dokončili, nebylo ho již třeba, alespoň ne pro tu dobu, poněvadž veškerý sníh zmizel. Slunce svítilo teple a les byl právě tak hnědý a právě tak suchý jako předešlého dne.

„Ano, je to dobrá myšlenka odpočinouti si jeden den," pravil Hiram, odpovídaje na netrpělivou Kenovu žádost jíti na lov. „Hochu, dostanete vše, co si přejete. Ale pravím vám, že pro nás může býti velmi užitečné, když se trochu podíváme do okolí a propátráme některé z oněch úžlabin. Je třeba, abychom je dobře poznali, abychom znali místa, kde je lze překročiti a podobně. Teď půjdete s Dickem na sever a Jim a já půjdeme na jih. Hal může střežiti s Indiánem ležení."

A tak Ken a já jsme se vydali na cestu pěšky. Shledali jsme, že úžlabiny jsou velmi zajímavé. Počínaly se tam, kde smrkový les přecházel v roviny, porostlé prérijní travou. Některé byly mělké a některé byly hluboké jako výřezy v podobě V a jejich stěny byly příliš příkré, aby bylo možno do nich přímo sestoupiti. Houštiny ze zakrnělých dubů lemovaly stráně a jiné houštiny osikové pokrývaly dno. Každá taková úžlabina měla cestičku vyšlapanou jeleny nebo pumami a v každé houštině byly našedlé hromady kostí a srsti. Vyplašili jsme jeleny a ta-

ké tetřevy a z jedné úžlabiny jsme vyhnali divokého hřebce s jeho malým stádem. Ken měl radost, když je viděl. Po několika hodinách nenuceného pátrání jsme se vraceli do ležení.

„Dicku, vidím nějaké cizí koně!“ pravil Ken, když jsme byli již blízko tábora.

A opravdu, v ležení byli koně, kteří nenáleželi naší společnosti a ihned potom jsem viděl muže — ale nebyl to ani Hiram ani Jim. Měli jsme návštěvu.

„Snad to nejsou nějací Mormoni na honbě divokých koní,“ odpověděl jsem. „Doufám tak, neboť bych rád, abyste se setkal s některým z těchto lidí. Mormoni, kteří také slují „Svatí posledního soudu“ jsou náboženskou sektou v Americe, kterou založil roku 1827 Joe Smith. Tento muž tvrdil, že obdržel od anděla ‚knihu Mormonů‘, t. j. spis vyrytý do kovových desek, tedy jakési nové zjevení. Mormoni byli mnohá léta krutě pronásledováni svými sousedy a nakonec se vystěhovali za Skalisté Hory do údolí Velikého slaného jezera (Salt Lake), kde založili ‚nový Jerusalém‘ a zemi kolonisovali s velikým úspěchem. Jejich území, které se jmenovalo Utah, bylo přijato jako stát do Unie Spojených států severoamerických. Šli bychom s nimi na lov... ne, jsou to dobytkáři. Kene, tohle se mi ani trochu nelíbí!“

Když jsme přišli do ležení, nebylo viděti ani Hala ani Indiána. Tři dobytkáři se potulovali pod smrky. Jednoho z nich jsem neznal. Oba druzí se mnou pracovali, ale neměli mne rádi, právě tak jako já jsem neměl rád jich. Pak se objevil odněkud ze stínu čtvrtý muž a když jsem ho poznal, měl jsem pocit zpola hněvu a zpola nedůvěry nad tímto vpádem do našeho ležení. Tento čtvrtý člověk, který se jmenoval Belden, býval lesníkem. Ale poněvadž za nic nestál a byl jen překážkou druhým lesníkům, dal jsem ho propustit. Mrzelo mě velice, že po svém propuštění zůstal nadále na státní lesní reservaci. Všichni tito muži byli Mormoni a mrzeli se nad příchodem Hirama,

Jima a zvláště nad příchodem mým. Příčinou sporu byla okolnost, že lesní Správa nás postavila nad ně. Nedůvěřivé pocity k nim měl i sám vrchní správce lesů, který jinak měl velikou sympatii k domorodým dobytkářům. Mně se zdála tato situace naznačovati, že tito muži byli vysláni, aby nás stopovali, anebo to podnikli na vlastní vrub.

„Haló, hoši," řekl jsem. „Co zde děláte? Domníval jsem se, že stavíte chatu u Quaking — Aspu?"

„Přišli jsme jen tak," odpověděl jeden, který se jmenoval Sells. Byl z nich nejlepší.

„Chtěli jsme vidět, jak chytáte kugary," řekl muž druhý.

Belden se hlasitě zasmál. „A já, já zde trochu skautuji, Leslie. Obdržel jsem novou práci."

„V lesní službě?" tázal jsem se.

„Ano."

„Jaká je to práce?"

„Dohlížím na všechny lesníky. Vrchní správce řekl, že se špatně povede každému lesníku, který by byl přistižen s čerstvou zvěřinou."

Při tom se Belden významně na mne díval. Myslil jsem si, že tento člověk má skutečně nové zaměstnání, ale neměl jsem o tom jistoty. Nemohl jsem však pochybovati o záblesku v jeho očích, který znamenal, že mě přistihl při porušení předpisů.

„Beldene, máme sice čerstvou zvěřinu v ležení — ale zvíře jsme nezabili."

„He! He! He!" chechtal se.

Jenom nesnadno jsem se zdržel. V témž okamžiku jsem byl rád, když jsem viděl Hirama a Jima, kteří se blížili. Hiram stanul nedaleko místa, kde byli připoutáni kugarové a slyšel jsem ho mumlati:

„Co u ďábla se stalo s touto pumou?"

S místa, kde jsem stál, neviděl jsem žádného z chycených kugarů. Jim kráčel zvolna do ležení a když po-

hleděl svýma bystrýma očima s našich hostů na mne, zmizel jeho veselý smích.

„Ach, máme tady společnost,“ řekl protahovaně.

Byl bych rád odpověděl se srdečným uznáním této skutečnosti, ale v té chvíli vyšel Hal ze stanu a pohled na něj přerušil moje slova. Hal měl přes tvář širokou červenou skvrnu a každý mohl ihned uhodnouti, že je to stopa po ráně. Ještě k tomu se chvěl rozčilením nebo hněvem a při bližším pohledění jsem spatřil, že pod svou opálenou pletí je bledý.

„Hale!“ zvolal Ken ostře. „Co se s tebou stalo?“

„Nic. Je mi zcela dobře.“

„Není to pravda. Poznávám to z toho, jak vyhlížíš i bez té rudé skvrny na tvém obličeji. Kdo tě udeřil? Hale — není přece možná, aby ses byl pustil do sporu s Navvym?“

„Ne — ale nezáleží na tom, jak jsem obdržel onu ránu. Dostal jsem ji a to postačí,“ odpověděl Hal.

Jak Hal obdržel onu ránu, nebylo mi pražádným tajemstvím. Byl bych vsadil svého koně, že mu ji dal Belden.

„Sellsi,“ tázal jsem se, „který z vás toho hocha udeřil?“

Sells vyňal z úst dýmku a vyfoukl oblak kouře. Zdálo se, že s odpovědí nijak nespěchá.

„Mluvte, člověče. Kdo udeřil toho chlapce — nebyl to Belden?“

Tentokráte dobytkář přikývl.

„Proč? Co učinil?... Cožpak nemáte jazyk? Mluvte. Chci to věděti —“

V tom jsem pocítil na své paži ruku Kena Warda a zamlčel jsem se. Ken učinil dlouhý krok vpřed.

„Tento hoch je mým bratrem,“ pravil. „Je pravda, že některý z vás ho udeřil?“

Sells znovu přikývl.

„Kdo z vás to učinil?“ dodával Ken.

Sells ukázal prstem na šklebícího se Beldena. Ken učinil rychlý, vášnivý pohyb, po němž následoval druhý,

dlouhý krok, který se zdál býti bezděčný. Ale pak se obrátil ke svému bratrovi.

„Hale, co jsi to učinil? Slíbil jsi mi, že se budeš slušně chovat, vezmu-li tě na západ. Prohlašuji, že se za tebe stydím. Nikdy již —"

„Zanech toho! Ustaň!" vykřikl Hal podrážděně. „Vždycky mě jen káráš. Jak můžeš vědět, že jsem zasloužil, aby mě bil? Cožpak vždycky zasluhuji nejhorší?"

„Skoro vždycky, Hale — je mi líto, že to musím říci," odpověděl Ken vážně.

„Nuže, tentokráte je to jednou z mála výjimek, kdy tomu tak nebylo," řekl Hal mrzutě.

„Nazval jsem tohoto člověka všemi jmény, která mi jen vstoupila na mysl," odpověděl Hal, ukazuje chvějícím se prstem na Beldeny. „Nazval jsem ho lhářem a zbabělcem. Pak mě udeřil."

„Proč jsi mu tak spílal?"

„Viděl maso z laně, visící na stromě a neustále říkal, že jsme ji zastřelili. Ale zdržoval jsem se. Potom počal drážditi Toma a pokoušel se zadržeti ho vidlicovitou větví. Řekl, že jsme chytili pumu do pasti a hledal na jejím těle známky. Tom ho trochu udeřil tlapou a poškrábal ho. Potom vzal kyj — —"

V této chvíli vstoupil do našeho kruhu Hiram Bent a zařval: „Kdo bil klackem našeho Toma? Jestliže to byl Indián —"

Starý lovec byl nesmírně rozhněván.

„Počkejte, Hirame," přerušil jsem ho. „Vždyť to zvíme. Hal nám to právě vypravoval. Pokračuj, hochu."

„Slyš, Hale," promluvil Ken s velikou vážností, „pověz nám naprostou pravdu. Nic nepřepínej. Dej mi na to svoje slovo. Pak ti budu věřit a právě tak učiní také Hiram a Dick a Jim."

Hal opakoval přesně, co nám pověděl již před tím než nás Hiram přerušil, a pak mluvil dále:

„Belden se chopil klacku a bil Toma přes hlavu —

tak ho tloukl, že jsem byl jist, že je mrtev. Pak jsem to již nemohl déle vydržeti a nazval jsem Beldena neurvalcem, zbabělcem, lhářem — všemi možnými jmény na jaká jsem jen vzpomněl. On mě pak udeřil, srazil mě k zemi a kopal mě."

„Leslie, — to, co chlapec vypravuje, je pravda," řekl Hiram. „Kugar je všeoek ztlučený a každý ničema, který může bíti spoutané zvíře, dovede také udeřiti chlapce."

Starý lovec se pak obrátil k Beldenovi. Tento výtečník se teď přestal smát. Pozoroval jsem ho bedlivě, abych se přesvědčil, zdali není opilý — ale nebyl. Byl jistě zcela střízlivý.

„Beldene, dříve než řeknu další, věděl bych rád, co tím chcete docíliti, když se takto chováte," pokračoval Hiram. „Možná, že se domníváte, že bíti připoutané kugáry a chlapce, kteří střeží tábor, není nic vážného. Domnívám se však, že svoje názory změníte."

„Bente, nezměním naprosto svých názorů," odvětil Belden. „A jedním z nich jest, že jste tyto pumy chytili do pastí. Druhým názorem jest, že jsem vás přistihl, jak jste zabili jelena. A to je proti zákonu. Budu hledět, abyste za to byli stiháni."

Místo odpovědi přikročil Hiram k jednomu smrku, vzdálenému asi dvacet kroků od stanu a sňal něco z jedné suché větve. Když se vrátil, viděl jsem, že je to hlava a hrdlo roční laně. Ukázal to Beldenovi a upozornil na stopy po zubech kugara. Belden nepromluvil. Pak ukázal Hiram ostatním zálesákům zmíněné rány.

„Sellsi, vy jste býval lesníkem. Nuže, co způsobilo tyto rány?"

„Tuto laň usmrtil kugar — o tom není pochyby," doznával Sells.

„Tak!" A starý lovec odhodil hlavu laně a obrátil se tváři k Beldenovi. Nikdy jsem neviděl člověka pohněvanějšího než byl Hiram a tak se ovládajícího.

„Zhola nic mi na tom nesejde, co si člověk jako jste

vy myslí o mém chytání kugárů. Ale pokud se týká bití bezmocného zvířete, záleží mi na tom velmi mnoho — jste mnohem horší než jak vás mladík nazval — jste nejhorším psem, jakého jsem kdy viděl. A za to, že jste udeřil tohoto mladíka, zaplatím vám okamžitě —"

Vtom chytil Ken Ward starého lovce za paži. Mladík byl bledý, ale byl při tom chladný jako led a jeho oči temně hořely, což jsem již jednou či dvakrát u něho pozoroval. Postavil se před Hirama naproti Beldenovi.

„Beldene, chci vám dáti příležitost, abyste mě sbil."

„Jak?" tázal se Belden hloupě a překvapeně.

Hiram a Jim zdáli se býti příliš užaslí, aby mohli mluviti a pokud se týká mne, předvídal jsem s jakýmsi teplým rozechvění, co přijde.

„Jak?" posmíval se Ken. „Co si myslíte? Mám v úmyslu napráskati vám."

Belden stále ještě zíral vyjeveně. Byl to dospělý muž a bezpochyby nemohl pochopiti myšlenky, že by se s ním chtěl bíti takový mladík. Ale znal jsem Kena Warda a také jsem viděl, že je téměř tak velký jako Belden a když jsem oba porovnával a když jsem vzpomněl na Kenovu podivuhodnou hbitost a sílu, měl jsem pocit, jako bych slyšel troubení k bitvě. Ale potom se ve mne probudilo svědomí a já jsem učinil zpola opravdový pokus Kena odtáhnouti.

Ale bylo již pozdě. Mladík již napřáhl svoji ruku — svoji pravou silnou ruku, která nabyla velmi mnoho své síly při hře baseball — a sevřel Beldenův nos svými prsty. Nebylo divu, že to učinil. Belden měl nos dlouhý a červený — byl to nos přímo urážlivý. Účinek toho byl překvapující. Belden zařval jako splašený býk. Ken ho táhl za nos tím a oním směrem a pak ho pustil a postavil se výbojně. Zálesák se zuřivým výkřikem se vrhl na Kena. Zdálo se, že mladík ustoupil stranou, ale zároveň, takřka v témž okamžiku, se mihl dopředu rychlým pohybem jako

blesk. Prudké bouchnutí zaznělo a Belden se zastavil ve svém útoku a zapotácel se. Ale neklesl.

Potom počal Ken okolo zálesáka tančiti. Každý zápas probudil ve mně vždycky nesmírné rozčílení, ale tento mě zachvátil tak prudce, že jsem mohl sotva dýchati.

Ale Ken Ward byl tak rychlý v boji, že i kdybych byl zcela klidný, nebylo by bývalo snadné sledovati jeho pohyby. Věděl jsem dobře, že onen zápas, který vybojoval Ken před delší dobou s Mexičanem — při té příležitosti jsem byl pevně spoután — nebyl ničím u porovnání s tímto bojem. Zdálo se, že Ken je najednou na všech stranách Beldena. Vypadalo to, jako by měl právě tolik paží jako stonožka noh. Beldenovy divoce mávající pěstí bily do vzduchu. Kdykoliv jeho hlava sebou trhla do výše, dokazovalo to, že ho Ken zasáhl a zvuk jeho ran zněl jako rychlá střelba z revolverů. Beldenův opálený obličej zčervenal a zduřel. Najednou se mi zdálo, že slyším smíšené výkřiky Hirama a Jima a tím jsem si uvědomil, že sám také křičím. Kenova šedá postava se mihala okolo Beldena a dešť dovedných ran pokračoval.

Náhle Ken ustoupil a prudce se rozpřáhl. Belden padl na kolena, zapotácel se, chtěje vstáti, ale při tom dostal omračující ránu, která ho srazila na zem.

Pohnul se namahavě, sténal a proklínal, chtěl si sednouti, ale padl na záda. Byl zakrvácen a jeho nos vypadal jako červený květák. Jeho jedno oko bylo téměř zavřené. Ken stál vzpřímeně a těžce oddychoval, jeho oči dosud planuly, ještě nebyl uspokojen. Na jeho tváři bylo viděti několik stop zápasu.

Hiram Bent se díval dolů na Beldena.

„Již to dostal! Bylo to výborné spráskání!... Jak?“

Tato dobrosrdečná otázka od Hirama, který byl před chvílí tak rozzuřený, přivedla nás ostatní ke smyslům.

X. Hal.

Ihned potom Belden vstal. Nepodíval se ani na Kena ani na nikoho z nás a kráčel přímo ke svému koni. Osedlal ho a spěšnými pohyby k němu připevnil zavazadla. Bylo z toho viděti, jak cítí svoje pokoření, jakož i jakým je člověkem, když odjel, aniž promluvil slova ke svým soudruhům.

Jeho společníci přijali vše jako žert a nechybělo mnoho aby Kena pochválili. Brzy potom vztýčili stan a počali si připravovati večeři. Jejich společnost mě ovšem netěšila, ale neměl jsem také práva požádati je, aby odešli, a proto jsem se domníval, že bude nejlépe, když se pokusíme býti k nim přívětiví.

„Kdybyste nic proti tomu nenamítali, chtěli bychom vidět, jak chytíte některého kugara," řekl Sells.

„Zajisté — rádi vám to ukážeme," odpověděl Hiram.

Krátce potom jsme se smáli a rozmlouvali jsme okolo

táborového ohně, jako by se nebylo stalo nic nepříjemného. Zpozoroval jsem však, že Hal nepromluvil ani slova k žádnému z našich hostů, ba byl i tak nezdvořilý, že ani neodpovídal na otázky, které mu kladly... To mě přivedlo na myšlenku, že Hal neřekl ještě vše, co se mu stalo za naší nepřítomnosti. Nebyl zajisté hochem, který by byl vše vyžvatlal. Podle záře v jeho velkých, šedých očích jsem se domníval, že cítí spravedlivý hněv proti těmto vetřelcům. Také jsem pozoroval, že velice napjatě naslouchá všemu, co mluvili.

„Poslyšte, Bente," tázal se Sells, „je v tom nějaké nebezpečí, kdyby se pumy vyprostily?"

„Nu, někdy se stane, že přetrhnou obojek nebo řetěz. Takovým způsobem ztratím asi jednu z deseti. Ale nemohu jich přivázati pevněji, neboť by se zaškrtily."

„Ďas mě vezmi, jestliže budu klidně spát tak blízko těmto zvířatům, když je to takové," pokračoval Sells. Vždycky jsem se jich obával. A vůbec nenávidím koček, ať jsou jakékoliv."

„A já také necítím přílišné radosti z takové myšlenky," poznamenal jeden z jeho soudruhů.

„Proč jste tedy vztyčili stan tak blízko u nich?" tázal se Sells.

„Není žádného nebezpečí, hoši," prohodil Hiram. „Moji kugarové vám neublíží, jestliže k nim nepůjdete. Ale kdybyste to učinili, myslím, že byste něco utržili."

Tak jsme hovořili a kouřili okolo táborového ohně déle než hodinu. Potom se zvedl severní vítr a hučel ve smrčinách a noční vzduch se stával chladný. Záhy jsme se všichni zabalili do svých pokrývek.

Usnul jsem velmi rychle. Dříve či později jsem byl probuzen strašným zvukem. Posadiv se s brudkým trhnutím, cítil jsem, že Kenovy ruce mě drží jako ve svěráku. Slyšel jsem jeho hlas, ale nemohl jsem porozuměti, co mluví. Povyk v ležení byl totiž tak děsný, že jsem ho neslyšel. Výkřiky, při nichž stydla krev, volání a kletby,

se mísily se zvuky nějakého zápasu. A vše to přicházelo ze stanu dobytkářů. Při bledém svitu měsíce jsem viděl, že jejich stan se kolísá a třese.

Hiram se objevil ze tmy a vrhl se skokem v před. Vyskočil jsem,, abych pomáhal, ale poněvadž jsem nevěděl, co mám činiti, zdržel jsem se. Vtom bác, bác, bylo slyšeti výstřely z revolverů a koule hvízdaly kolem.

„Lehnout na zem!" zařval Hiram tak, že to přehlušilo lomoz ze stanu.

Strhl jsem Kena ihned k sobě za jeden smrk a vyhlížel jsem ven.

Aby byl hluk ještě horší, počali všichni naši psi divoce štěkati. Náhle jsem viděl prudký náraz nějakého těžkého těla, které se vrhlo na vnitřní stěnu stanu. Zakolísal se sem a tam a potom se překotil. Zpod zmítajícího se plátna vyrážely chraptivé, potlačované skřeky. Kdyby nebylo mé zaraženosti, byl bych se dal skoro do smíchu. Ale u dobytkářů se dělo něco hrozného. Viděl jsem nějaké temné tělo, hýbající se zpod stanu, zvednouti se a prchati do lesa. Pak se objevilo na druhé straně jiné. Výkřiky teď přestaly, ale místo nich bylo slyšeti hlasité bědování. Někdo křičel bolestí.

Potom Hiram běžel vpřed. Viděl jsem ho, že se nad něčím sklonil a pak jsem žasl, když jsem pozoroval, že se vztýčil a že něco vleče za sebou. Ale jakýsi šedý, skákající předmět mi vysvětlil toto tajemství. Hiram vlekl jednoho kugara z rozbitého stanu.

„Probůh! Kene, jedna puma se odvázala," zvolal jsem, „a musila vběhnouti přímo do jejich stanu."

„To je ohromné!" odpověděl Ken Ward.

Vyskočil jsem a běžel jsem Hiramovi ku pomoci, ale když jsem k němu přišel, byl již kugar přivázán. I ve svém rozčilení jsem pozoroval, že odvazuje laso od konce řetězu. Díval jsem se na Hirama a on se díval zase na mne.

„Neříkejte nic," šeptal. „Někdo přivázal tento provaz

k řetězu a pak přitáhl kugara do stanu dobytkářů. Shledal jsem, že laso bylo připoutáno ke stanovému kolu."

„Hu! Co se potom stalo?" zvolal jsem. „Kdo to učinil?"

„Jak to provedl, nemohu pochopit, ale vsadil bych se, že to byl ten ztřeštěný hoch."

„Hal?... To je nemožné, Hirame!"

„Nu, domnívám se, že pro Kenova bratra není nic příliš nemožného... Pojďte se mnou — někdo je poraněn — později poznáme, jak to bylo."

Objevil se Jim a pak se vynořily z tmavých stínů smrků dva muži. Jedním z nich byl Sells. V té chvíli jsem málo mluvil. Zvedli jsme stan a pod ním jsme nalezli druhého dobytkáře. Kdyby byl býval tak těžce poraněn, jako byl postrašen, myslím, že bychom byli měli v rukou mrtvého dobytkáře.

Ukázalo se však, když jsme mu umyli s obličeje krev, že je sice notně poškrábán, ale nikoliv vážně zraněn. Poněvadž ani Sells ani druhý dobytkář nebyli poraněni, uvolnilo se napětí oné chvíle a Hiram zvláště jevil veliké ulehčení.

„Probudil jsem se," pravil Sells, „a viděl jsem, jak onen prokletý kugar skočil přímo do stanu. Pohyboval se jako blesk a počal na mne skákat. Zahnal jsem jej a křičel jako šílenec, chtěl jsem se dostat ven. Ale po každé, když jsem se blížil k otvoru do stanu, vrhl se kugar na mne a já jsem musil ustoupit. Pak nás vyplašil všechny a my jsme nemohli činit nic jiného než válet se po zemi a skákat a krčit se. Pell vytasil revolver a počal střílet a kdyby byl stan nespadl, byl by některého z nás zasáhl. Věděl jsem to, že některý z kugarů nás v noci přepadne."

Bylo jasno, že Sells neměl nejmenšího podezření o nějakém provedeném kousku. To mně ulehčilo. Rozhlížel jsem se po Halovi, ale nebylo ho nikde viděti a tu jsem předpokládal, že zůstal vězeti ve svých pokrývkách. Záhy bylo zase vše klidné v celém ležení kromě pum, které byly

neklidné a řinčely řetězy. Sells a jeho soudruzi se odstěhovali na jistou vzdálenost pod smrky. Než jsem zase usnul, řekl jsem Kenovi, jakou poznámku učinil Hiram o Halovi a Ken Ward odpověděl:

„Ach ano! Věděl jsem, že ať je to cokoliv, že to učinil Hal!"

„Ale musil mu při tom pomáhati Jim," prohlásil jsem. „Jak by mohl Hal přitáhnouti kugara, i když by k tomu měl odvahy?"

„Dicku, vězte, že ten hoch by mohl vléci i nosorožce, když by tím mohl vyplatit někoho, kdo mu ublížil. Můžete mi věřit na moje slovo, že ti dobytkáři ublížili Halovi více než víme."

„Nu, ať mu učinili cokoliv, je s nimi teď vyrovnán. Slyšel jste někdy takový pokřik? Byli uděšeni až k smrti."

„Připomíná mi to dobu, kdy Mexičan a Herky-Jerky se všetečně přiblížil k mému malému medvědovi ve staré chatě na Penetieru. Jenomže tohle bylo horší."

Záhy jsme zase spali a poněvadž jsme byli před tím ze spánku vyrušeni, neprobudili jsme se až pozdě. Sells a jeho druhové se rozhodli, že přece jenom jim na tom tolik nesejde, aby viděli Hirama chytati pumy a po východu slunce odjeli.

„Zbavili jsme se jich dobře, toť jisto," prohlásil Jim.

„Kde je Hal?" tázal se Ken.

Jeho otázka mi připomenula skutečnost, že Hal scházel. Ken projevil ihned starosti.

„Nemějte strachu, mladíku," ujišťoval ho Hiram. „Váš bratr se objeví ihned."

„Viděl jste ho dnes ráno?"

„Ani stopy po něm," odpověděl Hiram.

„A vy také ne, Jime?"

„Zajisté ne. Ale co je horší, že nebyl na lůžku když jsem byl probuzen dnešní noci tím pekelným hřmotem. A dosud se nevrátil."

„Nu, to je něco jiného," pravil Hiram velmi vážně.

Ken počal choditi sem a tam před táborovým ohněm. „Kdyby se něco Halovi stalo, jak bych mohl předstoupiti před našeho otce?" pravil.

„Hleďte mladíku. Myslím, že váš otec je rozumným mužem," odpověděl Hiram. „Ví již dobře, jaké věci se staly s tím divokým chlapcem a proto ho sem s vámi poslal. Hal nás dojista nespustí s očí. Domnívám se, že bude nejmoudřejší, když nebudete mít dalších starostí a když vše necháte běžet svou cestou."

„Jistě, jistě," dodával Jim vážně.

„To, co řekl Hiram, je zcela jistě velmi moudré," řekl jsem. „Není pochyby, že se Hal někde ukrývá. A přijde sem, jakmile se přesvědčil, že dobytkáři odjeli... Jime, neměl jste svoje ruce v tom kousku dnešní noci?"

„Dojista nikoliv," odpověděl Jim vlídně. Podle toho jsem poznal, že jest naprosto nemožné vypátrati zdali opravdu Halovi pomáhal, či nikoliv.

„Hirame, jest možné, aby Hal odtáhl onoho kugára zcela sám?" tázal jsem se.

Starý lovec se zamyslil.

„Nu, vypadá to opravdu neuvěřitelně. Ale nechci o tom pochybovat. Ten hoch je silný a odvážný jako ďábel. A pak mě velmi bedlivě pozoroval, jak jsem s kugary zacházel. Ten chlapec je přímo zázrakem v napodobování. Dále je také jisto, že mladý kugar, když byl asi dva dny přivázán, stává se jaksi lenivým a nemotorným, ale jenom na nějakou dobu, když jest někam vlečen. Chce zůstat na místě a nezačne skákat a trhat a bojovat, dokud se úplně neprobudil. Domnívám se, že je zcela možné, že Hal se přiblížil ke stromu, uvolnil řetěz a přivázal k němu provaz. Potom přitáhl kugara ke stanu dobytkářů, přivázal provaz ke stanovému kolu a pak — ale teď jsem v koncích. Jak dostal kugara do stanu? To nám musí povědít. "

„Je to zázrak, že nikdo nebyl zabit," pravil Ken.

„To je pravda," odpověděl Jim.

„Přál bych si, aby se Hal vrátil," pokračoval Ken, „ale — co učiní příště?"

Snídaně byla připravena a my jsme jedli, ale Hal se dosud neobjevil. Za to však přišel Navaja a my jsme se musili tázat, jak daleko byl od ležení. Podle Jimova názoru byl Indián Navvy tak postrašen lomozem, že běžel dokud neklesl. Zpozoroval jsem, že v černých vlasech Navvyho je hustě naseto smrkových jehlic a poznal jsem podle toho, že musil spáti někde pod smrkem.

Hiram šel krmiti psy, ale skoro okamžitě jsme ho slyšeli vykřiknouti: „Ať mě vezme ďas!"

„Co se stalo, Hirame?"

„Mladý pes je také pryč. Ale neutrhl se. Byl odvázán, toť jisto. Měl jsem bedlivý pozor, aby byl dobře přivázán. Velmi rád totiž odbíhá a něco stopuje. Chlapec ho vzal s sebou."

Ken přistoupil k místu, kde měl Hal uschováno svoje sedlo a výzbroj. „Nechal zde kulovnici a veškeré ostatní potřeby."

Náhle mne napadla myšlenka, která mě zamrazila. „Hirame, nebylo by možné, aby nás byl Sells napálil? Nepředstíral, že neví, kdo mu onen kousek provedl a nezmocnil se pak Hala?... Ti Mormoni by se dlouho nerozpakovali a svrhli by ho přes okraj skal."

„Ach ne!" vykřikl Ken Ward.

Uvažovali jsme o tom a upadli jsme v mlčení a pudově jsme se dívali na starého lovce, aby nám pomohl nebo nás uklidnil. Ale jak se zdálo, Hiram byl v duši velmi rozrušen. Najednou projelo jeho vysokou postavou jakési lehké zachvění a on se náhle vztyčil a zůstal státi nehybně.

„Slyšte!" pravil.

Uposlechl jsem a napjal jsem sluch a neslyšel jsem nic kromě větru ve smrčinách a bušení datla do nějaké suché větve.

„Dojista —" začal Jim.

Hiram zvedl na výstrahu prst.

„Naslouchejte — při nárazech větru."

Potom následovalo dlouhé ticho a všichni naslouchali. Po nějaké době, která se mi zdála celým věkem, slyšel jsem slabé zaštěkání psa. Bylo tak tiché, že bylo téměř nerozeznatelné. Jim to slyšel také a konečně i Ken, jak jsem poznal podle jejich obličejů. Všichni jsme však mlčeli dále, jsouce zdržováni Hiramovým zdviženým prstem.

„Je to štěně," řekl Hiram konečně. „Je někde na západní straně. Domnívám se, že pronásledují nějakého coyota — anebo snad štěká, poněvadž se něco stalo — nuže hoši, odebéřu se přímou čarou tam, kde myslím, že jest. Jestliže vyrazím řadu výkřiků, přiběhnete všichni za mnou se psy a revolvery. Vykřiknu-li jednou, nadběhnete mi po levé straně a vykřiknu-li dvakráte, nadběhnete po straně pravé."

Po těch slovech se chopil kulovnice a odešel rychlým krokem do lesa. Jim neměl, co by poznamenal a já jsem se na Kena ani nepodíval, neboť z nedokončených Hiramových slov to vypadalo, jako by se bál, že Hala potkala nějaká nehoda.

Čekali jsme chvíle a nové chvíle. Jednou se Ken domníval, že slyší nějaký výkřik a pak zase Jim naklonil s jakousi pochybností ucho k západu, ale já jsem je ujistil, že se klamou.

Náhle jsme však byli jako elektrisováni výkřiky rychle za sebou následujícími, které přicházely daleko z lesa, ale byly jasné a zněly zřetelně větrem. Jim odpoutal psy a protáhl provaz jejich obojky, zatím kdy Ken a já jsme sbírali revolvery a provazy. Navaja byl právě tak rozčilen jako my, a sledoval nás z ležení, ale záhy zůstal pozadu. Běželi jsme po rovných mýtinách a pak pod hnědými klenbami stromů vzhůru a dolů přes úžlabiny.

Jim se zastavil a vykřikl na znamení Hiramovi. Přišla odpověď a my jsme běželi dále.

Psi se rozčilili tímto neobyčejným jednáním. Štěkali a trhali za laso, aby se vyprostili. Ken nás předběhl a Jim na něj volal, aby čekal. Když jsme ho dostihli, vykřikl Jim nanovo, aby naznačili Hiramovi, že se blížíme. Tentokráte nám ukázala Hiramova odpověď, že jsme se odchýlili napravo a proto jsme se obrátili správným směrem a spěchali jsme dále. Otvory v temně zelené stěně smrků mi dokazovaly, že se blížíme k okraji skal. Úžlabiny byly hlubší a musili jsme je obcházeti, takže jsme měnili směr a ztráceli jsme mnoho času.

Následující signál Jimův přivodil mohutný výkřik starého lovce v odpověď a to způsobilo, že jsme běželi ze všech sil, které nám ještě zbývaly. Potom na konci dlouhého stromořadí jsme viděli Hirama, který na nás mává rukama a poté jsme pádili jako o závod, ale Ken při tom zvítězil o několik délek.

Zastavil jsem se, nabíraje dechu a přejel jsem očima rychle celou mýtinu. V témž okamžiku celá smečka psů se dala do divokého štěkotu.

„Tamhle je Hal!“ volal Ken veselým hlasem.

Spatřil jsem ztraceného hocha sedícího pohodlně na kládě. Pak jsem spatřil také mladého psa. Byl zcela bez sebe, štěkal, skákal a jeho nos se neustále obracel do výše. Sledoval jsem směr, který mi takto naznačoval a pohleděl jsem do výše a spatřil jsem na nízkém, suchém smrku vrčícího kugara.

XI. Hiram volá na Kena.

Celý divoký sbor psů se mísil s našimi jásavými výkřiky. Princ se postavil na zadní nohy a předními tlapami bil do vzduchu ve své chtivosti dostati se na pumu. Starý válečný pes Mux-Mux ztratil jako obyčejně rozum.

Když jsme se trochu uklidnili, řekl Hiram: „Je to zase dvouletý kugar, ale úplně dorostlý. Hoši, je na nejlepším stromě, abychom ho dostali lasem. Teď se rozejděte a obklopte ho a čiňte pokud možno největší hluk."

Když se Hiram vyšvihl na první krátkou smrkovou větev, skočil kugar, který byl asi patnáct stop výše, na větev jinou a ta, kterou opustil, praskla, zakývala se a zlomila se. Spadla přímo Hiramovi na hlavu tupým koncem tak, že ho srazila se stromu. Na štěstí dopadl na nohy, neboť jinak by si byl dojista zlomil některou kost. Zdálo se, že je omráčen a potácel se tak, že ho Jim chytil. Z rány na hlavě mu tekla krev.

Touto náhlou událostí jsme okamžitě vystřízlivěli. Při bližším ohledání jsme nalezli dlouhou nepravidelnou ránu na Hiramově hlavě. Omyli jsme ji vodou z mé polní láhve a sněhem, který Jim přinesl z blízké úžlabiny, takže konečně jsme zastavili krvácení. Chtěl jsem, aby Hiram se vrátil do ležení, aby jeho rána mohla býti řádně zavázána, ale on zase chtěl, aby byla zavázána pouze šátkem.

„Myslím, že to mnoho neznamená," řekl Hiram. „Ale mám trochu závrať a bude lépe, když nahoru již nepolezu... Avšak, mladíku, teď bych chtěl, abyste mě vystřídal."

Tato poslední poznámka platila Kenovi.

„Co chcete — co chcete?" koktal Ken.

„Chci, abyste vyšplhal nahoru a hodil smyčku provazu kugarovi přes hlavu. Ostatní učiníme my."

Kenův obličej nejprve zrudl a pak zbledl. Vyrazil ze sebe jakýsi prudký vzdech a zároveň sebou divoce trhl. Díval se vyjeveně na starého lovce a trvalo to chvíli než nabyl zase své přirozené barvy.

„Vy chcete — abych jej chytil lasem?"

„Zajisté. Jste hbitý a křepký a když vám povím, co máte činit, může to býti vykonáno lépe než kdybych šplhal za ním sám. Nebojte se, Kene. Když by zvíře bylo nahoře nějak nepokojné, budu vás včas varovati."

Bez dalšího slova chopil se Ken lasa a počal šplhati na smrk. Hal Ward stál jako zkamenělý. Jenom jeho oči se zdály živé a byly opravdu podivuhodné. Poznával jsem, co tato situace znamená pro chlapce. Nevěřil Kenově vypravování, že starý lovec chytal lasem dravce a teď Ken sám měl takový zázrak provésti!

„Ne tak rychle, mladíku," volal Hiram. „Nesmíte se ukvapit. Nelze tak snadno říci, co zvíře v příštím okamžiku učiní a v tom je právě nebezpečí."

Kugar změnil svoje postavení, vrčel, prskal, zatínal drápy do větví a hleděl, aby mezi ním a Kenem byl kmen stromu, za který se schovával.

„Počkejte — je příliš blízko kmene," řekl Hiram. „Budete ho musit vyhnat na některou větev. Nejlépe by bylo, kdybyste se mohl dostat trochu nad něj, Kene. Pokuste se vyplašit ho. Ulomte některou větev a hoďte ji po něm."

Ken byl osmnáct stop pod kugarem, ale na opačné straně stromu. Potom ulomil jednu větev a tloukl jí do stromu a pak ji hodil po zvířeti a zasáhl je přímo do boku. Puma počala prskati, vrčeti a syčeti.

„Tak je to dobře," vykřikl Hiram. „Ať si myslí, že ji chcete zabít. A teď lezte dále, rychle! Neváhejte! Zvíře ustoupí tamhle na tu silnou větev."

Pro Kenovu odvahu musila to býti dojista velká zkouška, aby uposlechl starého lovce. Domnívám se, že by bývalo omluvitelno, kdyby byl Ken neuposlechl. Ale šplhal dále a kugar ustupoval pomalu na větev.

„Kene, vypadá to jako byste byl na onom stromě více doma než to zvíře," volal Jim.

A tak to opravdu vypadalo, neboť Kenovy pohyby byly rychlé a jisté a jeho pružné, silné tělo zdálo se klouzati do výše mezi větvemi bez námahy, kdežto puma byla nemotorná a pomalá a projevovala zřejmě strach, aby nespadla.

„Tak, Kene, to postačí," volal Hiram, když Ken vyšplhal na jedno místo trochu nad kugara. „Teď je to správné. Připravte si na lasu kličku, ne příliš velkou. A hleďte ji vrhnout... Ještě jednou, mladíku, a jednejte rozvážně. Jste nervosní. Nic se vám nestane, poněvadž kdyby zvíře učinilo pohyb směrem k vám, můžete vylézt dále. Nahoru vás sledovat nebude... Tak!... Teď jste ho chytil. Hola!"

Všichni jsme křičeli a já jsem si myslil, že Jim Williams se postaví na hlavu! Projevoval nehoráznou radost nad úspěchy hochů.

„Přitáhněte kličku pevně... Táhněte jen volně, poněvadž kouše do provazu a kdybyste přílišně trhl, tu by-

ste — tak! Sám bych to neučinil lépe. Teď pojďte dolů... Ne, neslézejte — sklouzněte po provaze."

Ken nepromluvil ani slova od chvíle kdy vylezl na smrk, ale teď obrátil svůj napjatý bledý obličej dolů k nám a vypadal, jako by byl dobře neslyšel.

„Sklouzněte dolů po provazu," volal Hiram. „On vydrží."

Po těch slovech zatáhl Ken mocně za laso a kugar se vzepřel. Potom Ken slezl s větve a sklouzl dolů po lase ručkováním, zatím kdy kugar držel jeho váhu se zjevnou snadností. Ken těžce oddychoval a jeho obličej měl výraz člověka, který při mocném rozechvění provedl čin, jehož skutečnost dovedl sotva oceniti.

„Připravte si kličku," volal Hiram na Jima.

Pustil jsem svoje laso, abych jim pomáhal stáhnouti zvíře se stromu. Větve se ulamovaly a padaly hustě dolů a pak puma, vrčíc, prskajíc a syčíc, blížila se k zemi. Málem nám vytrhla provaz z rukou, ale přece se nám podařilo stáhnouti ji na nejdolejší větev a pak ji Hiram spoutal zadní nohy smyčkou lasa rychle jako bleskem.

„Připevněte svůj provaz!" volal na nás. „Tak — dobře je to! A teď ji spusťte na zem — zvolna!"

Jakmile se kugar dotekl půdy, uvolnili jsme laso, které se vymrštilo a sklouzlo dolů přes větve. Kugar se proměnil ve žlutavou, rychle se pohybující kouli. Jim byl první, který laso zachytil a zadržel válejícího se kugara. Hiram skočil k němu, aby mu pomohl a oba pak natáhli odporující zvíře, kdežto já jsem si připravil novou kličku. Při druhém vrhu jsem zachytil jednu přední tlapu.

„Táhněte stejnoměrně! Natáhněte ho!" volal Hiram. Chopil se silného kusu dřeva a přisunul je ke zvířeti. Kugar je chytil do tlamy a kousal, až třísky lítaly. Hiram stáhl hlavu pumy na zad k zemi a klekl si jedním silným kolenem na poleno, do něhož se puma zakousla.

„Obojek! Obojek! Rychle!" volal.

Hodil jsem mu řetěz i obojek a on oboje v okamžiku navlékl kugarovi na krk.

„Tak, teď ho máme!" pravil. „Do ležení jest jen kousek cesty — můžeme ho tam zatáhnout a sice bez náhubku."

Když se zvedl, vymrštil se kugar a rozehnav se k němu, zaťal mu tesáky do nohy. Hiram zařval. Jim a já jsme vykřikli. Ken, který byl sice poděšen, dal se uchvátiti myšlenkou, aby dostal fotografii tohoto výjevu a počal zápoliti s uzávěrkou svého fotoaparátu.

„Chopte se provazu! Odtrhněte ho!" vřeštěl Hiram.

Přiběhl jsem a chopil jsem se provazu oběma rukama a táhl jsem ze všech sil. Také Jim se opíral celou svou vahou o laso. Oběma se nám podařilo odtrhnouti dravce od Hirama, ale urval mu koženou kamaši. Pak jsem pustil řetěz a uskočil jsem.

„Tak! Tak!" vybuchl Hiram na Kena. „Myslíte více na fotografii než záchranu mého života?"

Když pronesl tento protest, který byl zcela rozumný, odvázal laso, které Jim přivázal k malému stromu předtím.

Potom my tři muži jsme utvořili trojúhelník, kolem velmi živého středu, který představovala puma a dali jsme se lesem na pochod, jenž, pokud se týká rozmanitých výkonů a hluku, převýšil vše, co jsem až dosud zažil.

Bylo to něco tak vzácného, že se přiblížil i Navaja ze svého úkrytu a zapomenuv úplně na svoji úctu a strach, počal prováděti nějaký tanec duchů nebo tanec válečný, nebo vůbec jakýsi indiánský tanec okolo nás.

Byly okamžiky, kdy puma strhla Jima a mne na zem a Hiram se potácel a byly jiné, kdy běžel na svých svázaných nohách a hnal dva před sebou a třetího zas táhl za sebou. A byly zase jiné chvíle, kdy se k některému z nás přiblížil tak, že téměř se mohl zakousnouti do těla.

Chytili jsme divocha. Neodvážili jsme se ho pustiti a ačkoliv to Hiram přikázal, nikdo nepřipevnil svého provazu ke stromu. Nebylo k tomu kdy. Tři čtvrtiny celé té

doby byl kugar ve vzduchu a čtvrtou čtvrtinu byl neviditelný v oblaku prachu. Každé laso bylo třicet stop dlouhé, ale i tak jsme se sotva mohli udržeti z jeho dosahu.

Potom nadešlo vyvrcholení, jak se vždycky stává při honbě na pumy — totiž neočekávaně a rychlostí blesku. Blížili jsme se ke dnu druhé úžlabiny, byli jsme správně rozestoupeni, lasa byla napjata a vzájemně jsme se pozorovali. Klopýtl jsem a puma vyskočila. Váha zvířete i moje strhla Jima k zemi, takže klouzal a byl vlečen a jeho provaz se uvolnil. Skok zvířete způsobil, že se přiblížilo k Hiramovi. Když se napřímil, máchl po něm kugar svojí velikou tlapou právě v okamžiku, kdy Jim vynaložil celou svou sílu a váhu těla, aby lasem trhl.

Tlapa pumy utrhla Hiramovi zadní část spodků a on pak padl na záda, stržen zoufalým trhnutím Jimovým. Ale Hiram vyskočil s křepkostí arabského akrobata a jeho zrudlý obličej, který se křečovitě svíral, jakož i jeho pohybující se rty, dokazovaly, jak je mu naprosto nemožno projeviti vztek, který pociťoval. Pocítil jsem píchání v boku, které mne nemálo bolelo, ale přes to jsem se nemohl udržeti smíchu.

Avšak pro Hirama nebyla situace nikterak směšnou. Volal na nás a hřímal.

Po celou tu dobu jsme však prchali před kugarem, a tak jsme se dostali, dříve, než jsme si to uvědomili, do ležení. Naši připoutaní kugarové počali skákati jako šílení. Byli poplašeni povykem a koně se strachem plašili.

„Ou!“ zaječel Hiram, ale nevěděli jsme, zdali to platilo nám nebo pumám. Navvy však myslil, že to platí kugarovi.

„Ou!“ opakoval Indián. „Nevím, proč křičet ou! Vůbec nerozumí tomu ou!“ dodával. A to dokazovalo, že Navaja měl pro věc nejen pochopení, nýbrž, že má i humor.

Brzy byl náš nový zajatec šťastně připoután a vrčel v souhlasu s ostatními. Já jsem se vrátil, abych odvázal psy, ale shledal jsem, že jsou mrzutí a ve špatné náladě,

poněvadž s nimi bylo tak neobřadně zacházeno — za štěkotu vyčichali nového kugara v ležení, ale když viděli, že je na řetěze, vrátili se s nechutí.

Hiram se záhy vzpamatoval ze svého hněvu a smál se dlouho a hlasitě tomu, co považoval za nejnestoudnější kousek, který mu kdy vyvedl některý kugar.

Když jsme pak seděli ve stínu a odpočívali spokojeni se svými výsledky, počali Hiram, Jim a Ken vypalovati svoje otázky na Hala. Hoch, jako obyčejně, nebyl nakloněn k řeči. Avšak obdiv starého lovce a svůdné otázky Jima Williamse byly pro Hala příliš mocné. Jeho vyprávění, jak se dostala puma do stanu dobytkářů, srovnávalo se přesně s tím, jak to vysvětloval Hiram.

„Ano, myslil jsem si to," pravil Hiram. „Ale hochu, jak jsi vůbec dostal kugara do stanu těch Mormonů? Tomu nerozumím."

Hal vypadal překvapeně.

„Vždyť jsem nedal kugara do stanu. A on také do stanu nevlezl. Když jsem přivázal laso ke stanovému kolu, probudil se Tom a počal se hrbit. Učinil výpad nazad ke stanovému otvoru a počal řvát a prskat. Domnívám se, že v téže chvíli se probudil Sells a dal se do křiku. Odlezl jsem a skryl jsem se za strom. Pak jsem pozoroval. Zdálo se mi, jako by se dobytkáři probudili a běhali sem a tam se stanem nad nimi. Panečku, ti křičeli! Ale vím docela určitě, že puma nebyla vůbec ve stanu."

„A jak tedy se stalo, že ten dobytkář byl celý poškrabaný?" ptal jsem se.

Zdálo se mi, že to poškrábání bylo trochu nepodobné drásání kugara," poznamenal Hiram. „Ten člověk se poškrábal sám, jak se ve stanu potmě potácel."

„Je tedy jisto, že celý příběh, jak nám jej Sells líčil, byl vymyšlenou bajkou. Vždyť mluvil tak, jako by byl stan plný kugarů," řekl Jim.

„Myslím také, že Sells lhal, ale věřil tomu, co říkal. Bezpochyby, že se probudil, a když viděl kugara v otvoru

stanu, byl tak poděšen, že si vše ostatní přimyslil. A ovšem, jeho ječení bylo takové, že poděsilo ostatní dobytkáře až k nervovému záchvatu. Vždyť jsem byl sám poplašen."

Zasmáli jsme se důkladně na útraty Sellse a jeho druhů a byli jsme přesvědčeni, že draze zaplatili za svoji vyzvědačskou návštěvu.

„Nu, a co jsi učinil *pak?*" pokračoval Hiram.

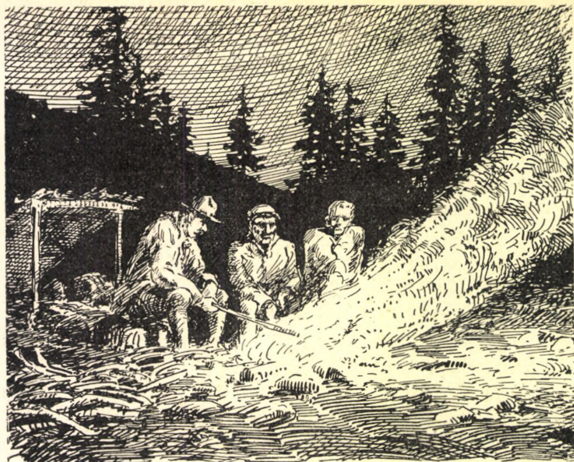
„Odvázal jsem jednoho psa, prvního, ke kterému jsem přišel," odpověděl Hal. „Chtěl jsem se vzdálit do lesů, poněvadž jsem si myslil, že dobytkáři vědí, co jsem jim provedl. A chtěl jsem mít společnost. Proto jsem si vzal psa. Chvíli jsem seděl a bděl a pak jsem usnul. Když jsem se probudil, počalo se již v lesích šeřit. Denní světlo se blížilo. Mladý pes mě opustil a záhy jsem ho slyšel štěkat kus cesty v lese. Šel jsem za ním a když jsem ho nalezl, viděl jsem, že zahnal kugara na strom. To je vše."

„Ach, to je vše, tak?" tázal se Ken se zvláštním pohledem na svého bratra. „Nu, doufám, že to na nějakou dobu postačí, a že dáš pokoj."

„Hochu, nemám k tomu teď srdce, abych tě káral," pravil Hiram vážně. „Ale byl jsi naprosto nedbalý sebe a také citů ostatních."

„Dojista, hochu. Byl jsi přímo nezbedný," dodával Jim. „Ten vtip s tím kugarem, který náhodou tak dobře dopadl, jest nesmírně k smíchu. Dojista. Ale možná, že to šťastně skončilo jen náhodou. Po druhé již něco takového neprováděj."

Připojil jsem svoji radu k napomenutí ostatních, ale pozoroval jsem, že Hal, ačkoliv se zdál býti zaražený a ztichlý, nespěchal, aby slíbil v budoucnosti dobré chování.

XII. Navvyho porážka.

Téže noci jsme seděli okolo táborového ohně a Hiram bafal ze své dýmky způsobem, který se zdál oznamovati příznivou chvíli a dobrou jeho náladu, že by mohl vyprávěti příběh, který hochům již dlouho sliboval.

Byla neobvykle chladná noc, tak chladná, že jsme se všichni tísnili k ohni, kromě Hala. Zdržoval se neustále ve stínu. Byl bych si toho sotva nějak zvláště povšiml, kdyby se byl nepřičiňoval ze všech sil, aby přivábil pozornost k nějaké skutečné nebo předstírané práci. Dospěl jsem k tomu, že jsem musil pozorovati Hala se značnou pochybností a zdálo se mi jistější bdíti nad ním z dálky.

Navvy seděl přímo u ohně, netečně jako obyčejně a svoje lesklé černé oči upíral do žhavých oharků dřeva. Co chvíli učinil nějaký tah ze své cigarety.

Ken seděl trochu za Indiánem, na místě, kde nebylo právě největší horko a chvílemi se zvedal, aby pohnul nebo

obrátil kusy oharků nad zemčaty, které pekl.

„Je to opravdu krásné sedět okolo táborového ohně," poznamenal Jim, napřahuje ruce a natahuje je k výhni.

„Cítím sníh ve vzduchu," řekl Hiram, „připomíná mi to — —"

V té chvíli pohnul zase Ken žhavými oharky. Náhle jako zážeh blesku vybuchl táborový oheň do výše v oslňující záři. Vyšlehl obrovským světlem a explodoval s ranou a proměnil se v milion jisker. Kusy hořícího dříví létaly všemi směry. Byli jsme pokryti žhavými uhlíky a horkým popelem a lijákem jisker. Slyšel jsem vykřiknouti Indiána a Ken vykřikl ještě hlasitěji. Potom nastala úplná tma.

Všichni jsme běhali kolem poděšeni a téměř beze smyslu a snažili jsme se utlouci plameny na svých hořících šatech. Byla to chvíle velmi pohnutá. Když se rozčilení trochu uklidnilo, slyšel jsem hněvivý hlas Jima. Hiram byl tak ohromen, že se ani nemohl zlobiti.

„Ať mne vezme ďas!" zvolal. „Co to u ďábla jen bylo? Mladíku, pekl jste to brambory anebo dynamitovou patronu?"

„Panečku!" prohlásil Ken ztěžka oddychuje. „Dostal jsem to! Nemám ani potuchy, co se stalo. Udělejte světlo. Jsem upálen za živa."

Ihned potom, jakmile Hiram přinesl kus hořícího polena na vzdálenost několika metrů od nebezpečného táborového ohně, poznali jsme, že Ken byl dosti vážně popálen. Jeho obličej byl černý od dřevěného uhlí. Bylo třeba několika minut než jsme uhasili hořící otvory v jeho košili a spodcích. Jeho ruce se třásly a když jsme mu umyli obličej, viděli jsme, že je bledý. Byl nesmírně poděšen, ale na štěstí unikl vážnějšímu zranění.

Chvíli jsme mluvili všichni najednou, takže jsem sotva mohl zachytiti slova. Indián přišel opatrně ze tmy a to jsme ho spatřili po prvé od výbuchu. Zapomněli jsme na něj úplně. Seděl také blízko ohně, ale ačkoliv byl, jak

se zdá, ještě více poděšen než Ken, nebyl tak příliš popálen.

„Hej, Hale, kde jsi?" volal Ken.

„Zde," ozvala se odpověď od hranice dříví.

„Jsi zdráv?"

„Zajisté. Nic se mne nedotklo," odpověděl Hal.

„Ale sázím se, že jsi se ulekl."

„Bylo by třeba něco více nežli prasknutí polena, abych se poděsil."

Ken mlčel. Všichni jsme utichli a přemýšleli jsme o tom, jak Hal chladně vysvětlil onen výbuch.

„Ano — bylo by třeba více!" zvolal konečně Ken a zvláštní tón jeho hlasu naznačoval, že myslí na něco velmi významného.

Hiram zamručel tiše a hluboce. Jim se otřásal tichým smíchem. Indián zíral s jednoho na druhého, jako by nevěděl, jako má chápati takovou společnost. Neustále si ohmatával košili a tato jeho činnost mě vedla k objevu, že jeho košile je mokrá. Byla nejen mokrá, nýbrž také horká.

„Hirame, Indiánova košile je mokrá a také velmi horká," řekl jsem. „Neměl jste na ohni hrnec s vodou? Mohl se překotit a způsobiti výbuch."

Bylo jasno, že Hiram nedůvěřoval své paměti a šel se podívati na svoji zásobu hrnců a rendlíků, z čehož jsem soudil, že je v duši velmi rozrušen.

„Možná — možná," řekl hrabaje se mezi nimi. „Ďas to vezmi! — Ne! Jsou zde všechny a žádný není mokrý."

„Jime, nečicháte prach?" tázal jsem se.

„Nikoliv. Musilo to opravdu býti prasknutí polena," odpověděl Jim.

„Byl to výbuch páry, člověče," odvětil jsem. „Někdo vložil do ohně zaletovanou krabici se zavařeným ovocem, anebo zahrabal do popele nádobu s vodou."

Potom jsme již dále o tom nemluvili, ale později, když Hal a Jim uvazovali psy, pronesl Ken s důrazem:

„Byl to zase jeden kousek toho chlapce! Ať to bylo cokoliv, dostal jsem to já. V celém svém životě jsem se nikdy tak nepolekal. Hirame, nevíte něco, čím bychom Hala poplašili? Mělo by to býti vykonáno."

„Dobrá, hochu, budu o tom přemýšlet."

„Něco Halovi proveďme a dejme mu dávku jeho vlastní mediciny. Hirame, divím se velice, že dosud neprovedl nic vám a Dickovi. Ale ještě to učiní."

„Dobrá, hochu, počítám, že v Leslieovi a ve mně naleznete společníky v každém rozumném kousku, který tomu hochu provedeme."

„Bude to velkolepé..., ale co on potom provede nám, až to zví, to bude stát za to."

Tou dobou zdál se býti Ken posedlý svojí myšlenkou, ale neustále jevil jakousi zvláštní, poloviční váhavost, jako by pamatoval, že Hal dovede znamenitě opláceti.

„Ale jak?" tázal se. „Mohli bychom přilákati Jima do našeho plánu?"

„Ponechte to mně, Kene," řekl jsem. „Jim se připojí ke každému žertu. Teď navedeme Jima, aby nevzal Hala k sobě pod pokrývky a všichni se umluvíme, že pod tou nebo onou záminkou ho nevezmeme k sobě. Potom přirozeně přilne Indián k Halovi a něco již nalezneme, jak bychom hocha poplašili."

Následujícího jitra jsem si vyhledal příznivou příležitost a přiblíživ se k Jimovi, řekl jsem mu svůj návrh a velmi snadno jsem ho získal. V tomto směru měl jakousi slabost.

Toho dne jsme byli na lovu a při večeři Jim zavzdychal a jevil takovou námahu když se chtěl posaditi, jako by jeho noha byla na třísky.

„Co se vám stalo?" tázal se Hiram s neobyčejným soucitem.

„Ach, moje noha."

„Nuže?"

„Vždyť jsem vám to řekl. Je to místo, kam mě Hal každé noci ze spaní kope.“

„Jak?“ koktal Hal. Jeho oči se široce otevřely.

„Hochu, lituji, že musím ublížiti tvým citům,“ odpověděl Jim vlídně. „Ale jistě jsem to snášel jak jsem nejdéle mohl. Náležíš k lidem, kteří jsou strašeni těžkými sny. A když něco takového na tebe přijde, pak kopeš. Neviděl jsem nikdy divokého koně, který by se ti vyrovnal. Je to zcela totéž jak ležíš, ať na zádech nebo na boku nebo na břiše — kopeš stejně a vždycky na totéž místo. Jednou mě shodil kůň a já jsem si poranil tu nohu. A právě do toho místa mě vždycky kopeš.“

Hal vypadal, jako by mu bylo do pláče. Zdálo se opravdu, že se za sebe stydí.

„Ach, Jime, vím, že mám divoké sny a že ve spaní sebou házím. Proč — proč — mě také nekopnete? Proč mne nevykopnete z lůžka?“

„Ale hochu, nesmíš se proto mrzet. Nechci tě kárat. Vím dobře, že jsme prožili s těmi kugary již velmi mnoho a že nám z nich bylo často tak horko, aby každý z nás mohl mít divoké sny.“

„Již vás nebudu takovým způsobem obtěžovat,“ pravil Hal vážně. „Budu spát někde jinde... Hirame, směl bych být ve vašem stanu — Ulehnout tam daleko od vás?“

„Hochu, přál bych si, abys mne o to nebyl požádal,“ odpověděl Hiram se zjevným zármutkem. „Musím to totiž odmítnout. Již stárnu, Hale, a musím mít odpočinek. Ty bys mne probouzel.“

Hrdost a pokoření zdrželo Hala, že dále neprosil. Dojedl svoji večeři bez dalšího slova. Potom se chopil sekery a poraziv několik malých smrčků počal si stavěti budku. Navvy se o to velice zajímal a nakonec mu nabídl svoji pomoc a k naší veliké radosti, když byla budka hotova, ukázal Hal na ni a žádal Indiána, aby ji s ním sdílel.

Následujícího dne jsme byli na dosti namáhavém lovu.

Psi se rozběhli po čerstvých stopách a my jsme se musili také rozděliti. Druh za druhem jsme se vraceli do ležení a bylo opravdu otázkou, kdo je více unaven, zdali lovci nebo psi. Již se stmívalo, když se vrátil Jim na koni.

„Soudruzi, jistě jste propásli moje volání," pravil a hodil na zem kůži z kugara.

„Vezmi to ďas, vy jste musil jednoho zabítil" zvolal Hiram.

„Dojista. Curley a Tan vypátrali tuto pumu a já jsem na vás křičel až jsem ochraptěl. Zvíře se konečně spustilo dolů a poněvadž jsem se bál, aby neusmrtilo psa, musil jsem je střelit. Když jsem stáhl kůži, vydal jsem se na cestu k místu, kde jsem nechal svého koně. Ale je tam příkrá stráň. Dostal jsem se na bok jednoho úskalí a díval jsem se, kudy bych se dostal ven a zdali bych mohl vylézti na nějaké volné místo. Konečně jsem to nalezl, a pokusil jsem se o to. Byly tam malé pukliny a výstupky pro ruce a nohy. Najednou, právě nad sebou, jsem slyšel tiché řvaní. Když jsem se tam podíval, spatřil jsem velikého kugara, většího, než jakého jsme ulovili. Jeho hlava vyčnívala z nějaké dutiny a on mi přímo hrozil, abych nešel dále. Nemohl jsem se pustit ani jednou ani druhou rukou, abych sáhl po svém revolveru, poněvadž bych byl spadl. A tak jsem tedy na něj křičel z plných plic. On na mne prskal a pak vyšel z dutiny nad skalním odvalem, vyšel pyšně jako pán, skočil dolů a pak jsem ho již neviděl. Potom jsem šťastně vylezl, ale kugar zmizel. Ujišťuji vás, že asi na minutu mi nahnal tak strachu, že jsem se zpotil."

Téhož večera pošeptal Hiram Kenovi a Jimovi a mně, abychom zůstali vzhůru, dokud Hal s Indiánem neodejdou spáti. Nemusili jsme dlouho čekati a záhy chrápání Navvyho a Halovo hluboké oddechování nás přesvědčilo, že můžeme bezpečně mluviti o svém plánu.

„Hochu, vy tam vklouznete a vezmete Halovi revolver,"

zašeptal Hiram. „Nebylo by bezpečné pohrávat si s tím hochem, když by měl po ruce zbraně."

Ken se spustil na ruce a kolena a plížil se tiše k boudě. Nevracel se nějakou dobu. Konečně se objevil, nesa Halovy zbraně a pak jsme si všichni volněji oddechli.

„Ten hoch nás opravdu všechny poděsil," poznamenal Jim.

Pak jsme dali hlavy dohromady. Nebylo nic divného u Kena, že chtěl oplatit Halovi stejnou mincí a já jsem byl snad ještě dosti mlád, abych cítil, že to bude žertovné, když mu provedeme nějaký pořádný a zasloužený kousek. Ale zdálo se podivné, když Hiram Bent a Jim Williams zdáli se dychtiví, aby nás překonali. Hiram byl rozčilen a Jim přímo pukal potlačenou veselostí.

„Hleďte, hochu," pravil Hiram ke Kenovi, „již jsem to vymyslil. Vezměte teď toto laso — na obou koncích má smyčku — a otočte jím tamhle okolo toho smrčku a potom oviňte jednu kličku kolem Halovy nohy a druhou okolo nohy Indiána."

„Vy jste plán vymyslil a já jej mám provést," odporoval Ken. „Což by mi nemohl Dick pomoci, Hirame?"

„Já vezmu jeden konec lasa," odpověděl jsem. „Tím bude usnadněno ovinutí středu lasa okolo smrčku. Půjdeme kolem něho oba zároveň. Pojďte."

Smrček, o který běželo, stál asi patnáct stop od Halovy budky a byl úplně na volném místě. Ken a já jsme kolem něho ovinuli laso a pak jsme se plížili po čtyřech velmi kradmo k budce.

„Vy si vezmete Indiána," navrhoval jsem šeptem.

„Dobrá!" zašeptal Ken. „Mnohem raději se pokusím přivázat Navvyho než svého bratra."

Lezli jsme dále jako plži, tak napjatě a tiše, jako by hrozilo vážné a opravdové nebezpečí. Dospěli jsme k budce a tam jsme na okamžik ulehli. Hal se zabalil do své pokrývky, ale Navaja ležel částečně odkryt. Ukázalo se, že jsem si zvolil horší práci, neboť Ken velmi brzy na-

vlékl kličku na odhalenou Indiánovu nohu. Já jsem však musil opatrně zvednouti pokrývku z Hala než jsem mohl na jeho nohu navléci laso.

Hal sice kopal, ale neprobudil se. Pak jsem se vrátil k ostatním spiklencům, u kterých Ken již čekal.

„Co teď?" tázal jsem se.

„Nu, teď přichází řada na mne," šeptal Hiram, „a jestliže teď nezažijeme něco velmi žertovného, pak jsem opravdu starým bláznem."

„Co chcete učinit?" tázal se Ken.

„Hochu, nikdy jsem neviděl spícího Indiána, kterého bych nemohl vyděsit, aby skoro nevyletěl z kůže. Vy jenom naslouchejte a pozorujte."

Pak se Hiram položil na zem a počal se vinouti jako had s pohyby dokonale tichými. Zmizel směrem k budce.

My jsme čekali, držíce se pohromadě a napínajíce oči a naslouchajíce ze všech sil. Ticho bylo neobvyklé, poněvadž nahoře ve stromech lkal jenom slabý vítr.

Náhle se ozval v nočním vzduchu pronikavý, srdcervoucí vzlyk. Nebylo to ani zaječení, ani výkřik, ani řev. Proniklo nás to jako dlouhý, nadlidský skřek, takže jsme byli téměř přimrazeni. Mělo to jakousi slabou podobnost s děsně hlasitým, hrubým hvízdnutím.

Budka vyletěla do výše a rozbila se na kusy a z ní vyskočil Navaja. Jeho hrůzný výkřik přehlušil Hiramovy nadpozemské zvuky. Navvy vyskočil a potom padl jako kuželka. Hal vyskočil také a křiče, běžel opačnou cestou a klesl. Oba vyskočili a chtěli znovu utíkati, ale znovu se překotili. Navvy se zvedl rychle jako myšlenka a počal utíkati. Hal, který učinil totéž, vběhl Indiánovi do náruče. Vtom Hiram ustal se svým pekelným povykem. Ustrašení psi se dali do děsného štěkotu. Vše se stalo tak rychle, že jsem sotva mohl věci sledovati. Indián a Hal se svalili na hromadu.

Náhle Hiram zařval: „Sem, kletý rudokožci, zanech toho!"

Přiběhli jsme a shledali jsme, že Navvy sedí rozkročmo na Halovi a že do něj s velikou rychlostí buší. Bylo to jenom dílem okamžiku, než jsme ubohého Hala zachránili, ale on potom řval tak hlasitě jako Hiram a my jsme zase řičeli smíchem.

Nepomyslili jsme na to, že Indián bude míti v podezření Hala a tím se nám právě náš kousek mnohem více podařil.

„Mnoho-li — je — třeba — abys — byl — postrašen — Hale?" pravil Ken, duse se smíchem.

Hiram dodával k tomu: „Hale, právě jsem si myslil, co by řekl tvůj otec, kdyby tě byl tak viděl."

Hala jsme pak již neviděli až následujícího dne. Poněvadž to měl býti den odpočinku, zvláště pro psy, zůstali jsme ležeti ve stínu. Ale Hiram, který zřídka kdy zahálel, počal dělati z jelení kůže mokasiny pro psy. Více méně jsme trápili Hala různými názory, mnoho-li je třeba, aby byl vyplašen. Ale Hal strpěl naše žerty mlčky a s chladným zevnějškem jako čekající sopka. Abych řekl pravdu, nezdálo se ani, že by se mrzel — Hal takovým chlapcem nebyl — ale přesto byl jeho mozek neustále v činnosti. A my všichni jsme se potají chvěli. Hal nedal najevo, jaké city k nám chová, ale pozoroval Indiána neustále a zamyšleně. Podle toho jsme poznali, že Hal má na mušce Navvyho a čekali jsme s jistým ulehčením a s velkým zájmem, co se dále vyvine.

Při západu slunce jsme byli vyrušeni výkřiky Navaja z lesa. Lámání větví a dupot koňských kopyt předcházel jeho objevení se. Nějakým zvláštním způsobem se mu podařilo hoditi uzdu na Marka a podle způsobu, jak veliký hřebec vrhal svoje obrovské tělo přes klády a skrze houštiny, zdálo se býti zřejmo, že namístě Jima má v úmyslu Indiána zabíti. Když Navaja slyšel Hirama křičeti, otočil Marka směrem k ležení. Kůň uvolnil krok, když se přiblížil k mýtině a chtěl vyhazovati. Ale Indián se udržel. Potom se zdálo, že hřebec upadl do neovladatelného vzte-

ku a pádil přímo přes ležení. Překotil budky pro psy a prchal dolů po svahu.

Ale Navaja, když měl uzdu v rukou, byl úplně doma. Mstil se tak Markovi a byl by se dovedl udržeti v sedle i na divokém mustangovi. Avšak Mark náhle zabočil pod nízkou větev smrku, takže byl Indián smeten.

Když Navvy nevstával, počali jsme se obávati, že je snad těžce zraněn, nebo i zabit a běželi jsme k místu, kde ležel.

S rozpjatýma rukama a s obličejem k zemi a bez pohybu těla nebo jediného svalu vypadal dojista jako mrtvý.

„Je těžce zraněn," pravil Hiram, „možná, že má zlomený vaz. Viděl jsem něco podobného již dříve při takových nehodách."

„Ach ne!" zvolal jsem. Přitom jsem byl tak hluboce pohnut, že jsem nemohl dále mluvit.

Jim, který vždycky říkal, že by si přál, aby byl tento Indián mrtev, měl výraz hlubokého rozechvění.

„Indián jest opravdu mrtev," řekl Hiram.

Zvedli jsme se se skloněných posic a stáli jsme okolo nejisti a hluboce zarmouceni, když v tom se nám značně ulehčilo, poněvadž jsme zaslechli smutný Indiánův povzdech.

„Zde máte svého mrtvého Indiána!" zvolal Jim.

Hiram se sklonil a ohmatával Indiánovy záda a za odměnu slyšel druhý, smutný sten.

„Dostal to do zad," řekl Hiram a poněvadž chtěl zůstati věrný svému vládnoucímu zvyku pomáhati vždycky koňům, lidem, počal Indiána tříti a volal, abychom přinesli mazání.

Hal odběhl, aby je přinesl, kdežto já, jenž jsem se dosud domníval, že je Navvy těžce poraněn, poklekl jsem k němu, vytáhl jsem mu košili do výše, abych obnažil otvor v jeho hnědých zádech.

„Zde to máte," pravil Hal, vraceje se během s lahvicí.

„Nalij trochu," odvětil Hiram. Hal vyňal zátku a nalil mazání na celá Indiánova záda.

„Nemrhej s tím tak," napomínal ho Hiram a počal Navvyho tříti.

Ale pak se stala věc nejvýš neobyčejná. Zdálo se, že nějaká křeč projela Indiánovým tělem a on se zvedl jediným skokem a vyraziv ze sebe divoký, pronikavý výkřik, dal se na útěk. Nikdy jsem neviděl Indiána, ani kohokoliv jiného prchati tak rychle. A přitom jsme slyšeli, jak ze sebe vyráží výkřik za výkřikem.

Byli jsme jako ohromeni a dívali jsme se vzájemně na sebe.

„To je váš mrtvý Indián!" zvolal Jim.

„Ať mě vezme ďas!" pravil Hiram.

„Pohleďte sem," zvolal jsem, zvednuv lahvici. „Hleďte! Necítíte to?"

Jim padl tváří na zem a počal se smíchem otřásati.

„Jakže?" zvolal Hiram. „Terpentýn! Vy blázni! Terpentýn! Hal přinesl nesprávnou láhev!"

XIII. Kaňon a jeho objevitelé.

Ale Hal nepůsobil vždycky nesnáze. Tak jako Ken byl často v náladách rozmyslných a když tomu tak bylo, hledal rád poučení.

„Jak vznikl tento kaňon?“ tázal se.

Chopil jsem se této příležitosti, abych mu to pověděl — ovšem, pokud jsem mohl.

„Nevím, jak by kdokoliv mohl pohlédnouti na tento kaňon, Hale, aby si nepoložil otázky, jak vznikl,“ pravil jsem. „Zdá se mi, že přírodní síly nebyly zde podivuhodnější než kdekoliv jinde. Ale zde jest vidět příliš mnoho z jejich činnosti a to tě právě činí zvědavým.

„Před věky, jak víš, byl povrch země pokryt vodou. Když zemská kora počala chladnout a scvrkat se a praskat, tu se počala první země vynořovat z vody. V této krajině byly prvními body země, které se objevily, Skalisté Hory. Jak povrch země se srážel, tak se vynořovaly tyto hory

nad vodu. Když se zvedly, počaly větrat a písek, prach, kamení a štěrk se valilo dolů do moře a tvořilo na jeho dně vrstvy. To se dělo tisíce a tisíce let.

„Po celou tu dobu se země zvedla z vodstva a konečně se utvořila pevnina. Ale nepodobala se příliš pevninám nynějším. Florida a Jižní státy byly dosud pod vodou. Severně pod touto vysočinou bylo veliké, vnitrozemské moře a když zvedání se půdy pokračovalo, počalo toto moře vytékat a vyhloubilo ve vysočině řeku. Touto řekou jest Colorado.

„V oněch dávných dnech pršelo bezpochyby více a prudčeji a déle, a řeka se svými přítoky měla velikou sílu a tak vzniklo obrovské vymílání. Řeka Colorado si klestila cestu do zátoky Kalifornské. Jak pokračovala doba a s ní zvedání se země, byla řeka hlubší a hlubší a vymílání deštěm, větrem a drobení se mrazem šířilo její koryto, takže se proměnilo v kaňon. Různé vrstvy zvednutých skal měly různé stupně tvrdosti nebo měkkosti.

„Některé skály se snadno rozdrobily a jiné byly trvalejší. Tyto vrstvy se staly usazeninami na dně oceánu, kde byly buď spáleny, anebo slepeny ve skalní sluje. Tam, kde teď sedíme, bylo vymleto patnáct tisíc stop — čili tři míle skalních vrstev se země.

„Potom zvedání pokračovalo, anebo vysočina byla pozvednuta po druhé a rychleji. Zde, kde teď jsme, bylo větší než na jihu. Proto je severní okraj mnohem vyšší. Celá vysočina se naklání k severu. Toto druhé zvednutí dalo řece větší spád k moři a tím zase nabyla větší síly vymílací. Tak se utvořil vnitřní úzký kaňon. Tím vyschlo vnitřní moře. Řeka je teď mnohem menší než byla tehdy. Ale totéž omývání a drobení se skály děje se dále i teď. Nahoře se stejným způsobem drolí a větrá každá skála okraje."

„Jak podivné!" zvolal Hal. „Je snadné chápat to, jak to vykládáte. Pak tedy tyto různě zbarvené skály, žluté, rudé a bílé — jsou vytvořeny z písku a ze štěrku, který

byl kdysi smyt do moře, aby zkameněl a utvořil vrstvy — sluje — jak jste to nazval — a ty pak byly zvednuty, aby byly znovu omyty. Tají se mi nad tím dech!"

„Ano a podle těchto vrstev můžeme určit, kdy se po prvé objevil v moři život. Neboť v těchto skalách nalézáme lastury a kosti nižších zvířecích řádů."

„Ale, kdo tento kaňon objevil?" tázal se Hal. „Jestliže ten člověk jel přímo od cedrů k okraji a nebyl na nic připraven, vsadil bych se, že se dostal přímo k místu, kde je možné snadné zřícení!"

„To ti poví Ken lépe než já," odpověděl jsem.

„Stojí to za to, vědět to, Hale," řekl Ken. „Pohleď, kde a kým byli první běloši v Americe?"

„Byla to osada Jamestown, která vznikla roku 1607 ve Virginii," odpověděl Hal vítězně, „a pak osada Plymouth, která vznikla roku 1620."

Ken se zasmál.

„Ano," pravil Hal dosti zmateně, „známe ovšem různé pověsti o Seveřanech, kteří za starých dob přicházeli neustále z Newfoundlandu k Long Islandu. Ale jest jisto, že se nikdy nepozvedli až k osadníkům."

„Ne, nebudeme počítat se Skandinávci a Nory," pravil Ken. „Ale vzpomeň si, Hale, jenom na tohle. Velký Kaňon, který je zde nedaleko v této pustině, byl objeven roku 1540, tedy šedesátsedm let před tím, než přistáli osadníci, kteří založili Jamestown, a osmdesát let před tím, než spustila kotvy loď Mayflower v Plymouthu."

Hal si zahvízdl.

„Tím se ovšem stává plymouthská skála mladou," pravil. „A kdo nalezl kaňon?"

„Byl objeven jedním Španělem. Jmenoval se Don Lopez de Cardenas. Byl to důstojník slavného španělského objevitele Coronada, který ho poslal ze svého tábora blíže tak zvaných Sedmi Měst cibolských, která se obvykle ztotožňují s Pueblos of Zuňi. Pueblo značí, jak víš, španělsky město, Pueblos jest množné číslo a jméno tedy

označuje „Města Zuňiů". Cardenes přišel s hrstkou mužů do severní Arizony a konečně dospěl k propasti, jež teď sluje Velkým Kaňonem. Musil projíti jižním cípem coloradské vysočiny a prošel lesy Coconia."

„Tomu nerozumím," prohlásil Hal. „To byli tedy španělští bojovníci v helmicích a krunýřích jako muži, kteří přišli s Cortezem do Mexika a s Pizarrem do Jižní Ameriky. Co je přivedlo do místa tak odlehlého, jako je toto?"

„Je to celý román," odpověděl Ken vážně, „ale je pravdivý a datuje se až ke hledání cesty k pokladům Dalekého Východu, což také vedlo Kolumba k objevení Kočičího ostrova, či lépe ostrova San Salvador v Západní Indii a pak ke španělské okupaci Kuby a k výpravám za zlatem na našem Jihu, které vedl De Soto a v Jižní Americe Pizarro."

„Nevidím v tom žádného spojení," zamručel Hal.

„Uvidíš to ve chvilce. Hleď, když Španělové se na začátku šestnáctého století usadili na Kubě, hledali stále dvě věci — předně zlato a pak vodní cestu do Země Kytajské nebo Číny a na Ostrovy Koření v dalekém Východě. Roku 1528 potkalo jednu španělskou výpravu, vedenou Narvaezem, na Floridě neštěstí. Několik lidí, kteří to přežili, razilo si cestu přes Mexickou zátoku a konečně čtyři z nich, kteří jediní zbyli, upadli do zajetí Indiánů, poněkud na západ od ústí řeky Mississippi. Několik let zůstali v indiánském zajetí, ve východním Texasu a v západní Louisianě. Vykonali mnoho dlouhých cest a jejich vůdce, Alvar Nuňez Cabeza de Vaca, získal si u Indiánů jakési obliby, poněvadž hrál úlohu lékaře. Konečně se jim však podařilo uprchnouti. Cestovali přes Texas a severní Mexiko a roku 1536 se jim podařilo dostati se k severní přední pevnůstce Španělů v Mexiku a sice u Culiacanu v Sinaloa."

„To musilo býti po prvé, kdy běloch přešel tuto pevninu," přerušil ho Hal.

„Ano, Alvar Nuňez Cabeza de Vaca byl první, jenž

přešel tuto pevninu. Byl prvým bělochem, který spatřil buvola a kromě jiných věcí přinesl zprávy o překrásných městech, plných bohatství, o nichž mu pověděli Indiáni. Podobné pověsti slyšeli Španělové již dříve. Za tři roky potom se vydal jeden kněz, frater Marcos de Niza na sever, vzav s sebou jednoho z průvodců Alvara Nuňeza Cabezy de Vaca, aby vyhledal Sedm Měst Ciboly. Bezpochyby nalezl Pueblos Zuňiů, ale přinesl s sebou pověsti nadsazené. Takové pověsti, zvláště jedna, jež se týkala Quiviry, indiánského města pokladů, nadchla Mendozu, mexického místokrále, aby organisoval badatelskou výpravu, jejímž velitelem byl Coronado, guvernér Nové Galicie. Roku 1540 se vydal na sever s více než třemi sty vojáky a s více než tisícem indiánských spojenců a indiánskými a černými sluhy. Dobyl Zuňi, ale nenalezl zlata. Přezimoval tam a vysílal výpravy pátrající a jedna z nich, abych se vrátil tam, odkud jsem vyšel, nalezla Veliký Kaňon."

„Sestoupili Španělové do Velikého Kaňonu?" tázal se Hal.

„Pokusili se o to. Někteří z mužstva Cardenasova sestoupili dosti hluboko s indiánskými vůdci. Řekli pak, že některé skály, které shora zdály se míti výšku člověka, byly ve skutečnosti, když k nim přišli vyšší, než veliká věž v Seville. Ale na dno kaňonu se nemohli dostati. Odhadovali šířku kaňonu nahoře na tři nebo čtyři míle."

„Avšak," pravil Hal, „nedostali se Španělové až k samé řece?"

„Řekl bych, že ano," odpověděl Ken. „Poslyšte. Jest dokázáno, že roku 1539 připluly některé lodi, jimž velel Don Francisco de Ulloa až do ústí řeky. Když se následujícího roku vydal znovu na cestu Coronado, vyslal místokrál nové loďstvo pod velením Dona Fernanda de Alarcona. Toto loďstvo mělo se ubírati podél mexického pobřeží a poněvadž neznali zeměpisu těchto oblastí, domnívali se, že Coronado a Alarcon nebudou od sebe příliš vzdáleni

a že budou moci udržovati spolu styky. Alarcon nejen že dospěl k ústí řeky Colorado, nýbrž vyplul do řeky ve člunech na vzdálenost osmdesáti pěti mil a nazval ji Rio de Buena Guia. Také Melchior Diaz, který vedl jednu badatelskou výpravu, jež byla vyslaná Coronadem, přešel Arizonu k Zálivu kalifornskému a dostal se přes řeku Colorado."

„Kde jste to vše zvěděl?" tázal se náhle Dick a když pak Ken zvedl malou knihu, dodal: „Ach, vy jste pouze předčítal! Ale moje dějepisné knihy nic o tom nemluví. Jaká je to kniha?"

„Je to," pravil Ken, „‚Vypravování nebo Deník' Castañedův. Tento Castañeda byl vzdělaným vojínem Coronadovým, který hrál úlohu dějepisce celé výpravy a sice proto, aby mohla být podána podrobná zpráva mexickému místokráli a také španělskému vladaři. Pan G. P. Winship tuto knihu přeložil a napsal k ní vysvětlivky a jiní učenci, jako Bandelier, pomohli, aby španělské badání bylo uvedeno v širší známost. Cabeza de Vaca napsal podrobné vylíčení svých cest, tak jako mnozí jiní dobrodružní Španělové."

„A co se stalo s Coronadem nakonec?" tázal se Hal.

„Jeho výprava se ubírala na východ od Zuñi, vstoupila do Kansasu a bezpochyby přišla až do severovýchodní části tohoto státu."

„A jak to bylo se zlatou Quivirou?" otázal se Hal znovu.

„Jedinou Quivirou, kterou nalezli, byla malá, bídná vesnice v Kansasu, která náležela bezpochyby Indiánům kmene Wičita. Ale zde došlo k jedné věci dramatické. Zatím kdy byl Coronado v Kansasu, se svou pěknou družinou, ubohý de Soto, který si namáhavě razil cestu z Floridy k Mississippi, překročil jmenovanou řeku a zůstal vzdálen od Coronada jenom několik dní cesty — alespoň pro indiánského běžce — ba, vypravuje se, že Coronado zaslechl o nějakých běloších, kteří se zdržují v srdci

této podivné země a poslal posla, aby je vyhledal, ale nepodařilo se to. A zde je věc, která mne plní úžasem. V oněch dávných dobách, v létě, roku 1541, přešly dvě španělské výpravy, z nichž jedna vyšla z Floridy a druhá z Mexika, skutečně tuto pevninu v celé šířce a málem se setkaly ve východním Kansasu. Stále slyšíme o prvních anglických Puritánech, kteří r. 1620 založili osadu New Plymouth a Massachusetts a o těch, kteří založili Jamestown, ale představ si, Španěly, kteří dvakrát přešli naši pevninu skoro o sto let dříve než bylo založeno Jamestown."

„Je to velkolepé!" zvolal Hal. „Doufám, že Coronado obdržel nějakou odměnu."

„Ne mnoho," pravil Ken. „Nejdříve spadl s koně a vážně se zranil. Za druhé nenalezl zlata. A to bylo důležitou věcí. A tak se dostal do města Mexika, velmi smutný a velmi unavený, naprosto vyčerpaný a se studem, — to bylo roku 1542."

„A nedošel žádné slávy za své objevy?"

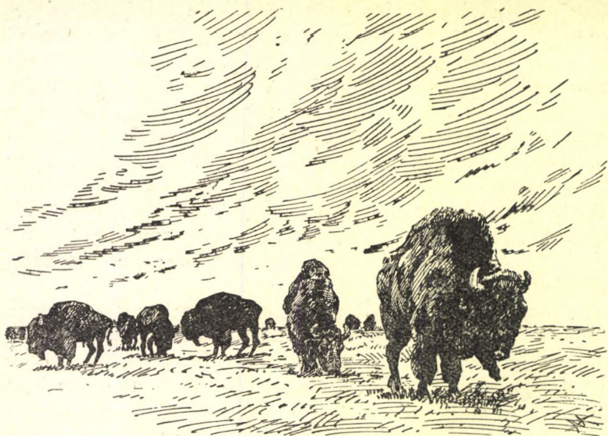
„Ani trochu. A přece jen objevil pro Evropany ohromné území, rozkládající se od ústí řeky Colorado k Velkému Kaňonu a táhnoucí se na východ téměř až k Mississippi a na sever až k Nebrasce."

„Co se s ním stalo?"

„Byl místokrálem přijat tak chladně," odpověděl Ken, že se vzdal místa guvernéra Nové Galicie a uchýlil se na svůj statek ve Španělsku, kde pak zemřel."

„Je to podivuhodný příběh," pravil Hal.

„Nic lepšího neznáme, pokud se týká badání v naší zemi," souhlasil Ken. „Avšak, Hale, teď jsem již unaven mluvením a lépe bude, když začneme s něčím jiným."

XIV. Příběh Hirama Benta.

Nikdo nevěděl, jak je stár Hiram Bent a bezpochyby on sám to nevěděl také. Za svého života velmi dobrodružného na Západě viděl mnoho bojů s Indiány a lovů buvolů, což bylo ovšem v dobách dávných a někdy se podařilo přemluviti ho, aby mluvil o divokém životě na planinách. Řekl něco, co nás přimělo, abychom ho požádali o nějaký příběh a tak konečně počal vyprávěti:

„Hoši, budu vám vypravovat, jak jsem jednou jenom o vlas zachránil život, tam daleko v severozápadním cípu Texasu. Jim bude věděti, kde to asi bylo.

„Snažil jsem se předhoniti nepokojné stádo buvolů a toho dne jsem jel asi čtyřicet nebo padesát mil. Když jsem vystupoval na jeden svah, viděl jsem oblaky kouře vystupující za skalami, což mně prozradilo směr, kterým se stádo ubírá. Když jsem se dostal nahoru, rozeznal jsem v dálce osamělou stráž stáda, která se odrážela od ob-

zoru ostře a černě. Každé stádo buvolů má jednoho statného býka, který je nejostražitější ze všech a ten je vůdcem stáda a také má strážce, kteří stádo varují před blížícím se nebezpečím.

„Když tento opatrný, starý býk zmizel, měl jsem opravdu příčinu, abych mručel, neboť teď jsem neměl mnoho naděje, že stádo předhoním. Přece jsem však neustále pobodával koně. Moje zvíře se pustilo dolů po svahu chabým krokem a já jsem věděl, že jest velmi unaveno. Ale byl to kůň statečný a vydržel. Náhle jsem spatřil prchající buvoly jako černou pohybující se spoustu, zpola ukrytou oblaky bělavého prachu. Byli přede mnou vzdáleni něco více než míli a já jsem se domníval, že kdybych se mohl dostat z nerovné půdy, předhonil bych je. Právě před sebou jsem měl hromady žlutých skal a trsy zakrnělých stromů a nějaké stromy zelené, o nichž jsem se domníval, že jsou to lindy. Můj kůň vběhl do nehluboké úžlabiny a před sebou jsem měl pouze pohybující se předměty rudé, hnědé a černé — byli to Indiáni. Vehnal jsem svého frkajícího koně přímo do prostřed tlupy Komančů.

„Naráz se mi objevili polonazí rudokožci, kteří se mihali od stromu ke stromu a skákali všude kolem s kulovnicemi zpola napřaženými. Cítil jsem, jak se mi hrne krev do srdce a jak moje tělo zůstává úplně chladné a těžké. Věděl jsem, že nemám příliš čáky, abych Komančům unikl. Ale moje myšlenky pracovaly rychle. Měl jsem jistou čáku, snad byla jen poloviční, ale byla tak beznadějná, že když jsem na ni pomyslil, měl jsem jakýsi pocit, jako by na mne spadlo něco studeného. Seskočil jsem s koně, přehodil jsem si uzdu přes paži a chovaje se tak přirozeně, jako by můj příchod byl zamýšlený, kráčel jsem k Indiánům.

„Zpola napřažené kulovnice se sklonily a napjaté luky se pomalu uvolnily a hluboké mručení mi prozradilo, jak jsou Komančové překvapeni.

„‚Chci mluviti s velkým náčelníkem,‘ řekl jsem, má-

vaje rukou, jako bych nebyl člověkem, který chce hovořiti s bojovníky.

„Jeden rudoch ukázal dlouhou paží. Potom se jejich řada otevřela a propustila mě, abych mohl s koněm projíti. Byl jsem ve velikém ležení lovících Komančů. Buvolí maso a kůže se sušily na slunci. Hejna bzučících much prozrazovala, že bylo mnoho takových zvířat zabito nedávno. Zakryté ohně dovolovaly vystupovati jenom tenkým sloupcům kouře, na slunci se leskly upotřebované kulovnice a luky hladké a mastné užíváním pokrývaly trávu. Ale nebylo zde žádných vigwamů ani žen.

„Šel jsem dále, jsa pozorován mnohýma lstivýma očima a ubíral jsem se přímo k jednomu lindovému stromu, kde s jedné větve splýval dlouhý vlající ústroj hlavy z černých orlích per. Tam odpočíval náčelník. Očekával jsem a obával jsem se, že spatřím jistého malého hranatého Indiána, jednoho starého náčelníka, kterého jsem znal a který měl dosti důvodu, aby znal mě. Ale místo toho jsem spatřil nádherného, mladého rudocha, vysokého a svalnatého, jehož pohled byl zamračený.

„‚Hau,' řekl jsem.

„‚Hau,' odpověděl.

„Pak se naše oči setkaly. Byl jsem chladný a klidný, ukrývaje svůj strach a svoji naději. V pronikavém pohledu Indiána bylo viděti podezření, které by si mohl každý vykládat jako úžas, kdyby to nebylo u Indiána. Rudoch měl dvě oči, které jevily pravé vtělení nenávisti, trvající po celý život.

„‚Uf!' zvolal. „Běloch — zabiječ buvolů — ztratit cestu. Já znát bělocha!'

„Byl bych rád popřel svoji pověst, ale to by bývalo nejhorší věcí, jíž bych se byl dopustil.

„‚Neztratil cestu — přišel směnit koně,' řekl jsem.

„‚Veliká lež!' odpověděl opovržlivě.

„‚Velký náčelník je teď statečný!' dráždil jsem ho a mávl jsem rukou, ukazuje na celé ležení. Znal jsem po-

vahu Indiánů. Zvedl hlavu s pohybem, který to popíral. Komančové nedbají o nic jenom o odvahu a vytrvalost. Teď k němu přišel bezbranný lovec a stál před ním uprostřed jeho tábora. Nebylo pochyby, že cítí volání své krve. Podle jeho zákona nemohl mě zabíti tomahavkem, nebo nařídit, abych byl zastřelen a skalpován, dokud mě nepřinutí, abych ukázal strach. A v tom právě byla moje naděje. Komanč musil u mne vidět strach, nebo jej alespoň ze mne vycítit, než mne mohl zabít.

„Snažil jsem se, abych vypadal, jako bych strachu neznal. Namáhal jsem se, abych vypadal jako z kamene. V tom byla malá naděje na život, kterou jsem měl. Rudoch musil býti přinucen věřit, že jsem vjel do jeho ležení neznaje strachu před smrtí, neuznávaje příčiny ke strachu a jsa přesvědčen, že jsem v bezpečí. Nutno si připomenout, že rudoch věřil v nadpřirozené, v neviditelnou moc přírody, která se spojuje s člověkem statečným a která dává člověku ducha bohorovného. Mnohá léta krvavého válčení zahnala rudocha od hranic a učinila z něho divocha, kdežto jednou byl dojista člověkem ušlechtilým — ale ani oheň ani boj a krev nemohly z něho vymýtit tuto víru.

„‚Vyměním koně,‘ řekl jsem znovu a ukázal jsem stříbrné mince, které jsem chtěl ještě přidat.

„‚Mnoho-li?‘ tázal se.

„‚Velmi mnoho,‘ odpověděl jsem.

„Napřáhl hnědou, hubenou ruku po stříbře, ale pak mi je hodil ihned do obličeje. Tvrdé mince mne zranily a krev mi tekla z ran, ale nepohnul jsem ani svalem a nepřestával jsem se chladně dívat do temných, žhavých očí rudocha.

„Že na mne hodil peníze, bylo známkou nedůstojné vášně mladého náčelníka proti zajatci, který byl chycen bez námahy nebo nebezpečí kterékoliv bojovníka. Pro nikoho nebylo ve mně cti a nebylo také slávy v tom, když mne někdo z nich urážel. Chopil jsem se této výhody a

stal jsem se chladnější a nehybnější než dříve a vložil jsem do svého pohledu trochu pohrdání.

„Náhle náčelník zaječel a ihned potom celá jeho tlupa počala běhat a skákat. Mručeli a vyráželi ze sebe hluboké, divoké skřeky. Okolo nás se utvořil kruh z bronzových, jizvami pokrytých bojovníků a já jsem cítil, že moje doba je blízká. Všichni mě znali — ne snad proto, že jsem proti nim bojoval, ale proto, že jsem byl slavným lovcem buvolů — a proto mě nenáviděli. Způsobil jsem více než kterýkoliv jiný lovec, že u jejich táborových ohňů se stalo maso vzácným. Jejich významné oči se dívaly hned na náčelníka a hned zase na mne a rudoši vyslovovali věty, v nichž byla obsažena nenávist a muka a smrt.

„Komanč vzal od jednoho svého bojovníka dlouhý černý luk, vysoký, jako byl on sám a dlouhý šíp opatřený péry a hrotem. Naklonil se ke mně a jeho pohled byl tak pronikavý, že jsem cítil, jak chce číst v mé duši.

„‚Bílý lovec lhát — ne měnit koně — lovit buvoly — necítit indiánského kouře.‘

„Mlčel jsem dále a neodvrátil jsem ani na okamžik očí s jeho tváře. To bylo jediné, co jsem mohl učinit. Teď mi nemohlo pomoci žádné slovo a žádný pohyb. Sebral jsem všechnu odvahu, kterou jsem ještě měl a snažil jsem se mžiknutím myslit na veškeré nebezpečné situace, ve kterých jsem byl dříve.

„‚Bílý lovec lhát,‘ opakoval Komanč.

„Potom s pohybem volným a rozvážným neodvraceje svého palčivého pohledu, přiložil šíp na luk a napjav zvolna paži, vystřelil šíp k mé noze.

„Cítil jsem, jak se mne šíp dotekl a slyšel jsem lehké bouchnutí, jak vrazil do země. Ve svém nitru jsem se hroutil a od mé nohy stoupal do mne chlad. Ale neučinil jsem zevně ani pohybu a ani jsem nemrkl.

„‚Bílý lovec lhát!‘

„To bylo pro rudocha kamenem úrazu. Nemohl uvěřit,

že nějaký bílý lovec, tím méně já, odvážil by se přijít k němu, do středu všech jeho bojovníků a žádat, aby si s ním vyměnil koně. Jeho prohnaná mysl mu pověděla, že to nemůže být pravda. A každým úderem svého srdce chtěl mi to dokázat. Vybrav si jiný šíp, nasadil opeřený jeho konec na tětivu z nevydělané kůže — a břink!... Ostrý hrot se zabořil do kůže mé holinky a projel jí na půl své délky, aniž mi ublížil.

„Pohled tohoto Komanče byl nejobtížnější věcí, kterou jsem kdy snášel. Díval se přímo skrze mne, aby vypátral nějakou známku slabosti. Viděl jsem před sebou něco chladného, co se jaksi lesklo na vážkách a stavěl jsem bělošskou odhodlanost proti zchytralosti Indiána. Jeho oční víčka se sevřela tak, že jeho oči se proměnily v pouhé štěrbiny temného ohně a žíly na spáncích se mu nadmuly a bušily. Dosud se však dovedl ovládnout a jeho pohyby byly právě tak volné jako muka, která sliboval. Znovu sáhl po šípu, nasadil jej, napjal luk, nazval mě znovu lhářem a pak vystřelil. Nebyli byste mohli vsunouti ostří nože mezi onen šíp a moji nohu. Potom vystřílel za sebou zvolna a krutě ještě dvanáct šípů a připevnil tak moji nohu malým kruhem opeřených násadek.

Potom toho zanechal, aby si mne trochu prohlédl. Náhle však, právě tak rychle, jako prve jednal, zvolna vystřelil šíp přímo skrze moji botu a přibil jím moji nohu k zemi.

Pálilo to jako do červena rozpálená železná tyč.

„‚Velká lež!' zařval hlasem hromovým.

„A znovu se naklonil vpřed, aby pátral v mém obličeji, zdali neuvidí nějaký stín strachu. Ale bolest mne podporovala a on mne nedovedl zastrašit. Pak vyskočil, aby napjal dlouhý luk přímo v čáře mých očí. Zvedl luk tak, že vražedný hrot šípu, udělaný z pazourku, mířil právě na moje srdce. A jeho oči mne probodávaly. Zvolna — zvolna, jako ďábel počal luk napínat. Byl tlustý a těžký a byl zhotoven a používán v dobách, kdy rudoši ne-

znali střelných zbraní. Byl to takový luk, jaký mohl mít jen slavný náčelník a jen takový, jaký mohla napnout paže velmi silná. A tento náčelník jej napínal zvolna, více a více každou vteřinou, až konečně tvořil luk dokonalý oblouk a chvěl se a třásl napětím. Kruh Indiánů se za mnou rozestoupil. Když by tento šíp byl vypuštěn, projel by přímo mým tělem.

„Věděl jsem, že buďto Indián, nebo já musíme této zkoušce podlehnout. Ale poněvadž byl v sázce můj život, počal on první ochabovat. Počal se chvět.

„‚Vyměnit koně — lež!' pravil.

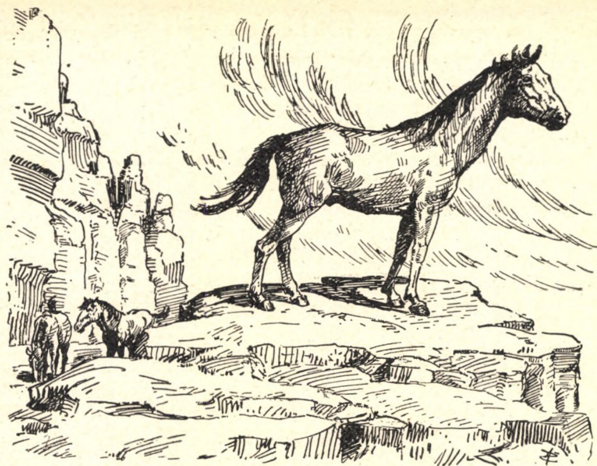
„Stalo se nějak v té chvíli, že jsem se zasmál.

„Komanč podržel svůj výraz pýchy a nenávisti. Potom zvednuv luk, vystřelil šíp, že letěl podivuhodně a zmizel přes okraj skal.

„‚Vau! Vau!' zvolal s nechutí a odhodil luk na zem. Nemohl mne postrašit a proto mne nemohl zabít.

„‚Statečná lež!' dodal. Jakési světlo zdálo se vyjasňovat jeho hněvivou tvář. Zamával dlouhou paží směrem ke skalám na východě a pak, obrátiv se ke mně zády, odešel pod lindové stromy. Ostatní bojovníci šli za ním a nechali mi cestu volnou. Takovým způsobem i Komančové ctili odvahu.

„Vytahal jsem šípy ze země a konečně i ten, který přibodl moji nohu jako do ruda rozpálený hrot. Veda svého koně, kulhal jsem z ležení a vystoupil jsem na svah. Když jsem zmizel z dohledu, zul jsem si botu, abych viděl, jak jsem poraněn. Ale onen šíp projel mezi mými prsty na noze a sotva se jich dotkl, takže jsem skoro ani nekrvácel! Byl jsem tak postrašen, že jsem si myslil, že mám půl nohy ustřelené!... Avšak buď jak buď, tehdy Hiram Bent unikl sotva o vlas!"

XV. Divocí mustangové.

Jednoho rána přišel Navvy s koňmi a oznamoval, že Křídlo přetrhl oprátku a že uprchl s tlupou divokých mustangů. Byli jsme tím značně rozčileni a zvláště Hal si vzal tuto ztrátu velice k srdci. Hiram se tázal Navaja, zdali prchající tlupa byli skutečně mustangové anebo divocí koně, které jsme viděli na vysočině. Ale Navvy se jenom ušklíbl nad myšlenkou, že by se mýlil ve stopách.

„Myslil jsem opravdu, že zde není mustangů," poznamenal Jim.

„Nebylo jich zde, když jsme přišli nahoru," odpověděl Hiram. „Musili sem přijíti dolů z Buckskinu — zkrátka dostali se sem a odloudili nám Křídlo. Divocí mustangové to činívají často a také to činí divocí koně. Hory jsou jimi přeplněny. Měli jsme se svými koni stále takové mrzutosti. Musíte věděti, že kůň, který byl zkrocen, ba i takový, který byl zvyklý tahat vůz, zblázní se za minutu, jakmile

ucítí koně divoké. A k tomu se stane prohnaným jako liška a ukryje se mezi cedry, když ho stopujete a ať mne vezme ďas, jestliže nevěřím, že se snaží ukrýt svoji stopu!"

„A nebylo by nějak možno Křídlo chytit?" tázal se Ken.

„Myslím, že mu již nikdy nedáme uzdy. Ale mohli bychom mustangy obklíčit a třeba dva z nich chytit. Co říkáte, kdybychom šli za nimi, po jejich stopách?"

Ken a Hal zajásal touhou, aby se tak stalo a také se zdálo, že i Jimovi by se to dobře hodilo. Já sám jsem byl jako on — těšilo mne to, co těšilo jiné.

„Avšak, na čem pojedu?" tázal se náhle Hal.

„Ty a Navvy si můžete osedlat nákladní koně," odpověděl Hiram.

„Nechcete přece vzít s sebou Indiána?" tázal se Jim.

„Nu, myslil jsem na to. Je to přece Navaja, či není? Ačkoliv nechci naprosto zranit vaše city jako Texasana, není přece bělocha, který by mohl podat vody Navajovi, když běží o koně!"

„Máte jistě pravdu!" prohlásil Jim s podivuhodnou dobromyslností.

„A hoši," pokračoval Hiram, „nacpete si do kapes trochu sucharů a než osedláte své koně, přehoďte přes ně pokrývky. Možná, že se dnes v noci nevrátíme. Kene, dejte psům dobře nažrat a hleďte, aby byli správně přivázáni. Bude to pro ně odpočinkem, kterého beztoho nutně potřebují."

„Mám s sebou vzít kulovnici?" tázal se Ken.

„Ano, bude tak lépe. Nikdo nemůže říci, co nám přijde do cesty tam dole v houštinách. Domnívám se, že ti mustangové se odebéřou tamhle dolů na širokou rovinu, hledajíce tučnou pastvu. A to bych právě rád viděl. Tam dole budeme mít příležitost zahnat je na jedno místo a kdyby vystoupili na Buckskin, bylo by marno stopovat je."

Psi vyli smutně, když jsme odjížděli z ležení a když jsem se naposledy ohlédl, viděl jsem Prince, jak stál vzty-

čeně na konci svého řetězu a jak se divoce namáhal jíti s námi. V jednom údolíčku, snad asi na půl míle od ležení, nalezl Navvy stopu mustangů a sledoval ji lesem, aniž sestoupil s koně.

„Hoši, vidíte nějaké stopy?" tázal jsem se Kena a Hala.

Ken se zasmál své neschopnosti a Hal řekl: „Ne."

„Nuže, já sám žádných nevidím," dodával Hiram.

Bylo věru podivuhodné, jak Navaja sledoval stopu mustangů přes měkkou pokrývku smrkového jehličí. Ať jsem se namáhal jak chtěl, neviděl jsem ani nejmenší známky nějakých stop. Ale když jsme se na kraji Sedla dostali na zaprášenou půdu, bylo stopy viděti velmi jasně. Jeli jsme za sebou v jedné řadě a byli jsme rádi, když jsme shledali, že mustangové se obrátili vlevo, směrem k vysočině, kterou Hiram naznačil a o níž řekl, že jsou tam houštiny. Přejeli jsme pramen a Hiramovo ležení, kam jsem hochy přivedl, aby se s ním setkali, a pak jsme jeli mimo roklinu, kterou jsme se dostali dolů.

Před námi se rozkládala rovina asi tisíc stop pod velikou skalní stěnou. Šířila se více a více, až konečně skalní stěny byly od sebe deset mil vzdáleny a konec této pusté houštiny byl vzdálen plných třicet mil. Bylo to místo nanejvýš divoké a pusté.

Koně musili jíti zvolna, poněvadž byla špatná cesta. Postup byl obtížný a nebezpečný, poněvadž všude byly nízké doubky jen do výše prsou, ale husté jako živý plot a plné jako plot z ostnatého drátu.

„Kene, sotva byste si pomyslil, že jste dole v kaňonu, že ano?" tázal jsem se.

„Člověk věru neví, co si má mysliti v této děsné propasti. Kde jsme teď vlastně?"

„Tento záhyb nemá jména, pokud vím. Na mapách je naznačen jenom čarou. Dostali jsme se právě za okraj Powellovy vysočiny. Buckskin se ovšem zvedá po naší pravé straně. Nalevo se prohlubuje skutečný kaňon a

přímo před námi — tam ten žlutý hřbet s černým okrajem — jmenuje se Sivatts. Je to horská ostroha."

Vyhlídka s místa, kudy jsme jeli, byla jenom do jisté vzdálenosti. Jak jsme jeli dále, musili jsme se ubírati neustále vzhůru a dolů po svazích, musili jsme objíždět kaňony a propasti a překročovati potoky. Z každé houštiny jsme vyplašovali vyskakující jeleny, lišky a koyoty. Místo keřnatých doubků rostly zde manzanity — to jest keře s červenou korou a se zeleným listím, které tvořily téměř neproniknutelné houštiny. Když jsme se dostali přece skrze ně, vjeli jsme do cedrového lesa, kde byla půda červená, holá a měkká. Stopy mustangů byly zde teď jasné a zcela čerstvé. Také zde bylo veliké množství stop jiných. Hiram nás zastavil nad stopou obrovského kugara. Plížil se tudy zřejmě před nějakou dobou za vlhkého počasí. Zvíře bylo tak těžké, že se bořilo do poloviny tlap a jeho stopa byla větší než koňská.

„Myslím, že je to kapitální kugar," poznamenal Hiram.

Ken sestoupil s koně, aby zvedl několik šípových hrotů. Jeden z nich měl dokonalou špičku, byl přes dvanáct centimetrů dlouhý a byl zhotoven z temněmodrého pazourku a ostrý jako čepel nože.

„To jsou věci hodně staré, mladíku," pravil Hiram. „Navajové sem chodívají pro jelení kůže. Proto se tato hora jmenuje Buckskin."

Hal vystřelil na jednoho koyota a ospalý, nákladní kůň, na kterém jel, se probudil a málem by byl hocha nechal viseti na hrotech jednoho cedru.

„Pojďte sem!" volal Hiram, „nestřílej na nic, Hale. Nesmíme mustangů postrašit."

Stopa vedla přes cedrový les a znovu na volné prostranství a pak počala zvolna sestupovati krok za krokem.

Zde dole bylo horko. Náhle se však slunce ukrylo za bouřlivé mraky a vzduch se ochlazoval. Slyšel jsem, jak Jim naříkal, že nikdy nestopoval koňů, kteří by se nezastavili, aby se napásli. A Hiram odpověděl, že tato tlu-

pa se ubírá zřejmě na nějaké zvláštní místo. Náhle jsme vyjeli ven na okraj jednoho svahu, který vedl k jinému svahu asi sto stop dole. Krajina byla tak rozervaná, krásná a podivuhodná, že jsem se musil mnohokráte rozhlédnouti, než jsem rozeznal, jaká půda jest před námi. Ale konečně jsem viděl tříhranný výstupek, něco přes míli dlouhý po obou stranách, který byl pokryt bujnou zelenou travou a vrbami, kromě na nejzazším vrcholu, kde byl holý a bělavý. Hluboké kaňony ohraničovaly tento výstupek na všech stranách.

„Ukryjte se," řekl Hiram. „Jsou-li dole mustangové, nesmějí nás viděť."

Všichni jsme sestoupili s koní a dovedli jsme je nazad do skupiny cedrů.

„Počkáme zde a necháme Navaja, aby ono místo prohlédl," dodával Hiram.

Indián rozuměl, aniž jsme mu co řekli a odplížil se mezi skaliska. Hal byl druhým, který neznal odpočinku a sledoval stopu nějakého zvířete a odešel mezi cedry k nějaké rozpukané a mechem porostlé skále. Slyšeli jsme ho házeti kameny a ihned potom volal na Kena.

„Mladíku, pospěšte si a uklidněte toho hocha, jinak nám pokazí honbu na mustangy," řekl Hiram.

Indián se vrátil a oznamoval, že viděl pasoucí se mustangy. Potom s ním odešel Hiram, aby se podíval na tlupu zvířat a na povahu půdy. Zatím však se obloha více a více temnila a ve vzduchu bylo cítiti chladný závan deště nebo sněhu. Hiram byl vzdálen skoro hodinu a za tu dobu ani já ani Jim jsme neviděli a neslyšeli oba hochy.

„Bude sněžit," řekl Hiram „Musíme zde rychle rozbít tábor. Řekněte jim, že mustangové jsou tam dole na výstupku, který má podobu draka a ať mne vezme ďas, jestliže tam vede jen jedna cesta. Ale cesty budou úzké a příkré. Budeme je moci zahnat a chytit všechny, kdybychom věděli, co s nimi. Kde jsou hoši?"

„Nevíme. Něco dojista pronásledují — o tom můžete býti jist," řekl Jim.

„Kdo s sebou vzal sekeru?" tázal se Hiram.

Nevycházel jsem nikdy bez své malé sekerky a tou jsme počali usekávati cedrové větve a křoviny, abychom si udělali přístřeší. Veliký černý mrak se hnal na nás a přinášel s sebou sněhový závan větru. V té chvíli vešli Ken s Halem do ležení a každý z nich nesl chňapající a zápasící malou lišku. Oba hoši krváceli, jak byli poškrábáni a pokousáni, ale naprosto si toho nevšímali.

„Chytali jste lasem lišky?" tázal se Hiram. „Ale teď je pusťte a trochu nám pomozte. Nalezli jsme mustangy a bude-li dobré počasí, budeme mít více zábavy a zároveň namáhavé práce než jste vy mladíci dosud zažili."

Bylo pozoruhodné, že Ken svoji kořist pustil, kdežto Hal přivázal svoji lišku k jednomu cedru. Oba hoši pomáhali a za nedlouho jsme měli hotovou zástěnu na straně větru. A věru, že nebyla dokonána příliš brzy neboť již počal padati sníh. Sněhová bouře jako tato byla právě tak zlá jako dešť a zase právě tak dobrá jako dešť, neboť sníh padal těžce, hustě a byl mokrý. Když bouře přešla, leželo na všem sněhu do výše dvanácti centimetrů. Slunce se dosud schovávalo za mraky, ale vzduch byl teplý a sníh rychle tál.

„Hoši, již se připozdívá," pravil Hiram. „A v tomto sněhu bychom mnoho neprovedli. Počkáme do rána. Zahradím onu úzkou cestu, aby nám mustangové nemohli uklouznout."

Rozložili jsme se v táboře. Pojedli jsme sucharů a zapili vodou ze sněhu a pak jsme se zabalili do pokrývek, abychom tvrdě usnuli. Hiram nás časně probudil. Snědli jsme to, co nám ještě zbylo a poněvadž slunce vyšlo rudé a teplé, byli jsme dychtiví započíti dobrodružství tohoto dne.

„Pojďme se všichni podívat na mustangy," navrhl Hiram.

Na stinných místech zůstaly kusy sněhu a půda byla měkká a vlhká. Sledovali jsme Hirama ze skupiny cedrů přes křoviny a okolo obrovských balvanů a konečně jsme vyšplhali na jedno místo na okraji skály.

„Pohlédněte na to! Jen se podívejte!" zašeptal Hiram chraptivě.

Holý výstupek se leskl v ranním slunečním světle a právě v jeho středu byla tlupa divokých mustangů. Byli černí, bílí a hnědí.

„Tamhle je Křídlo!" vybuchl Hal.

„Pst! Ne tak hlasitě," řekl Hiram.

„Co tam činí?" tázal se Ken se živým zájmem.

„Sníh roztál a oni pijí z malých prohlubenin ve skále."

„Ach, je to velkolepé!" odpověděl Ken.

Sdílel jsem jeho radost. Zdálo se mi, že nemůže býti krásnějšího pohledu než na tyto mustangy, pijící na výstupku. Vypadali divoce a měli huňatou srst. Jejich dlouhé hřívy vlály ve větru. Jejich vůdce, krásný a bystře vypadající bělouš stál na stráži. Jeho poloha prozrazovala pýchu, jakož i to, že má nějaké podezření. Držel hlavu do výše a díval se naším směrem. Za výstupkem zel modrý stín propasti a o něco dále se zvedal temně červený obrys skal a ještě dále se tyčil obrovský skalní dóm. A všude kolem, vlevo a vpravo, byly rozervané okraje skal a temné rozsedliny mezi nimi. Bylo to opravdu divoké pozadí pro tyto plaché obyvatele pustiny.

„Domnívám se, že ten bělouš nás zvětřil," řekl Hiram. „Ale myslím, že na tom již mnoho nesejde. Nemůže nám uniknout."

„Hirame, mohl bych jejich skupinu vyfotografovat?" tázal se Ken.

„Zajisté. Ale musil byste slézti rozsedlinou ve skále a připlížiti se co nejblíže."

Ken se potichu vzdálil, ale brzy se vrátil nadšen tím, že zachytil skupinu a ještě větší nadšení jevil nad krásou některých mustangů.

„Ano, Hale, můj mustang není proti tomu ničím. A Křídlo — vypadá, když je porovnám s některými kusy oné tlupy jako neotesanec.“

„Ano, nebylo by to špatnou zábavou chytit několik mustangů,“ řekl Hiram. „Ale co s nimi počneme?“

„S tím počkejte, až je budeme mít,“ odpověděl Jim moudře.

„Hirame, mohli bychom je zahnat na druhou stranu k Indiánovi,“ navrhl jsem.

„Tak jest. On je vytáhne na rovinu a zkrotí nám je.“

„Ale jak je chytíme?“ tázal jsem se.

„Dicku, musíme si zvolit nějaké místo. Všichni se můžeme ukrýt za onou rozsedlinou a nad ní, kde vystupuje cesta. Já sejdu dolů a vyženu mustangy nahoru a vy je můžete chytat lasem, jak budou vycházet.“

„Pak zde bude opravdu živo,“ chechtal se Jim.

„Hoši, vy učiníte nejlépe, když budete čekat na Křídlo a chytíte ho,“ pravil Hiram. „Jim a Dick mohou každý chytit jednoho mustanga. To přece postačí, že ano?“

„Já chci také chytit jednoho pro sebe,“ odpověděl Hal. „Nesejde mi na tom, zdali dostaneme Křídlo či nikoliv.“

„A já bych si rád vybral také jednoho,“ dodával Ken.

„Nu, pokud se týká mne, nezáleží mi na tom, jestliže jich chytíme třeba tucet,“ řekl Hiram, „tedy každý muž pro sebe. Jenom, hoši, bych vám radil, abyste si vzali rukavičky a abyste si utáhly pásy a připravili se na horkou práci. Bude snadno hodit kličku mustangovi přes hlavu, ale udržet ho, bude něco jiného. Připravte si teď lasa.“

Jim a oba bratři se postavili po obou stranách rokliny, kde jsme očekávali, že mustangové vyběhnou a Navvy a já jsme se postavili na stranu opačnou. Hiram spěchal dolů přes kamenitou cestu a jeho poslední slovo platilo hochům, aby se připravili na opravdovou zábavu.

Poněvadž jsem požádal svého přítele v Kanabu, aby mi půjčil Křídlo, bylo mojí povinností chytit tohoto mu-

stanga budu-li moci. Čekali jsme dosti dlouho a naše rozechvění počalo se již měniti v napětí, když vtom jsme zaslechli Hiramův mohutný výkřik. Po něm následoval zvuk podobný vzdálenému dunění hromu, potom prudký dupot a pak jasné zvuky tvrdých kopyt na kamení.

„Již se blíží," zvolal Jim.

Očekával jsem, že mustangové vyrazí z rozsedliny v jedné řadě. Ale vyrazili, jak se zdálo, po třech a po čtyřech vedle sebe v oblaku prachu a s ohromným povykem. Viděl jsem, jak Jimovo laso se zachytilo na hlavě jednoho mustanga. Pak se zdálo, že vzduch naplněný prachem, se kmitá létajícími lasy. Mustangové jako by vkládali hlavy přímo do kliček. Čekal jsem na Křídlo, ale neviděl jsem ho. Mžikem celá tlupa proběhla úzkou cestou a byla již v polovině cedrového svahu. Ve křovinách jsem slyšel zmatené volání a dupot kopyt a praskání větví. Ale neviděl jsem nic pro prach a musil jsem odběhnouti na stranu, abych se dostal z hustého oblaku.

Jim srazil jednoho bílého mustanga a Navvy ovládl výborně jednoho hnědouše. Pak jsem spatřil Kena. V jednom okamžiku skutečně bránil skokům tvrdohlavého ryzáka. Podařilo se mu chytiti jednoho z tlupy, ale teď nevěděl co činiti a pouze ho držel. Činil to statečně, dávaje v sázku život. Ryzák se vzpínal a jako rozzuřený jelen bil svými předními kopyty. Ken ustoupil a běžel až na konec svého lasa a táhl za něj ze všech sil. Ale jeho kořist počínala skákati, tahati a vléci Kena skrze křoviny."

„Drž pevně, mladíku," volal Hiram. Přiběhl ze skalní rozsedliny a rychle se chopil silnou rukou Kenova provazu.

„Kde je Hal," zvolal jsem. Nikdo mne neslyšel. Všichni měli příliš mnoho práce. Obracel jsem se všemi směry. Konečně o něco dále na jednom podvalu asi sto metrů vysokém jsem viděl poskakovati jednoho mustanga a potřásati hlavou. Pak jsem zpozoroval, že má okolo hrdla napjaté laso. Nečekal jsem, až spatřím Hala, nýbrž dal

jsem se do běhu ze všech sil. Mustang, který byl krásné, břidlicové barvy s bílou hřívou a ohonem, se prodíral dále křovinami a já jsem věděl, že za sebou vleče Hala. Pak jsem spatřil chlapce.

Byl na zemi, ale snažil se vstáti a držel laso tak pevně, jako by chtěl dříve zemříti než je pustiti.

„Drž pevně, Hale!" zvolal jsem. „Je to krásné zvíře! Dobudeš prvé ceny! Drž!"

Halovi se podařilo postaviti se na nohy. Ale mustang obnovil svůj boj o svobodu. A pak se počaly dostihy. Vlekl za sebou Hala tak prudce, že na nějakou chvíli jsem je sotva mohl dohoniti. Hal však klopýtl a padl, a poněvadž nechtěl pustiti, zadržela váha jeho těla mustanga. Tím se stalo, že jsem Hala dohonil a chopil jsem se napjatého lasa. Jediným trhnutím jsem srazil divokého mustanga na kolena, což mu odňalo trochu dechu a ohně. Ještě několik okamžiků okolo sebe kopal, zápasil a pak zůstal státi s předními kopyty pozdviženými a nechtěje couvnouti, díval se na mne ohnivýma očima. Ihned potom jsem přivázal laso k silnému keři. Mustang počal znovu skákati a vzpínati se. Ale poněvadž provaz nepovolil ani o centimetr, počal se trochu dusiti a konečně padl na zem. Přiběhl jsem k němu a uvolnil jsem mu kličku a pak jsem přivázal laso v uzel, který nesklouzne.

„Je náš — Hale! Kde jsi?" vykřikl jsem.

Ve křoví jsem nalezl chlapce zpola sedícího a pohled na něj byl bolestný. Hal Ward stál opravdu za podívanou, jak byl pokryt prachem, poškrábán a zkrvácen, při čemž jeho šaty byly na cáry.

„Nic mi neschází, jenom mně bolí zápěstí. Mám s nich sedřenou kůži provazem," pravil. „Panečku, jaký je to mustang! Slyšte, Dicku, není poraněn? Oddychuje tak těžce."

„Je pouze udýchán a poplašen. Necháme ho zde až si rozmyslíme, co s ním. Vraťme se."

Vrátili jsme se do ležení, kde vyšli Halovi všichni

vstříc s politováním, ale když vešlo ve známost, že není zraněn, vznikl hlučný smích nad jeho vzezřením.

„Na tom mi nesejde. Zato mám z celého stáda mustangů nejlepšího," odpověděl Hal.

A to se skutečně potvrdilo. Halův mustang byl opravdu krásný a všichni souhlasili, že je bezpochyby nejdivějším, nejrychlejším a nejkrásnějším malým koněm, jakého jsme kdy spatřili.

„Ale neviděl jsem, že by někdo z vás chytil Křídlo," pravil Hiram.

Pravdou bylo, že nikdo z nás tohoto mustanga neviděl. Hiram odpověděl, že je to dosti podivné a vrátil se na výstupek. Když tam zase přišel, řekl, že Křídlo jest dole a že může býti snadno chycen.

„Myslím, že se vrátil," pokračoval Hiram. „A teď, hoši, promysleme všechny věci. Měli jsme opravdu zase jednou štěstí. Ale nelze nám vzíti všechny tyto divoké mustangy s sebou na vysočinu. Hleďme je dostat dolů na onen podval a pak uzavřeme plotem tuto rozsedlinu, takže budou jako v ohradě. Až se budeme vraceti do Kanabu, můžeme je vzíti s sebou."

Ukázalo se, že je to moudré rozřešení našeho problému pro přítomnou dobu. Divocí mustangové jsou totiž v rukou lovců velikou obtíží. A tak tedy šel Hiram a Jim dolů chytiti Křídlo a Navaja zpola vedl a zpola vlekl naše chycené mustangy dolů trhlinou na výstupek.

„Myslím," pravil Hiram po svém návratu s Křídlem, „že bude nejlépe nechat vléci lasa u mustangů. Není velikého nebezpečí, že by se některý uškrtil. A až se vrátíme, můžeme je pak snadno chytit. Ale teď musíme vystavit bránu do ohrady. Každý si pospěš, pro velké cedrové větve."

Za hodinu pilné práce byl úkol hotov a všichni jsme s ním byli velmi spokojeni.

Potom jsme skočili na koně a vrátili jsme se k Sedlu a do ležení na vysočině.

XVI. Rozvětvené stopy.

Když jsme následujícího jitra vyjeli z lesa, tu slunce, které vyšlo v nádherné záři, odňalo již prudkou řezavost mrazivému větru. Skaliny se leskly ve svém bílém rouchu a trsy šalvěje a cedry byly posypány sněhem a vypadaly jako by byly posety květy.

Jeli jsme rychle do ústí levého kaňonu, do kterého Jim vystopoval tři pumy. Cestou, jak jsme očekávali, počal sníh táti a pod cedry vůbec zmizel, ačkoliv ho bylo dosti na větvích, abychom jím mohli zahnati žízeň.

Jim se odchýlil na kraj úzké rokliny a řekl nám, že je dole jeskyně kugarů. Hiram si prohlédl území a řekl Jimovi, že by učinil nejlépe, když by vzal dolů psy, zatím kdy my ostatní bychom čekali nahoře připraveni na vše, co se stane.

Jim šel dolů pěšky, zavolav psy a drže je krátce. Naslouchali jsme chtivě na jeho zavolání nebo na štěkání

smečky, ale nezaslechli jsme ani zvuku. Za dobu kratší než půl hodiny vyšplhal Jim z rokliny se zprávou, že pumy odešly z jeskyně, bezpochyby již téhož večera, kdy je tam stopoval.

„Dobrá tedy," pravil Hiram, „rozdělíme smečku a budeme honit podél okrajů těchto kaňonů. Kdyby bylo třeba, můžeme si vzájemně dávat znamení."

Umluvili jsme se tedy, že Jim a Hal si vezmou Rangera a mladého psa přes levý kaňon, Hiram měl jíti do středního kaňonu s Tanem a Muxem. Ken a já jsme měli učiniti totéž s Princem a Queen v pravém kaňonu. Hiram se s námi vrátil a opustil nás tam, kde jsme překročili prostřední kaňon.

Ken a já jsme objeli náš kaňon asi na míli daleko a prodrali jsme se skoro až k západnímu konci chobotu, avšak nenalezli jsme nic kromě jediné stopy. Pak jsme se vrátili. Slunce teď pálilo, sníh zmizel, půda byla suchá, jako by předtím ani nezavlhla a my jsme si stěžovali, že tohoto dopoledne máme nezdar.

Dospěli jsme ke skalnatému ústí pravého kaňonu, jenž se otvíral do hlubokého a širokého chobotu a jeli jsme až zcela blízko k okraji, poněvadž jsme doufali, že přes kaňon uslyšíme volání svých soudruhů. Psi počali štěkati na jedné skále, ale když jsme neviděli v prachu žádných stop, zavolali jsme je. Queen uposlechla váhavě, ale Princ se chtěl dostati přes stěnu.

„Psi cítí nějakou pumu," řekl jsem. „Nechme je jít přes stěnu."

Když jsme psům dovolili, aby mohli volně běhati, nebylo třeba pomáhati jim. Běželi vzhůru a dolů po okraji, až konečně nalezli nějakou rozsedlinu, kterou mohli projíti. Sotvaže zmizeli, slyšeli jsme je štěkati. Běželi jsme k okraji a dívali jsme se dolů. První stupeň tvořil krátký, rozdrcený odval stěny a odtud vedla dolů dlouhá stráň, na které tu a tam rostly cedry. Oba psi štěkali zuřivě.

Prohlédl jsem si kaňon velmi pečlivě a dospěl jsem

ku přesvědčení, že bychom se museli odvážiti na místo velmi špatné.

„Je nesnadno říci, kterým směrem běželi psi v těchto kaňonech, Kene. Domnívám se, že Queen je napřed. Ale buď jak buď, půjdu touto stranou a vy slezte dolů zde. Budeme sice odděleni, ale to nevadí, jenom nezapomeňte na umluvený výkřik, který je znamením."

Po těch slovech jsem se ubíral dále podél okraje na levo a jak zdálo se mi, že slyším oním směrem jednoho ze psů. Byla to cesta velmi obtížná a namáhavá a v rozčilení jsem zapomněl, jak daleko jsem došel. Náhle jsem přišel k místu, kde jsem se rozhodl, že sestoupím dolů a zanechav ostruhy, kabát, klobouk, revolver, a jiné věci na okraji, pustil jsem se dolů, vzav s sebou pouze své laso. Stráň byla příkrá, byl to vlastně dlouhý svah rozdrolené rumem pokryté skály, která byla ke dnu, čím dále tím rozervanější. Po pravé straně jsem slyšel štěkot jednoho psa a obrátil jsem se oním směrem. Brzy jsem se octl mezi obrovskými skalami a větrem poraženými cedry. V těchto místech bylo nemožno jíti rovnou čarou. Musil jsem zatáčeti a zacházeti si. Ale poněvadž jsem neustále slyšel štěkot psa, myslil jsem si, že nomohu jíti nesprávnou cestou.

Takovým způsobem ubíhal čas, ale přece se mi zdálo, že se ke psům nijak nepřibližuji a ačkoliv jsem volal na Kena, neobdržel jsem odpovědi. Když jsem se ubíral více vlevo, od výstupků zvětralé skály a od houštiny poražených cedrů postupoval jsem lépe. Po celou tu dobu, ač se mi zdálo, že jsem na dně kaňonu, přece jsem rychle sestupoval hlouběji.

Potom hlasitější štěkot psa a volání Kenovo popohnalo mne, abych spěchal dále. Nový výkřik mne zavedl více vpravo, a když jsem proběhl skupinou cedrů, přišel jsem na okraj, hluboké, úzké rozsedliny.

Na druhé straně svahu viděl jsem Queen vztyčenou předními tlapami na jednom cedru a nad ní seděla

puma tak blízko, že mohla psa téměř dosáhnouti. Prince nebylo nikde viděti a Kena také ne.

„Hó! Kene!" vykřikl jsem.

„Hej! Hej! Dicku!" ozvala se jeho odpověď dolů do kaňonu a oba výkřiky se spojily v jediné dunění, které se odráželo zpět a vlnilo se v ozvěnách od skal dále.

Běžel jsem kus cesty vzhůru do kaňonu, ale shledal jsem, že je mi cesta uzavřena a nemohl jsem dále, leda bych si daleko zašel. Pak jsem se vrátil, ale přesvědčil jsem se, že dole také nemohu přejíti. Ve svém rozčilení jsem již myslil na to, že přeskočím rozsedlinu a hledal jsem nejužší místo. Ale puklina byla celých dvacet stop široká a proto jsem se toho nemohl odvážiti.

„Kene, jsem na nesprávné straně kaňonu," zavolal jsem.

„Vraťte se — obejděte jej," odpověděl. „Zde je puma — na stromě."

„Tímto směrem je tam příliš daleko — vyžadovalo by celé hodiny, kdybych chtěl obejíti — nelze toho."

Pak jsem vyšplhal trochu do výše, abych byl ve stejné úrovni s kugarem. Cedr, na kterém bylo zvíře, byl vzdálen asi padesát kroků. Ken sestoupil dolů a pak jsme byli od sebe vzdáleni jenom několik stop, takže jsme mohli snadno mluviti, ale jinak jsme byli od sebe velice vzdáleni, neboť nebylo naprosto možné, abychom si vzájemně pomáhali."

„Kde je Princ? Podívejte se po něm, někde dole ho slyším! Tato puma nezůstane dlouho na stromě," volal Ken.

Já jsem slyšel Prince také. Pněvadž jeden cedr zabraňoval můj výhled, vzdálil jsem se poněkud stranou. Asi na sto stop hluboko dole štěkal Princ pod vysokým smrkem. Vysoko na větvích viděl jsem nějaký žlutavý předmět. Jak jsem vykřikl! Když jsem se podíval lépe, spatřil jsem, že to jsou dva kugarové blízko sebe.

„Další dva! Další dva! Pohleďte! Pohleďte!" křičel jsem na Kena.

„Hej! Hej! Hej!" připojil se k mému volání, takže na chvilku celý kaňon duněl ozvěnami. Když jsme ustali, abychom nabrali dechu, řvaly na nás ozvěny od protějších stěn.

„Ha — hú!" doletěl k nám Hiramův signál slabě a z dálky, ale nesl se vzduchem zcela zřetelně dolů k nám. Nad zubatými vrcholy stěn, které oddělovaly tyto kaňony, ale vysoko nad nimi na okraji protější strany chobotu stál obrovský bělouš a na něm bylo viděti Hiramovu temnou postavu odrážeti se od bělavé oblohy. Člověk i zvíře byly velmi krásným obrazem a pro nás velmi vítaným. Zavolali jsme oba zároveň: Tři kugarové na stromech! Tři kugarové na stromech! Pojďte dolů, rychle!"

Třeskot valících se kamenů způsobil, že jsme se obrátili. Puma, kterou zahnala na strom Queen, skočila. Běžela přímo dolů a přivábila za sebou Prince. Queen. se hnala za oběma.

„Co probůh teď počneme?" volal Ken.

„Držte ostatní pumy na stromech, můžete-li," odpověděl jsem a běžel jsem podél kaňonu, až jsem se přiblížil ke smrku. Zatím Ken lezl na své straně po skalách. Při tom jsme neustále volali na Hirama. Záhy byl Ken pod smrkem a já na jednom místě na protější straně. Byli jsme teď od sebe vzdáleni asi třicet sáhů, ale já jsem byl pro Kena úplně bez užitku, leda, že jsem mu mohl raditi a povzbuzovati ho. Po několik minut jsme si oddychovali a čekali jsme.

„Hleďme, dva velcí chlapíci! A vypadají, jako by měli právě takový strach jako já," volal Ken.

„To jest dobře. Udržte je ve strachu.... Slyším Hirama přicházeti..... Hej! Hej! Tudy, Hirame.... Kene, slyšte jen, jak Hiram svaluje balvany. Přichází jako lavina."

Kusy zvětralé skály hrnuly se s třeskotem po stráni a za nimi se blížil starý lovec.

„Kde jsou psi?" křičel.

„Běželi dolů za třetím kugárem,“ odpověděl jsem. „Někde tam dole ho zahnali na strom.“

„To je dobře! Nuže, hoši, držte tyto kugary na stromech. Bude to snadné. Štěkejte na ně jako psi a kdyby některý chtěl seskočiti, chopte se nějaké větve a běžte na něj, jako byste ho chtěli zabít. Tlučte do stromů a do větví a křičte. Tak je udržíte nahoře, dokud se nevrátím se psy.“

Potom Hiram jako obr se sedmimílovými botami zmizel dolů na stráň. Vše se událo tak rychle, že jsem to sotva pochopoval. Štěkání psů, rachocení kamenů neustále sláblo, z čehož jsem soudil, že Princ a Queen a Hiram se ubírají na dno chobotu.

„Kene, máte s sebou revolver?“ zvolal jsem.

„Ne. Zanechal jsem kromě provazu vše nahoře,“ odpověděl.

Potom dva vrčící kugarové mně připomněly skutečnost. Ken měl před sebou nesnadnou úlohu. Dva téměř vyrostlí kugarové měli býti udrženi na stromě bez psů, bez revolveru, bez pomocí některého soudruha.

„Hleďte, je to znamenité!“ volal jsem. „Dicku, mám strach, až je mi mdlo, ale nechci odejít.... zůstanu. Učiním, co mi řekl Hiram.“

Pak mi vstoupilo na mysl, že Hiram snad nepozoroval, že Ken nemá revolveru, nebo že jsem od něho odloučen úzkou, hlubokou propastí.

Zatím Ken počal na pumy štěkati jako pes.

Asi v téže chvíli jsem slyšel psy, ale nemohl jsem poznati, kterým směrem zvuky přicházely. Volal jsem znovu a znovu. Náhle smíšený štěkot a volání Hiramovo mi oznámily, že jeho puma byla šťastně zahnána na strom.

„Ha — hú!“ valilo se shora ke mně.

Daleko nahoře za mnou na žlutém rozpukaném okraji stál Jim Williams.

„Kudy — se — mohu — dostat dolů?“

Prohlížel jsem si skalní stěny. Skála na skále, úbočí

na úbočí, výstupky, trhliny a zříceniny mátly moje oko. Ale konečně jsem jedno místo zahlédl.

„Vlevo — vlevo!" volal jsem. Šel dále a jeden z psů mu byl v patách. „Tam! Spusťte psa dolů po provaze a pak sebe."

Viděl jsem, jak spustil psa, ve kterém jsem poznal Ringera a jak potom s něho stáhl volnou smyčku.

„Zdá se, že to není tak zlé," volal Ken, který zřejmě nabýval odvahy. Potom spatřil nahoře Jima. „Hej, Jime! Kde je Hal?"

Jim si přiložil obě ruce k ústům, aby utvořil jakousi trubku. „Hal se někde — ztratil — on a štěně — odešli rozvětvenými stopami."

„Zdá se, že pro nás všechny to bude slavný den. Kene — pro všechny," volal jsem. „Nemějte starostí a zůstaňte u kugarů."

Pak jsem se díval na Ringera, jak sklouzl po svahu, aby odklusal vpravo a pak zase vlevo od skal a poté se obrátil dolů směrem ke štěkajícím psům. Šel po okraji propasti, takže jsem se o něho chvěl, ale měl jistý krok jako koza a běžel dále šťastně, aby pak zmizel napravo.

Potom jsem viděl Jima, který stál jednou nohou ve smyčce svého lasa a spouštěl se přes první výstupek okraje. Ale provaz dvojnásobně natažený, aby dosáhl až k jednomu cedru nahoře, kolem něhož byl ovinut, byl příliš krátký, aby sahal až k dolení plošině. Jim se spustil, — čímž vyrazil oblak prachu a srazil mnoho kamení. Stáhl laso za sebou, otočil si je okolo paže do svitku a hleděl se dostati na stezku za psem. V jasném světle, maje v pozadí pusté červené a žluté skály a z kamenin a štěrků, které duněly okolo něho dolů a padaly přes stěny jako vodopád, zdál se býti druhým obrem, kráčejícím v botách sedmimílových. Chtělo se mi na něho zavolati, aby přišel dolů a pomohl Kenovi, ale bylo nemožno, aby se k nám dostal. Co chvíli k nám zaznělo jeho volání, aby nás povzbudil, které se rozléhalo dolů po kaňonu a na něž odpovídal Hi-

ram a štěkající psi a potom zvláštní, tleskavé ozvěny. Konečně nám zmizel s dohledu, ale stále ještě jsem slyšel, jak se namáhá sestoupiti, až konečně ony zvuky byly jenom slabé a duté.

Ken byl teď ve skutečnosti zcela sám se svými kugary, sedícími na stromě. Ale já jsem věděl, že žádný lovec neměl takové radosti jako on teď. Úplně se vzpamatoval ze svých prvních pocitů strachu. Seděl jsem na slunci a pozoroval jsem ho. Stál na stráni právě na okraji smrkových větví a v ruce držel dlouhou větev. Situace byla tak zvláštní, že bych se byl smál, kdyby nebylo při tom nebezpečí; představa, že Ken udržuje dva veliké kugary na stromě klackem, byla téměř směšná, ale přece jen to byla pravda. Dlouhou dobu byli kugarové klidní a naslouchali. Avšak, když štěkot psů tichl a stával se nejasným a pak úplně unikl, tu Kenova kořist počínala jeviti nepokoj. V té chvíli počal štěkati jako pes, načež kugarové se zase uklidnili.

„Tak se to dělá, Kene. Jste nejlepším psem z celé smečky. Teď jste se naučil krásně štěkat. Jen se držte," volal jsem.

Pokud Ken štěkal nebo hafal nebo ječel, zůstávaly pumy poměrně klidné. Ale Kenův hlas počal slábnouti a konečně se mu skoro úplně ztrácel.

„Dicku, budete musit štěkat za mne," řekl tak, že jsem ho sotva slyšel.

Potom jsem ochotně počal napodobovati Prince a Ringera a Mux-Muxe. S počátku to bylo snadné, ale později to bylo namáhavé. Štěkal jsem skoro hodinu. Můj hlas byl chraptivější a chraptivější a konečně mi zanikal v hrdle. Abych mohl vyraziti několikeré štěknutí, musil jsem si na chvíli odpočinouti... Brzy jsem byl donucen ustati. Kugarové ihned se stali neklidnými a pak oživli.

„Kene, teď musíte něco podniknout!" volal jsem namahavým slabým hlasem."

Puma, která byla níže, počala syčeti a prskati a vrčela na Kena a činila mnoho pokusů seskočiti dolů. Ken tyto

pokusy mařil, házeje na kugara kamení. Kdykoliv Ken hodil kámen, zasáhl cíl. Ale ani tento trest nedovedl dlouho zastrašovati zvířata, která byla stále smělejší a smělejší. Konečně učinil jeden kugar rozhodnější pohyb a sestupoval s větve na větev.

Ken seběhl se svahu s kamenem v jedné ruce a s dlouhým kyjem ve druhé. Snažil jsem se vykřiknouti na něj jakousi radu, ale pochybuji, zdali ji Ken slyšel. Zamířil rozvážně na pumu a vrhl kámen a stihl ji přímo do žeber. Zvíře zařvalo tak, že se mi ježily vlasy. Potom přímo pod pumou Ken zamával svým kyjem a tloukl do stromu a třískal do větví.

„Zpátky! Zpátky!" křičel Ken. Neodvažuj se dolů! Jinak ti roztříštím lebku!" Tak volal Ken na pumu.

Kugar slezl téměř na dosah Kenova kyje. Divil jsem se, jak hoch vydržel na svém místě. Ačkoliv Ken provedl před mýma očima již dříve mnoho odvážných kousků, přece jen tento zastiňoval všechny dřívější. Mrazilo mne, poněvadž jsem měl o něj strach. A byl jsem stísněný, protože jsem nemohl ani rukou hnouti, abych mu pomohl.

Ken musil býti jat jakýmsi nerozumným vzrušením. Běhal kolem smrku, zdržuje se stále pod kugarem a znepokojoval jej při každém pohybu. Více než jednou se dravec skrčil ke skoku a jen divé útoky Kenovy mu v tom vždy zabránily. Konečně se chlapci podařilo dáti pumě hlučnou ránu do hlavy. To na chvilku zastavilo její sestup, neboť obrovská kočka vylezla zase nahoru a usedla vedle své družky.

V okamžitém tichu, jež pak v tomto boji nastalo, zaslechl jsem slabounký štěkot psů.

„Slyšte, Kene!" zvolal jsem.

Sám jsem také naslouchal. Štěkot se ozval znovu, slabý, ale jasněji. Pohleděl jsem do výše na pumy. Také ony to slyšely, neboť teď byly velmi klidné. Viděl jsem jak v napětí zvedly hlavy. Ustoupil jsem o něco málo nazad vzhůru po svahu. Potom slabý štěkot se zase ozval

v podivném, mrtvém tichu. Viděl jsem jak se kugarové třesou a zdálo se mi, že slyším bíti jejich srdce.

Štěkot byl větrem znovu přinesen — tentokráte blíže. Poznal jsem jej. Byl to hlas Prince. Velký tento pes se ubíral po stopě druhého kugara a přicházel Kenovi ku pomoci.

„Je to Princ! Je to Princ! Je to Princ!" křičel jsem." „Teď to bude ukončeno!"

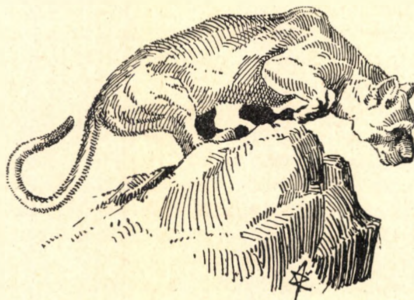
Jaké pocity jsem měl v této chvíli! Radost a ulevení k vůli Kenovi ovšem převládaly. Také jsem měl však soustrast s těmi kugary. Ačkoliv to byla veliká, hnědá a krutá zvířata, přece se jen třásla strachem. Jejich boky se chvěly. Ale soustrast mne dlouho neovládala. Princův štěkot, který se ozýval teď jasně a ostře, vyvolal ve mně zase divoký pud lovce.

Plný štěkot přivábil moji pozornost od pum k dolenímu svahu. Viděl jsem dole pod stromy nějaký žlutavý, pohybující se předmět, který rychle stoupal vzhůru. Byl to Princ.

„Hej! Hej! Starý hochu!" volal jsem na něj.

Vyběhl nahoru jako šíp a vrhl se ke smrku a jeho hluboký štěkot zněl nepřátelsky proti kugarům.

Bylo to velmi příjemné, ale v této chvíli jsem pocítil nutnost posaditi se.

XVII. Namahavá práce.

„Teď pojďte dolů, kugarové!“ volal Ken a mával vzdorně svým zlomeným kyjem. „Teď vás vyzývám! Je tu starý Princ. Tohoto psa nechytíte a také se ho nezbavíte.“

Bylo zřejmo, že si Ken osvojil Hiramův zvyk, mluviti s pumami, jako by to byli lidé.

„Ach, Kene Warde, to bylo pro vás těžkou zkouškou!“ pravil jsem, „a pro mne také těžkou! Ale teď je vše v pořádku.“

Chvíle minuly. Bylo to právě v okamžiku, kdy jsem se rozhodoval, že sejdu dolů, abych povzbudil naše soudruhy ke spěchu, když jsem zaslechl štěkání ostatních psů. Štěkání a hafání se neustále opakovalo a bylo mým uším hudbou velmi vítanou. Potom se objevila černá žlutá řada letících psů, pohybující se po stráni dolů a když se vyhrnula nahoru, obklíčila smrk.

Hiram jehož veliká, trochu se naklánějící postava se

konečně objevila, na příkrém svahu, zdál se přicházeti právě tak zvolna, jako psi přišli rychle.

„Dostali jste kugara? Kde je Jim?" tázal jsem se zvědavě.

„Kugar je svázán — pevně!" odpověděl ztěžka oddychující Hiram. „Nechal — jsem tam — Jima — aby ho střežil."

„Co počneme teď?" tázal se Ken.

„Počkejte — až si — oddechnu. Nemůžeme chytiti obě pumy — s jednoho stromu."

„Dobrá!" řekl Ken po krátkém rozmýšlení. „Přivážu Curleye a Muxe. Vy polezete na strom. Tento první kugar seskočí dojista — již teď se k tomu chystá. Ostatní psi ho brzo zaženou na jiný strom. A kdyby prchal po kaňonu, bude to také dobře."

„Ano, to je dobrá myšlenka," pravil Hiram „Pojďte sem, Leslie, co tam činíte?"

„Nemohu se dostat na druhou stranu," odpověděl jsem.

„A to jste tam byl po celou tu dobu a nechal jste tu mladíka samotného s těmi zvířaty?"

„Nemohl jsem jinak, Hirame. Nic jsem nemohl podniknout. Ale Ken provedl vše znamenitě, počkejte až vám to povím!"

„Nu, ať mne vezme ďas!" zvolal starý lovec. Udeřil svou velkou rukou Kena do ramene a potom počal rozmotávati své laso. „Kene, jděte vpřed a přivažte Curleye a Muxe. A vy, Leslie, se připravte, abyste mohl běžeti po kaňonu a stopovat toho kugara, který chce seskočit."

Pak začal lézt na smrk. Větve nebyly příliš hustě, takže mu dovolovaly lézti dosti snadno. Než se nadál i jediného pohybu se strany kugarů, počalo spodní zvíře slézati. Ken zavolal výstrahu, ale Hiram neměl již kdy, aby z ní měl výhodu. Zpola se obrátil, chtěje se otočiti a spustiti, když v tom puma položila obě přední tlapy na jeho záda. Hiram spadl s roztaženýma rukama a puma byla téměř na něm.

Princ zaťal svoje zuby do kugara nežli se dotekl půdy a když počal se psem zápasiti, vrhli se naň psi ostatní. Mrak prachu se valil dolů po stráni. Puma se vyprostila a velikými pružnými skoky běžela vzhůru po kaňonu, ale Princ a ostatní psi ji následovali v patách.

Mux a Curley zlomili uschlý stromek, k němuž je Ken přivázal a vlekouce jej za sebou, snažili se zúčastniti se pronásledování se šílenou živostí. Ale Ken je přinutil k návratu a uvolnil jim trochu provaz, aby je mohl rychle pustiti, kdyby snad druhá puma seskočila.

Hiram se chladnokrevně sebral, upravil znovu svoje laso, vzal si svoji dlouhou tyč a počal znovu šplhati na smrk. Čekal jsem, až jsem viděl, že hodil kličku lasa pumě přes hlavu a pak jsem běžel vzhůru po stráni. Přešel jsem nebezpečně blízko propastí a pak jsem počal šplhati. Štěkot psů mne vedl. V této soutěsce ze žlutých skalních stěn se mi zdálo, jakoby štěkalo nejméně sto psů.

Když jsem je nalezl blízko nízké skály, odkud zahnali pumu na tlustý, temný smrk, skočil mi Ringer do náruče a pak Princ se postavil ke mně s tlapami na mých ramenech. Bylo to chování podivné a ačkoliv jsem si ho v tomto okamžiku všiml, přece jsem se dále našim psům nedivil. Vrhl jsem jediný pohled na kugara, který byl v temném stínu a pak jsem se vyšplhal na nízkou skálu a posadil jsem se. Zavolal jsem Prince k sobě a podržel jsem ho. Chtěl jsem míti jednoho psa zajištěného, aby mohl rychle stopovati zvíře, kdyby snad skočilo na skálu.

Přešla zase hodina. Pro kugara musila to býti hodina velmi smutná — alespoň podle toho vypadal — a také to byla chvíle zkoušky trpělivosti pro štěkající psy. Ale pro mne to byla hodina zábavy. Když jsem byl tak sám se psy a pumou, obklíčen skalami zářivých barev, obklíčen oblaky suché, stadké vůně cedrů a smrků, nežádal jsem více a jenom bych si byl přál, aby zde byl také Ken.

Curley a Mux, kteří běžíce štěkali, byli předchůdci Hirama. Viděl jsem, jak jeho šedé vlasy se vlní ve větru

a volal jsem naň, aby si pospíšil. Když se ke mně dostal, seskočila puma a běžela vzhůru po kaňonu. To se mi hodilo, neboť jsem věděl, že zvíře brzy zase vyskočí na některý strom a čím dále běžela, tím kratší bude vzdálenost, přes kterou ji pak musíme dopravovati. Viděl jsem zvíře běžeti ze skály na svah, potom přeskočiti veliký cedr, načež se chytře obrátilo a pak vylezlo na strom a ukrylo se v jeho nejhustších větvích. Princ kugara přešel, ztratil stopu a běželi pak na slepo. Ostatní psi, kteří byli zvyklí na jeho vedení, dali se také oklamati. Ale Queen, ačkoliv byla chromá a pomalá a běžela poslední, nešla ani o krok dále s místa, kde se puma obrátila. Počala pod cedrem vyrážeti svůj hluboký štěkot a v okamžiku vyjící smečka byla okolo ní.

Hiram a já jsme se namáhali pracně do výše. Starý lovec mi přinesl moje laso a podal mi je s významnou poznámkou, že je budu brzy potřebovati.

Cedr byl hustý a visel nad žlutým, holým svahem, takže Hiram vrtěl hlavou. Přes to vylezl na strom, chytil lasem prskající pumu a pak přeskočil ke mně. Spojenými rozhodnými silami jsme strhli zvíře se stromu, a spouštěli jsme je k zemi, načež psi počali na ně skákati. Oba jsme na psy řvali ve hněvu, ale nadarmo.

„Držte pevně!" vykřikl Hiram a opustil mne s lasem, načež sám se vrhl do předu.

Váha zvířete mne vlekla vpřed a kdybych se byl zpola nechopil jedné větve, byl by mne kugar zvedl na lasu do výše, anebo bych byl provaz pustil. Ale tak se dusící puma, která byla teď z dosahu zuřivě skákajících psů, se kývala na lasu sem a tam před mýma očima. Její divoké rozmachy jen o málo mne nezasáhly.

Hiram chopil Prince za zadní nohy a vrhl jej dolů na stráň. Princ se kutálel asi na sto stop než se zase vzchopil. Potom rovněž tak shodil Hiram starého Muxe a Ringera a Curleye a jenom Queen nechal. Než-li psi mohli

vylézti zase na stráň, svázal Hiram pumu znovu a připoutal svoje laso pevně ke stromu.

„Pusťte," zavolal na mne.

Puma spadla dolů a Hiram se chopil lasa, které jsem předtím držel a pak na mne volal, abych zadržel psy. V době, kdy se mi to podařilo, byl již kugar pevně spoután. Bylo to ono smělé zvíře, které provedlo s Kenem takový boj. Teď leželo s dmoucími se boky, zíralo na nás a prskalo.

„Leslie — jsem všecek znaven," oddychoval Hiram." To šplhání na svahy — působí mi na srdce. Dolů již nemohu. Jim střeží jednoho kugara a Ken druhého, toho, kterého jsem připoutal řetězem a lasem ke stromu. A zde je třetí. Tři pumy!... Tohle jsem nedokázal nikdy v životě. Ale přeji si, aby tento den byl velikým úspěchem k vůli Kenovi."

„Hirame, až si odpočinete, jděte pro nákladní koně. Přiveďte je i s pytli a také Navvyho. Vezměte s sebou psy a zanechte je v ležení. Ken a já svážeme druhého kugara. Potom zavoláme Jima nahoru a připoutáme oba kugary k tomuhle. Zde se s nimi setkáte."

„Nezapomeňte, že druhý kugar je volný, kromě řetězu a obojku. Jeho drápy nejsou přistřiženy. Bude zápasit. A také bude velice namáhavé naložit je zde. Ale já již nemohu šplhat."

„Vyhledejte svoje koně a pospěšte do ležení," odpověděl jsem.

Hiram unaveně vylezl na stráň, sledován psy a já jsem se dal na zpáteční cestu do kaňonu. Teď, když jsem byl klidný, jsem pozoroval, jaký kus cesty jsem ušel. Avšak pospíšil jsem si a záhy jsem nalezl Kena stojícího na stráži u jeho zajatce. Tento kugar byl připoután ku převislé větvi, která se prudce kývala při každém jeho popohybu.

„Poslyšte, dostali jste třetího?" tázal se Ken.

„Ovšemže."

„A co teď?“

„Nu, slezu dolů až mě bude Jim slyšet. Zavolám na něj, aby přišel vzhůru se svým kugarem. Vy zde zůstaňte, dokud se nevrátím.“

Byla to nová, dlouhá cesta dolů k okraji stráně, ale vešel jsem tam a zavolal jsem na Jima. On odpověděl a pak jsem mu řekl, aby přišel nahoru se svou pumou. Posadil jsem se, abych na něj čekal, neboť jsem myslil, že bude rád, když mu trochu pomohu. Uplynulo půl druhé hodiny než jsem slyšel chrastění kamení dole, které mi oznámilo, že Jim přichází. Objevil se na nižším svahu, nesa pumu hlavou dolů. Bylo zřejmo, že jeho práce byla namáhavá. Mohl slézti jenom několik kroků bez odpočinku, při čemž vždycky svoje břemeno skládal.

Běžel jsem mu vstříc. Měl zarudlý obličej, byl potem celý mokrý a téměř bez dechu a také jsem viděl, že ztrácel trpělivost.

„Jsme — celý — jako — zvalchovaný,“ pravil.

Pak jsme si opatřili tlustou tyč a prostrčivše ji mezi tlapami pumy pod místy, kde je měla spoutané, mohli jsme ji pak nésti zcela dobře. Ale byla těžká a také stráň byla příkrá, musili jsme míti pozor na drolící se kamení a proto nás tato úloha téměř vyčerpávala. Lezli jsme nejkratší cestou a tak jsme se dostali trochu vpravo od Kena. Konečně jsme s námahou lezli k místu, kde jsem se rozloučil s Hiramem. Jim klesl do stínu a těžce oddychoval.

„Leslie — chtěl bych — jíti — tam dolů — ke Kenovi — ale nemohl bych se vrátit. Jsem zvyklý jezdit — na koni.“

Proto jsem musil jít zase sám a nalezl jsem Kena sedícího věrně na stráži u kořisti.

„Zdržel jsem se dlouho?“ tázal jsem se. „Nemohl jsem si pomoci, Kene.“

„Mně se to nezdálo tak dlouhé,“ odpověděl Ken.

To byl rozdíl v čase, když se na něj dívaly oči žhavé mládím a nadšením. „Teď musíme svázat tohoto darebáka,“ pravil jsem. „Tato úloha připadla nám, Kene. Hiram ne-

skládal příliš velikých poklon tomuto kugarovi. Uřízneme kus každého a rozpleteme tyto kusy, abychom měli dosti provazu. Přál bych si, aby byl Hiram nepřivázal toto laso k oné kývající se větvi."

„Vylezu nahoru a odvážu je," odpověděl Ken. Pak opravdu vyšplhal na smrk a zůstal seděti na jedné větvi.

„Držte se!" varoval jsem ho. „Myslím, abyste toho raději nechal. Jak jen mohl Hiram přivázat tento provaz?"

„On větev sklonil."

„Nu, teď se sklání také a ten prokletý kugar by vás mohl zasáhnouti. Nelíbí se mi jeho vzezření."

Ale přes to sklouzl Ken asi o dvě stopy dále a dostal se téměř k uzlu lasa, když vtom se větev zakývala a nebezpečně sklonila. Kugar vyskočil ze svého koutku mezi kmenem stromu a skalou a skrčil se pod kmenem, syče a vrče a jevě chuť ke skoku.

„Skočte! Skočte!" vykřikl jsem.

„Nemohu skočiti tak, abych byl z jeho dosahu," vykřikl Ken.

Potom zvedl nohy a počal klouzati nazad po větvi. Puma skočila, ale minula se ho, zato však počaly kolem Kena létati větvičky a kůra, jež odtrhla. Potom zvíře bez sebe vztekem zpola vyskočilo a zpola se vztýčilo a rozpřáhlo tlapy po Kenovi.

Viděl jsem, jak zakřivené drápy pumy se zaťaly do Kenovy manžety. Hoch pronikavě vykřikl. Vrhl jsem se vpřed, chopil jsem pumu za ocas a mocným rozmachem jsem ji odtrhl a hodil jsem ji se stráně, až pokud sahal provaz. Rychle, jako myšlenka jsem vyskočil a oba jsme si vyhledali bezpečnější místo.

„Fi!" zahvízdal Ken, drže svoji ruku do výše.

„Je to nepěkné škrábnutí," pravil jsem, zavazuje mu zápěstí kapesníkem. „Kožená manžeta vám zachránila ruku, že nebyla odtržena. Je to ohavné zvíře."

„Buď je svážeme — nebo —" prohlásil Ken, aniž dokončil svých slov.

„Kene, každý vezmeme jedno laso a budeme pracovati tak, abychom se oba zmocnili jedné tlapy."

Hiram provedl pekelnou věc, když přivázal tuto pumu ke kývající se větvi. Bylo to skoro horší, než kdyby bylo zvíře úplně volné. Byl mu tak poskytnut okruh o průměru dvaceti stop, ve kterém mohlo běhati a skákati po libosti. Zdálo se, že je neustále ve vzduchu. Skočil nejprve po Kenovi a pak po mně s rozevřenou tlamou, divokýma očima a roztaženými spáry. Chytili jsme ho do svých kliček, ale ony nedržely. Puma strhla každou kličku dříve než jsme ji mohli utáhnouti. Jednou se mi podařilo zachytiti pumu s nebezpečím za jednu zadní tlapu a pak jsem svoje laso napjal.

„Držte ho pevně, ale nezvedejte ho," zvolal Ken. Potom držel svoji kličku připravenou, čekaje na příznivou příležitost.

Puma se skrčila k zemi s tělem napjatým a její dlouhý ocas mrskal vpřed a vzad přes moje laso. Ken hodil svoji kličku před její přední tlapy, které byly zpola zabořeny do prachu.

„Zvolna teď, zvolna teď," pravil. „Já teď pumu podráždím, aby skočila do mé kličky."

Pak jsem svůj provaz trochu povolil. Ken potom hodil na pumu kus větve. Vtom jsem spatřil, že laso, které bylo přivázáno k řetězu, je uvolněno. Než jsem mohl vykřiknouti, abych dal soudruhovi výstrahu, zvíře vyskočilo. Můj provaz mě spálil, jak proklouzl mýma rukama. Puma se vznesla do vzduchu s tlapami široce roztaženými jako křídla a jedna z nich zasáhla Kena do hlavy a srazila ho dolů na stráň. Trhl jsem nazad svým lasem, ale shledal jsem, že vyklouzl z uzlu.

„Utržil jsem ránu," poznamenal Ken, vstávaje a sbíraje svůj klobouk. „Protrhl mi kůži?"

„Ne, ale utrhl vám pásku od klobouku," odpověděl jsem. „Mějme na něj pozor."

Pak nastalo několik chvil, nebo to trvalo celou ho-

dinu — nemohli jsme nikdy této doby změřiti — když jsme běhali okolo pumy, víříce prach, házejíce kamení a ulamující větve, abychom odrazili její útoky. Skákala na nás, pokud to dovolovalo laso, vrhala se téměř až k našim obličejům, divoce a ďábelsky jako tygr. Kdyby nebylo obojku, který se jí volně otáčel okolo hrdla, byla by se stokrát udusila. Hbitě jako kočka, pružně, mohutně, neúnavně, zápasila tak, víříc prach, skákajíc, válejíc se, až se nám zdálo, že ji nikdy nechytíme."

„Kdyby něco prasklo, dostane se na nás," vykřikl Ken. „Tentokráte jsem cítil její dech."

„Bože! Jak jsem si přál, aby byl přítomen někdo z těch lidí, kteří říkají, že pumy jsou pouhými zbabělci!" zvolal jsem.

Při jednom postranním skoku narazil kugar na skálu a zůstal tam viseti přes to, že její povrch byl plochý a jeho ocas visel dolů.

„Poutejte jeho pozornost," křičel jsem, „ale nechoďte k němu příliš blízko. Nepodrážděte ho, aby skočil."

Zatím co Ken pomalu manévroval před pumou, připlížil jsem se za skálu, rozpřahl jsem se po jejím dlouhém ocasu a chopil jsem se ho. Potom jsem rychle oběhl skálu, nesa kopající a vřískající zvíře na zem.

„Teď máme příležitost," vykřikl jsem. „Chyťte ho do kličky za jednu zadní nohu! Já ho mohu držeti."

Za vteřinu připevnil Ken kličky na obě zadní tlapy a potom podal provaz mně. Zatím kdy jsem držel pumu, vylezl Ken znovu na strom, odvázal uzel, který nám způsobil tolik námahy a krátce potom jsme měli svého zatvrzelého zajatce nataženého mezi dvěma stromy. Pak teprve jsme si mohli trochu oddechnouti, čehož nám bylo vskutku velmi třeba.

„Nebylo to příliš učené," řekl jsem, abych omluvil naši hrubou práci, „ale nějak jsme ho dostat musili."

„Dicku, víte-li, že se domnívám, že Hiram nám tuto práci zúmyslně připravil," pravil Ken.

„Nu, je to možné. Ale provedli jsme to správně. Teď s ním učiníme krátký proces."

Zatím kdy Ken držel řetěz, spoutal jsem kugarovi tlamu kusem dřeva a provazy z lasa.

„A teď nám nastane nejhorší práce," řekl jsem — „vynésti ho nahoru."

Namáhali jsme se úsilovně do výše, odpočívajíce každých několik kroků, úplně zpoceni a žíznivi a slunce do nás nemilosrdně pražilo. Klouzali jsme a padali jsme, vstávali jsme, abychom zase klouzli a padli. Dusili jsme se prachem. Beze strachu jsme dávali v sázku svoje životy na okraji propasti. Neměli jsme jiné myšlenky než dostati pumu nahoru.

Někdy jsme musili šplhati bokem, při čemž jsme tyč s pumou drželi na loktech. Zvíře jsme vlekli hlavou dolů, takže se jeho hlava zachycovala na křovinách a kameních. Byli jsme znaveni tak, že jsme musili mnohem častěji odpočívati. Držel jsem spodní konec tyče a proto jsem musil nésti trojnásobnou váhu a když jsem dýchal, pískalo mi v hrdle. Skoro polovinu té doby jsem měl před očima rudou mlhu. Jak jsem nenáviděl těch kluzkých kamenů!

„Počkejte," vyrazil jsem ze sebe jednou s velikou námahou, „jste mladší — mne — počkejte!"

Konečně jsme spustili naše břemeno do stínu jednoho cedru, kde leželi ostatní kugarové a natáhli jsme se k dlouhému a sladkému odpočinku.

„Rád bych věděl — kde jest Jim?" řekl jsem.

Vtom jsem slyšel pumy sípati a kašlati.

„Kene! Pohleďte! Pumy se dusí. Mají patrně žízeň. Zahynou nám, nedostaneme-li vody.... proto Jim odešel. Hledá vodu."

„Vodu na tomto suchém místě? Kde ji nalezneme?" bědoval Ken.

Po veškerých našich námahách a podivuhodném štěstí

byla myšlenka na ztrátu těchto kugarů pro nedostatek vody téměř zarmucující.

„Kene, nemohu se již hnout. Jsem úplně vyčerpán. Musíte najít vodu. Nedoufejte, že ji nalezne Jim a nečekejte na něj. Jděte sám. Včera sněžilo.“

A pak mi bleskl hlavou obraz mnohých malých prohlubenin, vymletých deštěm do skal a výstupků na okraji kaňonu.

Když jsem to pověděl Kenovi, vyskočil a běžel jako vyplašený jelen. Díval jsem se za ním se zvláštní pýchou a vírou. Jaký to byl atlet! Přeskakoval balvany, vzpínal se, chápaje se větví a kráčel zpříma po příkrých svazích. Rozlehl se rachot laviny kamení, kterou odšlápl. Pak dospěl na okraj a zmizel.

Zůstal mi skryt jistou dobu, která se mi zdála velmi dlouhá. Pak se objevil, nesa v obou rukou svůj klobouk. Nalezl vodu.

Pak začal sestupovati. Udržoval se v rovnováze jako provazolezec na drtícím se kamení. Kráčel s dovedností kozí, obcházel zvětralé balvany, přeskakoval přes trhliny a přebíhal žluté svahy. Čím více se nížil, tím rychleji běžel, až se zdálo, že má křídla. Místa, která v obyčejných chvílích by se zdála nepřekročitelná, přeskakoval lehkým dotykem jistých nohou. Potom přiběhl ke mně s indiánským vítězným křikem.

„Kene, můj hochu, vy jste zázrakem!“ zvolal jsem.

Potom chopil jednu pumu za uši a držel její hlavu vzhůru. Namočil jsem svůj šátek do vody a pak jsem ji vymačkával do tlamy zvířete. Syčelo, kašlalo a dusilo se, ale k naší radosti polykalo. Musilo polykati. Tak jsme obsloužili jednoho kugara po druhém a viděli jsme k naší veliké radosti známky jejich osvěžení. Jejich oči se rozjasnily a nabyly ohně, jejich suchý kašel, který nám nahnal tolik strachu, zmizel a z tlam jim již nevystupovala pěna. Ohnivák, jak jsme pokřtili ono divoké zvíře, které s námi zápasilo tak strašlivě, zvedl hlavu, zlato v jeho

krásných očích se zalesklo jako oheň a on zavrčel na znamení vracejícího se života a odporu.

Ken i já jsme klesli na trávu s nevýslovným uspokojením.

„Ha-hú!" ozval se Hiramův výkřik a přerušil teplý klid stráně. Naši soudruzi se objevili, jedouce dolů. Hlas Indiána, volajícího na Marxa, mísil se se zvukem dusajících kopyt na kamení.

Potom se objevil Jim, skláněje se pod cedry k opačné straně.

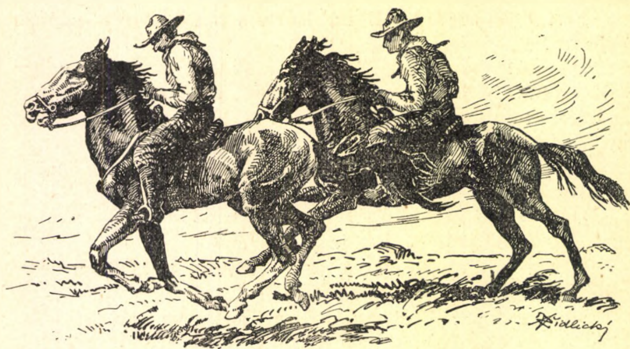
„Haló! Byl jsem hledat vodu, ale žádné jsem nenalezl. Nevšimli jste si, jak je jí potřeba?"

Náhle poznal situaci a jeho červený obličej zazářil potěšením.

Hiram si prohlížel malé, rovné místa ve stínu cedrů. Pohlížel s kugarů na nás a jeho suchý smích brázdil vzduch.

„Ďas mě vezmi, ale výborně jste to vykonali!"

XVIII. Halovo poučení.

Z levého kaňonu se vynořil potom zvláštní průvod. Podivnější než hlavy pum, vyčnívající z pytlů, byl pohled na Navvyho, který jel před zvířaty. Držel jsem se pevně vzadu, neboť jsem chtěl viděti vše, co by se snad událo a domníval jsem se, že je více než pravděpodobné, že k něčemu dojde. Než jsme dospěli na okraj smrkového lesa, pozoroval jsem, že kusy lasa, které byly otočeny okolo Ohnivákova nosu, se uvolnily.

Chtěl jsem právě promluviti, když puma otevřela kout tlamy a zaťala svoje zuby do Navajových spodků. Nezachytila masa, neboť když se Navvy obrátil, měl jeho obličej pouze výraz zvědavosti. Ale když spatřil Ohniváka, který se mu zahryzl do spodků, vyrazil ze sebe pronikavý výkřik a spadl stranou s koně.

Pak nastaly dvě obtíže: předně chytit postrašeného koně a za druhé přesvědčiti Indiána, že nebyl kousnut.

Druhé se nám nepodařilo, neboť Navvy se nám i kugarům zdaleka vyhnul a odcházel do ležení.

Hal na nás čekal a řekl, že honil jednu pumu jižně podél okraje, dokud mu pes neutekl.

Ohnivák, když byl připoután řetězy, byl první pumou, kterou jsme se snažili představiti ostatním členům naší rodiny dravců. Ale spustil takový děsný povyk, že jsme ho musili dáti na jistou vzdálenost od ostatních.

„Máme dva psí řetězy," řekl Hiram, „ale nemáme v ležení ani obojku, ani točidla. A bez točidel nemůžeme kugarů dát na řetězy. Uškrtili by se ve dvou minutách."

Ale pak asi po sté nás zachránil svou vynalézavou mechanickou dovedností. Vzal největší pár pout, která jsme měli, a sekerou, nožem a kleštěmi na drát vyrobil dva obojky s otáčidly, které pokud se týkalo síly a užitečnosti byly mnohem lepší nežli obojky, které jsme koupili.

Otáčidlo jest zvláštní zařízení na obojcích, aby se provaz nebo řetěz k obojku připevněný otáčel když jest zvíře přivázáno. Tímto zařízením se zabrání utažení obojku a zkroucení řetězu nebo provazu.

Když jsme povečeřeli, byl již les zahalen tmou. Klesl jsem na lůžko a přes chvění a pálení v celém těle jsem záhy usnul. Následujícího jitra jsem se probudil pozdě ke snídani a byl jsem všecek ztuhlý, vyčerpaný a nehybný. Také mladíci se nemohli ani hnouti, ale byli šťastni. Šest pum řvalo jako při koncertu a to postačilo, aby byli spokojeni.

Hiram se zaměstnával šitím nových spodků, které se mu podařilo udělati ze dvou prázdných pytlů od mouky. Spodní část jeho spodků byla pryč a ozdobovala křoviny a cedrové větve a tyto nové pytlové spodky, ačkoliv měly poněkud zvláštní tvar, byly k tomu dosti dobré. Jeho kabát zůstal někde na okraji kaňonu, jeho boty byly plny děr, jeho košile byla na cáry. Také Jim vypadal jako ha-

stroš. Ken vypadal, jako by ho byli vystřelili z děla. Ale on měl na štěstí s sebou ještě jeden oděv.

Hal ztrávil odpůldne u kugarů, fotografoval je, naslouchal jejich syčení a vrčení a díval se, jak se hledí vyprostiti z řetězů a jak se válí po zemi jako koule z kožišiny. Z různých částí lesa hleděl se k nim připlížiti nepozorovaně, ale vždycky, kdykoliv zvedl opatrně hlavu za nějakým stromem nebo kládou, vztyčily se uši všech kugarů a oči všech zasvítily s podezřením.

Ohnivák nám poskytoval větší zábavu než všichni ostatní. Měl vskutku povahu královskou a zrodil se, aby vládl a nikoliv, aby byl otrokem. Snažil se všemi způsoby Hala poděsit a když se mu to nepodařilo, ukončoval to skokem, pokud mu dovoloval řetěz.

Tento jeho prostředek vždycky účinkoval. Hal prostě nedovedl klidně státi, když puma skočila a naopak zase se pokoušel o všechny úskoky, které si mohl vymyslit, aby zvíře zahnal a aby se ukrylo za některý strom. Hoch běžel na zvíře se zdviženým klackem, jako by je chtěl usmrtit. Ale Ohnivák čekal skrčený a nedal se vyděsit. Konečně Hal si vzpomněl na červenou flanelovou kápi, kterou mu dal Hiram, při čemž řekl, že ve chladných nocích mu může býti užitečnou. Byla to podivná, planoucí ozdoba hlavy, která spadala jako plášť Halovi až přes ramena. Hal počal lézti na všech čtyřech k Ohnivákovi. To bylo pro kugara ovšem příliš mnoho. Ve svém úžasu zapomnělo zvíře prskati a vrčeti a ustoupilo za malý smrk, odkud pozorovalo Hala se vzrůstajícím zmatkem.

„Hochu, pozoruji tě již déle než hodinu,“ poznamenal Hiram. „A chtěl bych ti dáti jakousi radu. Jest jedna věc, která se nazývá šílenou odvahou. Zdá se, že jsi zapomněl, že tato zvířata jsou kugary, nezkrocenými kugary a nikoliv psíky ku hraní.“

„Ale já se nebojím,“ odpověděl Hal směle.

„Nu, to jsem pozoroval. Možná, že nevíš, co jest nebezpečí. Dovol mi, abych ti vyprávěl jeden příběh. Byla

jednou doba ve staré vlasti, kdy důstojníci veliké francouzské armády přehlíželi oddíly vojska, které bylo na pochodu do bitvy. Náhle se ubíral kolem nějaký veliký desátník, který se činil velmi důležitým a nafukoval se a vypadal, jako by chtěl všechno pobíti.

„‚To je nějaký statečný voják,' řekl jeden důstojník k Napoleonovi. Císař zavrtěl hlavou a řekl: ‚Ne!' Po nějaké chvíli kráčel okolo malý hoch, bubeník. Bubnoval, jako by mu šlo o život, tak jako by úsilovným bubnováním si hleděl udržeti odvahu. Ale byl bledý jako stěna, oči mu vystupovaly z důlků a potil se a každý krok, který učinil, prozrazoval, že má nohy jako olověné.

„‚Tohle je statečný voják,' pravil Napoleon, ‚ten *zná* nebezpečí.' "

Zdálo se však, že Hiramův příběh na Hala příliš nepůsobil. Na chvíli nechal pumy na pokoji, ale záhy je počal nanovo trápiti. Ve svém škádlení nebyl nijak zlý nebo bezcitný, neboť ho to prostě poutalo a on nemohl této zábavě odolati. Konečně, když Hal sklouzl, prchaje před Ohnivákem, kterému jen o vlas uprchl, nařídil mu Hiram, aby se od kugarů vzdálil. Potom Hal hněvivě odešel.

„Nikdy jsem neviděl takového hocha," vysvětloval Hiram.

„Potřebuje dojista nějaké lekce a také ji dostane," pravil Jim. „Jestliže tento chlapec poněkud ochladne a nezkazí-li se při tom, bude výtečný."

Ken se krátce zasmál.

„Ten chlapec je smíšeninou prachu, síly, dynamitu a blesku a k tomu je přidán roztok vší čertoviny. Až dosud byl vlastně na této výpravě velmi hodný.

Hiram si vzdychl.

„Před několika lety byl jste skoro právě takovým chlapcem, Kene, jakým je teď Hal," řekl s úsměvem.

„Nebyl jsem," prohlásil Ken nakvašeně.

„Mladíku, zdá se mi, že jste tohoto svého divokého

bratra jednou poněkud hájil," poznamenal Hiram.

„To je něco jiného. Mohu se pro Hala bíti, ale přece jenom mohu zatracovati jeho rozpustilost!"

Odpoledne přešlo, potom se dostavil západ slunce a stíny se šířily temně pod smrky. Nastala doba večeře, setmělo se, táborový oheň zasvítil — ale Hal Ward se dosud nevracel. Neměli jsme v tomto směru žádných zvláštních obav, ale když nastal čas jíti na lůžka a Hala zde nebylo, tu Ken i Hiram jevili stopy znepokojení.

Ráno se rozbřesklo a on se nevrátil. Připravili jsme snídani zúmyslně velmi pozdě, poněvadž jsme očekávali, že se vrátí v době, kdy Indián přivede koně. Ale po Halovi ani stopy.

„Něco ho dozajista potkalo," řekl Ken.

Jim i já jsme měli jiné názory, domnívali jsme se totiž společně, že pro zábavu zůstal někde spáti mimo ležení, aby nám snad způsobil starosti a že se nevrátí dokud nebude míti hladu.

Hiram k tomu nepřičinil poznámky, ale bylo jasno, že se mu nelíbily možnosti, které mohly Hala potkati.

Ken nejevil žádné touhy po lovu kugarů a tak jsme toho dne nešli nikam. Když nastala noc a Hal se nevracel, byli jsme se svým rozumem u konce. Znajíce však jeho zvláštní sklon k různým kouskům a domnívajíce se, že by pro nezbednost byl schopen všeho, zůstali jsme v ležení a doufali jsme, že bude svým žertem právě tak unaven jako my čekáním a že se vrátí.

Následujícího jitra nás Hiram probudil časně.

„Soudruzi, myslím, že jsme učinili dobře i špatně, když jsme zde čekali na hocha ať se již dopustil nějakého kousku či nikoliv. Mně se však zdá, že se stalo něco neobvyklého. Včera jsme mohli sledovat jeho stopy desetkrát lépe než dnes. Leslie, vy a Ken, obejděte okraj vysočiny. Dívejte se po stopách a dávejte znamení. Jim a já prohledáme smrčinu a cedrové houštiny a úžlabiny."

„Proč chcete prohledávat houštiny a užlabiny?" tá-

zal se Ken a jeho oči byly široce otevřeny nedobrými předtuchami."

Když mu Hiram neodpovídal, počal Ken jeviti veliké znepokojení.

„Hirame, nemyslíte přece — že by bylo možné, — aby nějaký kugar hocha přepadl?"

„Možné? Zajisté, že je to možné. Ale není to pravděpodobné. Znám však více než jeden případ, kdy některý člověk byl napaden hladovým kugarem. Více než jednou mě některá puma stopovala.... Ale hoši, nečiňte tak truchlivých obličejů. Ten hoch chtěl, aby se mu něco stalo. To bylo tak jasné, jako že mám nos mezi očima. Doufám a věřím, že ho nalezneme zdravého. Ale bude lépe, když se připravíte na něco nepříjemného."

Výraz na Kenově tváři mne přímo rozčiloval a ta trocha naděje, kterou jsem ještě měl, ze mne vyprchala.

„Leslie, bylo by nejlépe, kdybyste se přesvědčil, zdali nějací koně šli vzhůru nebo dolů po cestě k sedlu," zavolal za námi Hiram, když jsme s Kenem odjížděli.

„Pravím vám, Dicku, že se bojím, že Hiram si vykládá Halovu nepřítomnost velmi zle," pravil Ken. „Podle toho, co vám řekl, myslí si asi, že ti rančeři, Belden a Sells, se Hala zmocnili."

„Přál bych si, aby se tak stalo, poněvadž pak bychom se byli pouze vyděsili a Halovi by to příliš neuškodilo.... Ale teď jeďte pomalu, Kene, a neztrácejte naděje...."

Na okraji jsme se rozdělili a dali jsme se každý jiným směrem. Bylo skoro poledne, když jsme se setkali na druhé straně vysočiny. Nikdo z nás nenalezl po Halovi ani stopy. Vraceli jsme se tedy do ležení, doufajíce, přese vše, že Hiram a Jim měli snad větší štěstí.

Když jsme přijeli, byli již oba v ležení a vyběhli nám do lesa vstříc. Bylo zřejmo, že doufají slyšeti od nás právě tak uspokojující zprávu — jako my zase od nich! Bylo to setkání smutné.

„Nedovedl jsem najít Halových stop a Jimovi se to také

nepovedlo a on není přece ve stopaření lenivým nováčkem! Bylo by k tomu třeba Indiána — —" Tutéž myšlenku jsme měli i my a všichni jsme zvolali! „Svěřme tento úkol Indiánovi."

Hiram zavolal Navaja a počal mu vysvětlovati slovy i znameními, že se Hal ztratil a že chceme, aby nalezl jeho stopy.

„Já vědět," pravil Indián.

Potom si přehodil přes paži uzdu Kenova mustanga a pak, skláněje se nad slabými otisky Halových bot kráčel pomalu do lesa, veda svoje zvíře.

„Nenásledujte ho. Nechte ho o samotě," pravil Hiram, když Ken i já jsme chtěli za ním.

Navajův volný postup jako plže bylo nesnesitelné pozorovati. Ale bylo v tom přece trochu naděje, neboť bylo zřejmo, že dovede sledovati Halovu stopu. Přešla dlouhá hodina, než Navvy zmizel v lese. Přešla druhá, ještě delší. A pak ubíhala třetí, která se zdála nekonečnou.

„Jsem přesvědčen," řekl Hiram, „že tito Navajové s pustiny mají nejostřejší oči na světě ke hledání stop.... Hochu, on vašeho bratra nalezne."

Náhle jsem viděl projížděti lesem nějaký tmavý pruh.

„Hleďte!"

Pruh přejel otevřené místo, zmizel a znovu se objevil.

„Obávám se, že je to divoký kůň," řekl Hiram.

„Ne, je to mustang," pravil Jim. „Myslím, že jsem dosti často viděl rudocha poháněti mustanga k největší rychlosti."

„Ó, je to Navvy," zvolal Ken. „Hleďte, již přijíždí."

„Hoši, teď jste viděli opravdovou jízdu," řekl Hiram.

Krásný, černý mustang se hnal do ležení rychlostí větru. Běžel přímou čarou, přeskakuje padlé stromy, rozrážeje jalovcové keře s vlající hřívou a ohonem. Temný Indián se na něm krčil nízko a jel, jako by byl s mustangem srostlý. V oné zběsilé jízdě bylo něco divokého, něco rozrušujícího a něco nadějného. Navaja vjel do ležení, za-

razil mustanga tak prudce, že se téměř zapotácel a seskočil se sedla.

Seskupili jsme se okolo něho. Řekl několik slov řečí Navajů, kterým nikdo z nás nerozuměl. S jeho temného, lhostejného obličeje nebylo lze nic vyčísti. Potom počal činiti rukama pohyby a jejich význam byl nám ihned jasný. Hal spadl přes okraj!

„Ach! Ach!" vykřikl Ken Ward a zakryl si tvář rukama.

Byla to pro nás všechny smutná chvíle. Hiram a jim se dívali soucitně na Kena, ale já jsem nemohl snésti jeho pohledu. Když jsem se odvrátil, viděl jsem, jak Indián sbírá dvě lasa a polní láhev.

„Tohodena! Tohodena!" (Pospěšte! Pospěšte!), pravil Navaja.

To nám nalilo do žil nový život.

„Hleďte, Kene, Indián vzal s sebou provazy a polní láhev. To znamená, že je Hal živ!"

Kenův obličej zdál se býti změněný. Běžel pro Halova mustanga, který byl u našich druhých koní, hodil na něj sedlo a připínal jej s největším spěchem. My ostatní jsme byli v sedlech skoro právě tak rychle jako Ken. Navvy mávl svým bičíkem a pak nastaly dostihy.

Byla to opravdu honba a sice šílená, když jsme chtěli, aby nám Indián nezmizel z očí. Naše lovy kugarů byly pouhými procházkami u porovnání s touto divokou jízdou. Smrky se míhaly v jedné spleti kolem mne, hnědá půda zdála se letěti pode mnou vzad a vítr mi hučel v uších. Držel jsem se v patách Hiramova dusajícího koně.

Indián se udržoval s podivuhodnou dovedností v přímé čáře. Ani klády ani houštiny a úžlabiny, ba ani hluboké propasti nedonutily ho, aby odbočil. Jednou jsem měl dosti rozhled do předu a viděl jsem, že Ken, který jel na Křídle, předejel asi o sáh Jima, jenž byl před Hiramem. Myslil jsem si v oné chvíli, jak by byl Hal na Křídlo

pyšným. Ale ačkoli Ken svoje zvíře velice poháněl, nemohlo přece dostihnouti mustanga.

Smrky počaly řídnouti a objevily se skupiny cedrů s nemnohými trsy trávy. Navaja zadržel mustanga, seskočil a čekal, až k němu dojedeme.

V okamžiku jsme sesedli a byli jsme připraveni následovati ho. Indián nesl lasa a polní láhev.

Byli jsme přímo nad drtícím se okrajem vyčnívající skály, na okraji vysočiny. Zdálo se mi, že veliká propast se svými purpurovými rozsedlinami a zlatými dómy a rudými skalními stěnami, nevyhlížela nikdy před tím tak temně a hrozivě. Indián se spustil na krátký výstupek pokrytý travou a potom se objevil na vystupujícím oddílu skalní stěny. Skála zde byla rozčleněna trhlinami v jakési hrady a sloupy ze žlutého kamene. Jeden takový skalní sloup ze zvětralé hmoty se podobal zpola zničené píšťale od varhan obrovských rozměrů. Kráčeli jsme dále křivolakou cestou a byli jsme stále nebezpečně blízko propasti, sledujíce okraj této stěny. Indián se zastavil na hraně jakéhosi výstupku, pod nímž byl zářez asi padesát metrů v největší šíři, kde se však měnil v propast. Viděl jsem, že stěna protější je kolmá a téměř čtyřicet stop vysoká.

Navvy se spustil na kolena a naklonil se přes okraj. My jsme to učinili po něm. Díval jsem se dolů podél rovné stěny a o něco dále byl násyp kamení a pod tím byl malý kus travnaté půdy, která se skláněla k hlavnímu okraji skalní zdi.

Ken Ward ze sebe vyrazil pronikavý výkřik radosti. Pak jsem spatřil také já Hala, ležícího na boku na onom travnatém místě. Na straně hlavy u spánku a na tváři měl krvavou ránu.

„Ach, tamhle jste!" řekl slabě a usmál se právě tak chabým smíchem jako byl jeho hlas.

Nevím, co jsme na něho dolů volali, a sice proto, že jsme křičeli všichni zároveň. Potom jsme odskočili od okraje a chystali jsme se k činům. První věc, kterou uči-

nil Ken Ward bylo, že k sobě přitiskl Navaja tak mocně, že jsem se obával, aby mu nepřelámal žeber. Navvy se usmál tomuto hrubému důkazu vděčnosti, jako by věděl, co to znamená ztratiti a nalézti bratra.

„A teď hochu chladnokrevně dolů," pravil Hiram, „a nechte mne, abych celý podnik vedl."

Jim byl rozčilenější než jak jsem ho kdy viděl. Neustále vyhlížel přes okraj.

„Hirame, jest jisto, že nepohnul ani rukou, ani nohou od chvíle, kdy jsme sem přišli," šeptal Jim.

„Možná, že je příliš sláb," odpověděl Hiram.

Starý lovec svázal opatrně dvě lasa, k nim přivázal ještě dvě a když to bylo hotovo, měl provaz delší padesáti stop.

„Kene, spustíme vás dolů," pravil a vložil pod Kenovy paže kličku.

Potom Hiram a Jim drželi provaz a Ken se spustil přes okraj a záhy se dostal dolů.

„Hale, hochu, jsi poraněn — mnoho?" tázal se Ken, pokleknuv vedle svého bratra.

„Vodu! Vodu!" zašeptal Hal.

„Hoďte mi lahev — rychle!" volal Ken.

Hiram ji vzal od Navvyho a opatrně ji vážil v ruce.

„Měj pozor, hochu. Mohla by naraziti na skálu a svalit se dolů."

„Hoďte ji!" křičel Ken, jsa úplně bez sebe. Cožpak hraji několik let míč zcela nadarmo? Hoďte ji!"

„Tak," zvolal Hiram, a vrhl lahev. Ken ji chytil do prstů jako kdyby je měl z ocele a potom poklekl k Halovi, nadzvedl mu hlavu a pomáhal mu píti. Hoch pil tak dlouho, že musil býti nesmírně žíznivý.

„Hale, pověz mi teď, kde jsi poraněn," tázal se Ken.

Hoch něco zašeptal, ce mohl slyšeti jenom Ken. Pak jsme viděli, že počal ohmatávati jeho tělo, jako by chtěl najíti zlomenou kost nebo jiné rány.

„Hirame, nemohu najíti nic jiného než odřeninu na

obličeji a potom zraněný kotník. Je černý a modrý a tak opuchlý, že nemá tvaru. Obávám se, že má kotník zlomený. Jinak se může úplně pohybovat, takže jeho páteř není zraněna."

„Dobrá! A teď, hochu svlékněte kabát a obalte jím Hala pod paží, tam kde vede provaz... Tak, teď je to dobře. Teď ho zvedněte a doneste ho přímo pod nás.... zvolna teď!.... Pomozte mi ho vytáhnout, Jime. A vy, Leslie, stůjte připraven, abyste ho mohl chopiti až ho vytáhneme nahoru.

Za méně než dvě minuty ležel Hal nahoře u okraje. Sotva jsem poznával jeho obličej. Byl bledý kromě krvavé odřeniny a jeho oči byly vpadlé a měly napjatý výraz bolesti a jeho rty byly staženy. Hal se hrozně změnil.

„Ach, jsem celý," zašeptal. „Ale byla to jenom chabá ozvěna jeho dřívější nálady.

„Hej! Hoďte mi provaz," zavolal Ken.

Hiram jej přehodil přes okraj a zatím kdy jsme ho pevně drželi, vyšplhal Ken ručkováním nahoru.

„Leslie, vy nás povedete zpátky a budete hledět najíti cestu křovinami," nařizoval Hiram, zvedaje Hala opatrně v náruči. Za nedlouho jsme byli u svých koní. Tam Hiram posadil Hala rozkročmo na svého koně a kráčel vedle zvířete drže hocha jednou rukou, zatím kdy Jim jel vedle na druhé straně a také pomáhal. Náš průvod se pohyboval velmi pomalu, než jsme došli do ležení.

Když jsme tam přišli, prohlédl Hiram velmi pečlivě celé chlapcovo tělo a k našemu velikému uspokojení nám oznámil, že na něm nenalezl žádného vážného zranění.

„Udeřil se na straně do hlavy a má vymknutý kotník a možná, že také trpí otřesem nervů — ale za několik dní bude zase zdráv."

Pak jsme umyli s Halova obličeje krev a koupali jsme jeho kotník v horké vodě. Obličej ho bolel nesmírně a jeho rty byly tak zduřené, že mohl jen s námahou jísti.

Ale když si vnutil trochu bramborové polévky a několik doušků kávy, zdálo se, že se trochu posilnil.

Byli jsme tak rozradováni, že ho máme zase živého a poměrně zdravého, že každá myšlenka na jeho provinění byla zapomenuta. Bylo však vidět, že nezapomněl Hal, neboť se díval zádumčivě na Kena a na Hirama. Zdálo se mi, že si Hal přeje, aby mu někdo pomohl k zpovědi. Avšak nikdo z nás mu nedal jediné otázky.

„Kene," pravil konečně hlasem podivně slabým, „utekl jsem jako šílený, ale nezdržel jsem se s tvrdohlavostí. Pronásledoval jsem jakési malé zvíře, myslím, že to byl mladý coyot — a spadl jsem přes okraj."

„Nemysli na to," odpověděl Ken vesele.

„Volal jsem neustále," pokračoval Hal. Pak jsem ale poznal, že mne nehledáte, poněvadž jste se domnívali, že provádím něco nepěkného a že vás chci postrašit. Proto jsem přestal volat. Bolest nebyla tak zlá. Tu bych byl snesl. Ale myšlenka na vás, že mne nehledáte tak dlouho, ta mne bolela. Tím jsem se trápil. Po první noci a po následujícím dni jsem dostal žízeň. Myslím, že jsem měl horečku, neboť jsem blouznil. Velmi brzy jsem byl přesvědčen, že mne nikdy nenaleznete. Potom — potom — "

Nedokončil vůbec této věty, ale jeho pohled byl výmluvný. Hal Ward stál tehdy tváří v tvář s první skutečnou životní tragedií. — Poučení, které mu Jim předpověděl, bylo opravdu hrozné.

„Kene," řekl po dlouhém mlčení, „zrušil jsem slib, který jsem ti dal. Jednu věc jsem ti slíbil, jak víš. Abych byl opatrný."

„Vše je v pořádku, hochu," odpověděl Ken.

„Jime," pokračoval po nové přestávce, „myslím, že mi již nedovolíte, abych s vámi dále honil?"

„Ale dovolím — dovolím," odpověděl Jim rychle, hmataje bez cíle po své dýmce.

Potom nastalo třetí ticho, které bylo nejdelší.

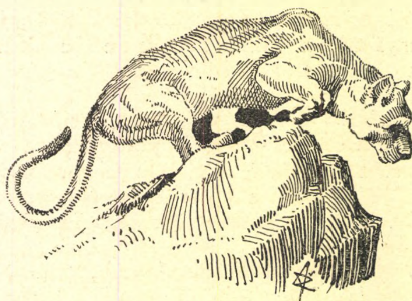
„Hirame," pravil Hal, „pamatujete se — že jste mě

jednou nazval mladým Indiánem. A pak jsem vás slyšel říci, že jen ten Indián je dobrý, který je mrtvý!"

„Nuže, hochu, co z toho?" tázal se Hiram laskavě.

„Když jsem ležel dole v té temné díře a v noci a když mi hvězdy svítily do obličeje — nezamhouřil jsem totiž oka — vzpomínal jsem na to, co jste řekl — na vaši radu — a rozhodl jsem se, že jestli se dostanu živý ven, že vás přesvědčím, že mohu býti také dobrým Indiánem... Chci jím býti."

„Amen," vykřikl Ken Ward vroucně.

XIX. Ken a Princ.

Následujícího jitra vyšel Hiram ven z ležení veselý a svěží. Přivstal si a volal na Navvyho, aby si pospíšil s koňmi, křičel na psy a na kugary a vyhnal nás z teplých pokryvek.

Navvymu se dostalo plnou měrou co zasloužil — všichni jsme ho nesmírně chválili. I Jim ohmatávaje si váhavě místo v boku, kde nosil indiánskou kulku, přiznával, že Navvy byl neocenitelný.

„Je to jistě jediný dobrý rudoch, kterého jsem kdy viděl, a myslím, že ještě změním svůj úmysl a že mu skalpu nevezmu."

„Tohodena," řekl Hiram napodobuje Navvyho. Snad my všichni jsme byli v odporu s rozmarným použitím tohoto slova, když jsme vzpomínali na jeho temný význam z předešlého dne.

Když jsme se posadili ke snídani, odskočil do lesa a

než jsme vstali, slyšeli jsme již cinkání zvonků u koní v úžlabině.

„Dnes bude dojista zamračeno," řekl Jim.

„Jestliže vám na tom nesejde, soudruzi, budu střežit ležení," poznamenal Hal.

„Ano, hochu, počítám s tím," odpověděl Hiram.

Potom jsme vynesli Hala z Hiramova stanu a podepřeli jsme ho pokrývkami. Věděli jsme, že uplyne dojista několik dní, než bude moci používat svého zraněného kotníku. Byl vyhublý a jeho rána byla temnější. Avšak onen děsný napjatý stín bolesti v jeho očích ustoupil něčemu jasnějšímu a měkčímu.

„Já budu střežit ležení s tebou," řekl ihned potom Jim protahovaně.

„To by bylo krásné — ale Ken a Hiram a Dick vás budou potřebovat."

„Ať mě potřebují! Již jsem unaven tím lezením do vrchů. Moje srdce není ještě v pořádku po té námaze, kdy jsem nesl toho kugara jedenáct mil, nebo snad trochu méně, přímo volně před sebou."

„Nuže, chlapče," řekl Hiram Kenovi — bylo podivné a nepochopitelné, proč nazýval Hala „hochem" a Kena „chlapcem". Ale bylo to tak. — „Myslím, že již máme více kugarů než můžeme potřebovat. Dopravit je odtud — to bude zábava."

„Až dosud bylo vše zábavou, kromě mých ran," odpověděl Hal.

Po snídani jsme připravili Halovi pohodlné lůžko a pak jsme ho ponechali Jimově péči.

Potom Ken, Hiram a já jsme jeli dolů po svahu vlevo od prostředního kaňonu. Celou cestu jsme měli nesnáze se psy. Nejprve běželi nadarmo za nějakým coyotem, který byl jediným zvířetem, jemuž nemohli odolati. Rozešli jsme se, abychom je předhonili. Já jsem se dostal do jedné rozsedliny a jel jsem až na její konec a tam jsem vyjel do výše. Slyšel jsem psy a ihned potom jsem spa-

třil velikého bílého coyota, ubíhajícího rychle přes mýtinu. Vypadalo to jako by chtěl přeběhnouti blízko mne a proto jsem slezl s koně a poklekl jsem s připravenou kulovnicí. Coyot mě však viděl a vyhnul se. Poslal jsem za ním několik hvízdajících kulí, ale to způsobilo, že ubíhal tím rychleji. Vyšvihnuv se opět na koně, obrátil jsem se, abych vyhledal svoje soudruhy, kteří na mne volali zdola.

Smečka ztratila trochu času na starých stopách, ale dospěli jsme k cedrům přece o osmé hodině a poněvadž obloha byla potažena nízkými, šedivými mraky a vzduch byl chladný, byli jsme jisti, že nepřicházíme příliš pozdě.

Záhy jsme byli mezi hustými cedry. Princ pouze s jediným zaštěknutím, aby nám dal znamení, tam zmizel a také ho nebylo slyšeti. Zatím kdy jsme se rozešli, abychom ho hledali, narazil zbytek smečky na nějakou stopu a odběhl. Po nějakou dobu jsem psy slyšel štěkati. Zatím Hiram a Ken jako by zmizeli se světa, neboť jsem jich ani neviděl, ani neslyšel. Chvílemi jsem se zastavoval, abych dal znamení.

„Ha — hú!“

Můj výkřik prorážel suchým vzduchem a vnikl do cedrového lesa a roztříštil se prudce na stěnách kaňonů a pak se odrážel zase zpět od stěny ke stěně a valil se dále, ztráceje sílu, aby pak zanikl ve výsměšném tichu.

Jezdil jsem vzhůru a dolů v jedné a pak zase v jiné rokline. Objížděl jsem různé, malé kaňony a volal jsem do ochraptění, ale neviděl jsem ani stopy a neslyšel jsem ani hlásku svých druhů nebo psů. Proto jsem obrátil koně do ležení a přijel jsem tam k polednímu. Asi ve tři hodiny se objevil pes Curley. Měl zraněné tlapy a byl vyčerpán. Pak přišla Queen, která se svou chromou nohou sotva dotýkala země. Za hodinu po jejím příchodu přišel Ringer. Byl unaven, zaprášen a těžce oddychoval žízní a horkem.

„Dnes dojista každý honil jen pro sebe!“ poznamenal Jim.

O páté hodině se prodíral Hiramův statný kůň suchým chrastím v úžlabině. Vysoký lovec seskočil a odvázal dvě kůže kugarů od svého sedla.

„Kde jste byli vy a kde je chlapec?“ tázal se. „To bych rád věděl!“

„Oba jste se mi ztratili a pak jsem vás již nemohl najít,“ odpověděl jsem.

„Naši psi prováděli dnes honbu na kugary na vlastní vrub. Princ utekl a tím se to stalo. Ztratili se mi všichni — až na Muxe a Tana.“

Zatím kdy takto mluvil, přikulhali do ležení další dva psi.

„Domnívám se, že Ken někde sedí pod cedrem, že drží Prince a že na nás volá, abychom mu pomohli chytit jeho kugara.... Byl to zase jeden podivný den lovu. Ať to vezme ďas! Tato vysočina, je podivuhodným roztříštěným místem a není divu, že zde nelze nic řádného podniknout. Musil jsem oba kugary, zahnané na stromy zastřelit, když jsem čekal celé hodiny, na vás a na Kena. Teď si trochu odpočinu a pak budeme večeřet.“

„Hirame! Doufám, že se Kenovi dobře vede!“ zvolal Hal neklidně.

„Nestarej se, hochu! Brzy sem přijede.“

Hiram vzal právě kouřící se kotlík s polévkou od ohně, když štěkot psů oznamoval, že se Ken blíží. Jel unaveně pod smrky a Princ ho sledoval stejně unaveně.

„Právě v čas, chlapče!“ zvolal mu Hiram vstříc hlasem veselým.

Ken spíše spadl než sestoupil s koně a sklouzl na zem a natáhl se tak zvolna, tak bolestně a vděčně, že bylo snadné viděti jak jest znaven. Jeho šaty byly na cáry a on byl bledý a zmořený. Na naše otázky zašeptal:

„Počkejte!“

Potom se položil na pět minut na zem a pak teprve

se přiblížil k rozprostřenému plátnu, na němž jsme večeřeli.

Byli jsme všichni zvědavi a Hal byl hrozně netrpělivý, aby již slyšel Kenovo dobrodružství. V povaze Kena Warda bylo něco před nějakou námahou nebo po nějakém činu, co způsobilo člověku jisté rozechvění svou významností. Když bylo po večeři a když jsme seděli v kruhu okolo rudého táborového ohně a když chladný vítr nám zpíval ve smrčinách a nočních stínů přibývalo, pravil Hiram:

„Nuže, chlapče, myslím, že bys nám to měl již povědět."

Ken dosud mlčel a na jeho zamýšleném obličeji byl jakýsi zahloubaný smutek. Zatím, kdy jsme čekali na Kena až se rozhodne, aby mluvil, přiblížil se Princ k ohni — vzduch byl totiž chladný — a když tento veliký pes položil svou krásnou hlavu Kenovi na koleno, a díval se naň rozumnýma očima, tu mladík řekl téměř bezděčně: „Princ mi zachránil život!"

„Jakže?" vydechl Hal a jeho zářící oči se upřely na bratra. „Pověz mi — vše!"

Ken se vzpřímil a počal se svým vypravováním.

„Dnes ráno jedné chvíle jsem ztratil Hirama a psy. Octl jsem se v jednom temném a smutném lese. Za nějakou dobu se ukázalo, že onen les je neproniknutelný. Mrtvé cedry ležely všude kolem, poražené vichřicí a živé cedry, jejichž větve se dotýkaly země, zhoustly. Ztratil jsem cestu. Obracel jsem se a otáčel jsem se, přecházel jsem vlastní stopy, po nichž jsem šel a konečně jsem vyšel z cedrové houštiny do hlubokého kaňonu.

Tam jsem několikráte vystřelil z revolveru, ale žádný výstřel mi neodpovídal. Nemohl jsem nic jiného podniknouti, než potulovat se kolem v naději, že naleznu Hirama nebo Dicka. Jel jsem takto dále, když v tom jsem spatřil Prince, klusajícího ke mně.

„Hola, starý brachu," řekl jsem.

„Zdálo se, že Princ má právě takovou radost ze mne jako já z něho. Položil se na zem a oddychoval a jazyk

měl vyplazený z tlamy. Byl pokryt prachem a pěnou.

„Jsi unaven, Princi?" tázal jsem se. „Chvíli si odpočineme."

Potom jsem viděl, že mu krvácí ucho a shledal jsem, že je má natržené. Pronásledoval asi tohoto jitra příliš úsilovně některého kugara.

„Nalil jsem do svého klobouku z lahvice vody a dal jsem Princovi pít. Čtyřikráte vypil vodu znova nalitou než byla jeho žízeň uhasena. Potom si na mne položil hlavu a odpočíval.

„Konečně se Princ zvedl z vlastního popudu a vrtě ohonem, dal se směrem západním. Hleděl jsem udržeti svého mustanga tak dlouho u psa, pokud tomu drsná cesta dovolovala. Vyšli jsme v záhybu veliké křivky, kterou jsme nazvali „Chobotem." Právě jsem chtěl na vás vykřiknout, když jsem viděl, že Princ ježí srst. Učinil asi deset skoků a potom se spustil se štěkotem po příkré stráni do rokliny a zmizel.

„Nalezl jsem čerstvou stopu veliké pumy, kterou jsme tak často honili a rozhodl jsem se, že budu Prince sledovat. Přivázal jsem mustanga, svlékl jsem kabát a ostruhy a svůj červený šátek jsem uvázal na větev jednoho uschlého cedru, aby mi ukázal místo, kde mohu vyjít ven.

„Sestoupil jsem asi o pět set stop, až konečně jsem se zastavil u příkrého srázu. Odtud jsem slyšel Prince štěkat a skoro okamžitě jsem spatřil pumu na vrcholu jednoho stromu.

„To mne vzrušilo a já jsem zavolal: „Hej, hej, hej!" abych Prince povzbudil.

„Myslil jsem si, že bude moudré rozhlédnout se dříve než se pustím dále. Pode mnou ležel Chobot na míli široký, kde vyusťoval do obrovského mlžnatého kaňonu. Vypadal jako děsná bezedná propast. Ujišťuji vás, že na okamžik mi tento pohled otřásl nervy, ale musil jsem za Princem. Běžel jsem dále vlevo a přišel jsem k místu, kde skála se končila ve zvětralou stráň.

„Když jsem jednou započal, opravdu vážně, bylo to jako hra, která musí býti vyhrána. Moje okované boty vyrážely ze skal jiskry. Klouzal jsem dolů a zůstával jsem viset a pak jsem se zase pouštěl dále. Uváděl jsem do pohybu kamení na zvětralých skalách a pak jsem je předhonil.

„Ale záhy jsem musil jít volněji a přelézat různá místa. Chvílemi Princ zaštěkal a já jsem na něj volal, aby věděl, že přicházím. Bílá sloha zvětralého vápence vedla k jednomu svahu, kde jsem mohl běžet dolů zase rychleji. Tam mne Princův štěkot povzbudil. Doletěv ke skupině cedrů, sběhl jsem mezi ně a viděl jsem Prince stojícího u velkého cedru, o jehož kmen se opíral předními tlapami. Spatřil jsem kugara, který lezl se stromu dolů. Potom jsem poznal podle praskání a rachocení kamenů že skočil. Princ běžel za ním.

„Vrhl jsem se dolů, ukryl jsem se pod cedry, a pak jsem nalezl otvory ve skalách, které vedly k rokline, jež měla suché vodou vymleté dno. Písčitá místa mi ukazovala stopy Prince a kugara. Tlapy dravce byly tak veliké, že mi stydla v žilách krev. Byly dvojnásobné velikosti než veškeré stopy, které jsem viděl dříve. Běh v tomto suchém korytu byl však ze všech nejnesnadnější. Po každém sáhu se sklánělo koryto potoka o čtyři až deset stop, často více a po těchto místech jsem sklouzal dolů.

„Zdálo se, že kugar již nechce vylézt na strom. Obával jsem se každým okamžikem, že uslyším zvuky boje, neboť jsem si vzpomněl, jak Hiram řekl, že starý kugar se unaví během a že se zastaví, aby psa usmrtil.

„Běžel jsem dolů, dolů, neustále dolů. Viděl jsem, že jsme byli skoro již u samého okraje u velikého a širokého hlavního kaňonu a tázal jsem se, co se stane až tam doběhneme. Náhle jsem doběhl k Princovi, který zuřivě štěkal pod jedním smrkem na okraji hluboké rokliny.

Kďyž jsem se podíval nahoru, poděsil jsem se tak, jako nikďy v životě. Kugar byl ohromný a tak starý, že měl barvu skoro šedou. Jeho hlava byla veliká a jeho

tlapy krátké a kulaté. Neprskal, ani nevrčel, a nedíval se na Prince, nýbrž upíral svoje zpola zavřené oči na mne.

„Než jsem měl kdy hnouti se, seskočil dolů a padl na zem s bouchnutím. S počátku jsem byl jist, že na mne chce učinit útok a vytrhl jsem svůj revolver. Ale on krákráčel zvolna kolem Prince a bez nejmenšího váhání skočil do rokliny. Chřestivý zvuk klouzajících kamení vystoupil do výše zároveň s oblakem prachu. Pak jsem ho viděl, jak zcela volně kráčí dále mezi drsnými balvany.

„Princ ke mně přišel kňučící a pak jsme spolu šli podél rokliny, až jsme nalezli místo, kde jsme mohli sestoupit dolů. Lezli jsme a skákali jsme a padali jsme až jsme se dostali na dno, kde Princ znovu nalezl stopu.

„Dříve než jsem věděl, co vlastně se děje, stál jsem na druhé stěně kaňonu a pod sebou jsem neměl nic než řídký vzduch. Pravím vám, že jsem se otřásl.

„Princův štěkot ke mně dolehl a já jsem se obrátil kolem rohu jedné rozpoltěné stěny a viděl jsem jej na úzkém výstupku. Přicházel ke mně a když byl až u mne, obrátil se a divoce štěkal. Srst na hrdle se mu ježila.

„Pojď dále Princi," zavolal jsem.

„To bylo po prvé, kdy jsem viděl Prince váhat při lovu na pumy. Musil jsem ho přemlouvat, neboť se mu nelíbil onen úzký výstupek. Ale když se pustil dále, nechtěl mi dovolit, abych šel napřed. Výstupek byl dvacet stop široký a blízko skalní stěny byly v prachu stopy kugara. Vystupující roh skalní zdi zakrýval mi další rozhled. Nahlédl jsem kolem něho. Na druhé straně se stezka sužovala a vystupovala trochu do výše po nerovných stupních. Princ přešel onen roh, ohlédl se, aby viděl zdali přicházím a pak šel dále. Ohlédl se čtyřikráte a jednou čekal až k němu dojdu."

„Jdu s tebou, Princi," volal jsem neustále.

„Výstupek se sužoval až byl skoro tři stopy široký. Princ přestal štěkat a pak se na mne ohlédl. Nový, vystupující roh skály mi zabraňoval vidět, co je v předu.

Princ proklouzl okolo, ale já jsem musil jít bokem a prsty jsem se musil držet stěny.

„Ke svému překvapení jsem shledal, že jsem se ocitl v mělké vydutině skály. Stopa pumy vedla přímo přes jeskyňku a pak dále. Princ se pohyboval volněji a volněji.

„Obešel jsem následující výběžek a přešel jsem další mělkou jeskyňku a proklouzl jsem kolem jiného rohu, načež jsem viděl podivuhodný výjev. Stopa tam končila a uprostřed širokého výstupku seděla veliká puma a její dlouhý ohon mrskal skálu nad srázem. Když nás spatřila, obrátila se a kráčela v celé délce výstupku s hlavou skloněnou nad propast. Rozhlížela se, kde by mohla seskočit. Potom se kugar zastavil a naklonil hlavu tak daleko přes propast, že jsem myslil, že spadne.

„Najednou jsem si vzpomněl na svůj fotografický aparát a zároveň jsem zapomněl na Hiramova slova, abych nikdy nespouštěl očí s kugara když jest na blízku. Sáhl jsem po aparátu, otevřel jsem jej a nařídil na vzdálenost asi pětadvaceti stop.

„Potom divoký štěkot Prince a řev kugara mě přivedli k rozumu. Veliká kočkovitá šelma skočila v délce deseti stop a stála téměř přede mnou, vrčíc strašlivě. Její mrskající se ohon srážel s výstupku malé kameny. Vytrhl jsem revolver a mířil jsem jednou, dvakrát, ale bál jsem se střelit. Kdybych byl zvíře poranil, bylo by nás srazilo s výstupku.

„V té chvíli jsem byl postrašen a počal jsem se třásti tak, že jsem sotva zabránil, aby pode mnou neklesla kolena. Ale dobrý starý Princ byl statečnější mne a měl také více rozumu. Postavil se proti kugarovi a štěkal na něj.

„Drž ho, Princi, drž ho," volal jsem a učinil jsem několik kroků nazad.

„Kugar napřáhl jednu ze svých velikých tlap. Jeho oči hořely teď jako žhavý uhlík. Ustoupil jsem nanovo a šelma postoupila. Princ ustupoval zvolna. Jednou po

něm puma mrskla žlutou tlapou. Bylo strašlivé vidět jeho široce roztažené spáry. Ve hrůzném tomto okamžiku jsem dopustil, aby mě puma zahnala přes průčelí oné malé jeskyně a když jsem to pozoroval, bylo již pozdě. Měl jsem se chopit výhody větší vzdálenosti, abych pumu střelil.

„Kugar byl pánem situace. Ustupoval jsem krok za krokem a viděl jsem, jak výstupek pod mýma nohama se úží. Když jsem si vzpomněl na místo, kde mi bude skoro nemožno ustupovat kolem skalního rohu, téměř jsem omdléval. Zastavil jsem se nehybně a téměř jsem se zapotácel nad propastí.

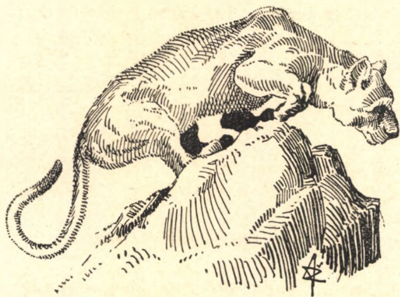
„Stalo se jaksi, že Princova odhodlanost mi konečně dodala jakousi zoufalou sílu. Kugar, který kráčel zvolna kočičími pohyby, zahnal Prince až k mým kolenům. Veliké zvíře bylo ode mne vzdáleno na délku svého těla, tak blízko, že jsem cítil jeho výpach. Jeho oči mě poutaly. Opíraje se tělem o stěnu, vyňal jsem revolver, skrčiv paži a napjav veškeré nervy, zamířil jsem mezi jeho oči a stiskl jsem spoušť.

„Zdálo se, že levé oko kugarovo zmizelo se zahouknutím revolveru a s oblakem prachu. Vyrazil ze sebe chraptivý řev a zvedl se do výše přímo nade mne a bil svými tlapami prudce do stěny.

„Stál jsem tam bezradný hrůzou, zapomenuv na zbraň a obával jsem se, že zvíře padne na mne a že mě smete s výstupku. Ale ve svém smrtelném zápasu odrazil se kugar od stěny, překotil se znovu a znovu a zmizel dole.

„Pak jsem se musil posadit. Byl jsem všecek vyčerpán. Když jsem věděl, že jsem vysvobozen, bylo mi mdlo. Seděl jsem tam s Princovou hlavou na kolenou a zvolna jsem zase nabýval síly. Konečně, když jsem se chtěl zvednouti, třásly se mi dosud nohy tak, že mi bylo tak mdlo, jako bych právě vstal po dlouhé nemoci. Třikráte jsem se pokoušel obejít úzké místo. Po čtvrté jsem se vzmužil a obešel jsem je a záhy jsem dospěl k ohybu stěny.

„Potřeboval jsem šest hodin, než jsem z onoho místa vyšplhal.... a domnívám se, že na nějakou dobu mám lovu na kugary dost."

XX. U táborového ohně.

„Nuže, chlapče," začal starý lovec po dlouhém mlčení, „víš, že jsem vždycky považoval Prince za znamenitého psa. Teprve když někdo jde sám se psem a když se dostane na opuštěná a nebezpečná místa, pozná opravdu, že pes je polovičním člověkem."

„Ó, bylo to od Prince velkolepé, když zůstal mezi Kenem a pumou," zvolal Hal.

„Je to opravdu hanebné, že ten pes musí být jednou některým kugarem usmrcen," poznamenal Jim.

„Domnívám se teď, že k tomu nikdy nedojde," odpověděl Hiram.

„Proč? Vždyť jste to sám řekl."

„Princ již nikdy nebude čenichat stop kugara a musí se vrátit do Pensylvanie s chlapcem."

„Hirame, chcete mi ho opravdu darovat?" tázal se Ken v radostném překvapení.

„Ovšemže. Budu ho sice postrádat, ale Ringer se zdokonaluje a bude vůdcem smečky."

„Hirame, — je to od vás takovou laskavostí — nevím —" A Ken se zamlčel a místo dalších slov přitiskl Prince k sobě a pes mu lízal obličej. Alespoň jednou nedíval se Hal žárlivě na Kenův majetek, kterého nemohl míti sám.

„Avšak, Kene, když jste již nasycen honbou na kugary, co budeme činit?" tázal jsem se.

„Zbytek svých prázdnin chci zde věnovat lesnickým studiím a přál bych si, abyste mi pomohl. Přiznávám se, že jsem úplně zapomněl na svoji práci. Ale napravím to. Jsem to pěkným lesníkem, ne?"

„Nezapomeň, hochu, že lesník má povinnosti mnohé," odpověděl Hiram. „A když se tě přednosta bude tázati na něco o kugarech, tak jako se tě loňského léta tázal na lesní požáry, budeš mu moci něco povědět."

„Myslím, že ano," prohlásil Ken.

„Svůj čas jsi nepromařil a když teď není nikdo zle poraněn a když nám nebyl usmrcen ani kůň, ani pes, jsem všecek šťasten z tohoto lovu. Od této chvíle, pokud se budu ještě zdržovat na této vysočině, budu zahánět kugary na stromy a usmrcovat je, neboť mám rozkaz, abych je zde vyhubil — jak již beztoho víš. Zatím se budeš učit rozeznávat stromy; a Halovi se také dobře povede. Domnívám se, že aspoň po dva týdny by neměl jezdit. Bude to dost dlouhá doba, aby jeho kotník zesílil. Potom dopravíme naše kugary do Kanabu. Také se musíme zastavit v houštinách naší ohrady a vzít s sebou chycené divoké mustangy. Téměř jsme na ně zapomněli. S touto prací budeme mít dosti zábavy."

„Kene, chcete se tohoto podzimku vrátit zase na účiliště?" tázal jsem se.

„Ano, ale mám v úmyslu získat ještě trochu prázdného času — asi v lednu nebo v únoru — a jít na Jih.

Chci viděti tropickou krajinu, studovat džungli, stromy a také jiné rostlinstvo."

„Tam se setkáte zajisté s nějakými nesnázemi," pravil Jim. „Byl jsem v mexických džunglích podél Rio Grande; je tam na miliony zvěře, kterou lze střílet."

„Kene, já půjdu s tebou," prohlásil Hal.

„Vždyť máš nastoupit první rok v učilišti," řekl Ken vážně.

„Domníváš se, že budu k něčemu na učilišti když budu vědět, že jsi někde v džungli? Počkej, až budu mluvit s otcem! On mě pustí."

„Budeš mít velmi krásnou vyhlídku, aby tě vůbec pustil ještě do nějaké divočiny — když mu řeknu, jak jsi skočil přes okraj velikého kaňonu, jen abys postrašil svého bratra a své přátele!"

„Vždyť jsem toho neučinil — vždyť jsem to neučinil," popíral Hal prudce. „Spadl jsem — a také jsem tím nabyl trochu rozumu..... Avšak, Kene, nepovíš to přece tatínkovi, že ne?"

„Hochu, myslím, že tě Ken neprozradí," pravil Hiram. „On, jakož i my všichni jsme přesvědčeni, že ono dobrodružství tě poučilo o rozdílu mezi zábavou a vydáváním se v nebezpečí. Já bych ti teď důvěřoval, ale když to učiním já, myslím, že i tvůj bratr.... Ale teď, Leslie, povězte hochům svoje malé překvapení."

Obrátil jsem se ke Kenovi a Halovi, ale pak jsem váhal.

„Hirame," řekl jsem," jste jist, že náš Indián nerozumí anglicky? Nechci, aby ani jediné slovo z toho, co vám povím, slyšelo jiné ucho než naše."

Ken Ward se naklonil vpřed a jeho oči náhle zazářily a Hal se zvedl se žhavou zvědavostí. Hiram poslal Navaja ke koním.

„Nuže, hoši, běží o tohle," začal jsem. „Hiram a Jim a já nepodepíšeme smlouvu pro příští rok s lesní správou. Myslíme, že jsme dostali něco lepšího. Nalezli jsme

dole v kaňonu stopy zlata a domníváme se, že je tam tohoto kovu dosti, aby se nám vyplatilo hledání. Také jsou možnosti, že nalezneme zlata mnoho.... A tak příštího léta vás chceme míti oba — abyste šli s námi — za zlatem!"

Ken Ward vyrazil ze sebe hlasitý výkřik a Hal měl tak divokou radost, že nebyl s to promluvit slova.

„Ano, ano," předvídal jsem, že se vám tato myšlenka bude líbit," pravil Hiram, nacpávaje si dýmku, „všichni si přejeme, abyste šli s námi. Bude to něco opravdového — zvláště, když některý z těch špatných lidí, jako byl ten, kterého Ken vyplatil, zvětří něco o našem podniku. Ano, myslím, že musíme bojovat. Co o tom soudíte, Jime?"

„Dojista, dojista," odpověděl Texasan.

A tak jsme my tři mluvili a kuli plány, zatím kdy Ken a Hal vpíjeli každé slovo.

Zatím táborový oheň se proměnil v malou rudou výheň a stíny pod smrky se prohloubily. Princ usnul s hlavou, položenou na kolenou svého nového pána. Od chycených pum bylo slyšeti někdy nějaký měkký kradmý krok a lehké zavrčení a zařinčení řetězu. Vítr počal naříkati. Nějaká větvička se přelomila a pružná postava Indiána vystoupila z lesní temnoty."

„Jste ospalý, Navvy?" tázal se ho Ken.

„Mnoho," odpověděl Navaja.

Pak si počal připravovati na noc lůžko. Vybrav si jedno místo blíže táborového ohně, vyhrabal v jehličí nehlubokou jamku a přes ní přehodil pokrývku. Shodil svoje střevíce, položil se a svinul se, obraceje záda a chodidla bosých nohou k teplu. Zdálo se mi, že v okamžiku když si stáhl druhou prostou pokrývku přes ramena, usnul.

Rudé světlo dohasínajícího ohně padalo na jeho temnou tvář a rozcuchané černé vlasy. Ken Ward ho pozoroval a totéž činil i Hal. Když tam tak ležel, pokrytý starou pokrývkou, bylo v něm dosti indiánského prvku a

dosti divokosti, aby to postačilo každému chlapci. Znenáhla, když všichni ostatní umlkli, počal Navvy ve spánku něco mumlati.

„Budu musit toho Indiána přece jen skalpovat," prohlásil Jim.

„Ďas mě vezmi, jestliže ho nestraší nějaký sen," zvolal Hiram.

„Ne, myslím spíše, že se mu zdá něco o dobrodružství, která nás potkají příštího léta," pravil Ken Ward.

Kenova myšlenka se mi líbila. I dlouho potom, když ostatní odešli na lože, zajisté, aby snili tak jako Indián, seděl jsem ještě a bděl jsem vedle žhavého popele a snil jsem také o příštím létu. Bude to rozčilující výlet — ono hledání zlata dole v kaňonu. Když bude s námi Ken Ward, bude to zajisté spojeno s nějakým nebezpečím a když bude s námi i Hal Ward, tu jest jisto, že se dostaneme do situací úžasných.

Tak jsem snil, až oheň dohořel a tma nesmírně zhoustla a vítr počal hučeti v korunách lesních velikánů.

Konec.